കള്ളപ്രവാചകന്മാരെ

സൂക്ഷിച്ചുകൊൾവീൻ

അബ്രഹാം മുക്കത്ത്

കള്ളപ്രവാചകന്മാരെ

സൂക്ഷിച്ചുകൊൾവീൻ

അബ്രഹാം മുക്കത്ത്

കള്ളപ്രവാചകന്മാരെ സൂക്ഷിച്ചുകൊൾവീൻ

മത്താ: 7:15 ആടുകളുടെ വേഷത്തിൽ വരുന്ന കള്ളപ്രവാചകൻമാരെ സൂക്ഷിച്ചു കൊള്ളുവിൻ. ഉള്ളിൽ അവർ കടിച്ചുചീന്തുന്ന ചെന്നായ്ക്കളാണ്. 16 ഫലങ്ങളിൽ നിന്ന് അവരെ മനസ്സിലാക്കാം. മുൾച്ചെടിയിൽ നിന്നു മുന്തിരിപ്പഴമോ ഞെരിഞ്ഞിലിൽ നിന്ന് അത്തിപ്പഴമോ പറിക്കാറുണ്ടോ? 17 നല്ല വൃക്ഷം നല്ല ഫലവും ചീത്ത വൃക്ഷം ചീത്ത ഫലവും നൽകുന്നു. 18 നല്ല വൃക്ഷത്തിനു ചീത്തഫലങ്ങളോ ചീത്ത വൃക്ഷത്തിനു നല്ല ഫലങ്ങളോ പുറപ്പെടുവിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. 19 നല്ല ഫലം കായ്ക്കാത്ത വൃക്ഷമെല്ലാം വെട്ടി തീയിലെറിയപ്പെടും. 20 അവരുടെ ഫലങ്ങളിൽ നിന്നു നിങ്ങൾ അവരെ അറിയും.

പഴയനിയമകാലത്ത് ദൈവത്തിന്റെ ദൂതറിയിച്ചിരുന്നവരെ പ്രവാചകന്മാർ എന്ന് വിളിച്ചിരുന്നു. ചില സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഭാവിയിൽ വാരാൻപോകുന്നതിനെക്കുറിച്ച് അവർക്ക് ദർശനം ലഭിച്ചിരുന്നതായി ബൈബിളിൽ നമുക്ക് കാണാം. സ്നാപകയോഹന്നാൻ പ്രവാചകന്മാരിൽ ശ്രേഷ്ഠനായിരുന്നു എന്ന് യേശുക്രിസ്തു പറയുന്നുണ്ട്. ''പറയുന്ന ആൾ'' ആണ് സംസ്കൃതത്തിൽ പ്രവാചകൻ. ദൈവത്തെക്കുറിച്ച്, സുവിശേഷത്തെക്കുറിച്ച് ഒക്കെ പറയുന്നവൻ പ്രവാചകനാണ്.

ന്യായപ്രമാണവും പ്രവാചകന്മാരുമെല്ലാം അന്ന് ഊന്നൽ കൊടുത്തിരുന്നത് പ്രവർത്തി മാർഗത്തിനാണ്. ന്യായപ്രാമാണത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ഒരിക്കലും നേരിട്ട് സ്വർഗരാജ്യത്തിലേക്ക് നയിക്കലല്ല. ചിത്തശുദ്ധീകരണത്തിനുവേണ്ടിയാണ് ഒരാൾ ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ കർമ്മമാർഗത്തെ അവലംഭിക്കേണ്ടത്. സ്നാപകയോഹന്നാൻ യേശുക്രിസ്തുവിനു വഴിയൊരുക്കുകയായിരുന്നു. മോക്ഷത്തിലേക്ക് സഞ്ചരിക്കാൻ മനുഷ്യനെ പക്വമാക്കുകയായിരുന്നു. അതായത് സുവിശേഷത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മ വചന രഹസ്യം ഗ്രഹിക്കാൻ പ്രാവിനെപ്പോലെ നിഷ്ക്കളങ്കരും, പാമ്പിനേപ്പോലെ സൂക്ഷ്മ ബുദ്ധിയുള്ളവരും ആക്കുകയായിരുന്നു. ന്യായപ്രാമാണത്തിന്റെ പ്രവർത്തികളിലൂടെ കടന്ന് ഹൃദയശുദ്ധി നേടാത്തവർ ആരും സ്വാതന്ത്യത്തിന്നായി കഠിന പരിശ്രമം ചെയ്യാറില്ല. അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ പരിശ്രമിക്കാത്തവർക്ക് മോക്ഷശാസ്ത്രത്തെ സംസാരിക്കാൻ അവകാശമില്ല. ഈ ലോകത്ത് ജഢീകാഭിലാഷങ്ങൾക്കായി ജീവിക്കുമ്പോൾ ദൈവത്തെ എങ്ങനെയൊക്കെ പ്രയോജനപ്പെടുത്താം എന്ന് പ്രസംഗിക്കുന്നവർ ലോകത്തിന്റെ വിശേഷമാണ് പറയുന്നത്, സുവിശേഷമല്ല.

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ വിശ്വപ്രസിദ്ധമായ പർവ്വതപ്രസംഗത്തിലെ പ്രസക്തമായ ഒരു ഭാഗമാണ് ''കള്ളപ്രവാചകന്മാരെ സൂക്ഷിച്ചുകൊൾവീൻ'' എന്നത്. വരും തലമുറയ്ക്കുള്ള ഒരു മുന്നറിയിപ്പായിട്ടാണ് യേശുക്രിസ്തു ഇത് പറഞ്ഞത്. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്തിൽ, യേശുക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി ദൂതറിയിക്കാൻ പലരും വരും, അവരിൽ ചിലർ കള്ളന്മാരാണ് എന്ന് ഒരു മുന്നറിയിപ്പ് തന്റെ ശ്രോതാക്കൾക്ക് യേശു ക്രിസ്തു നൽകുകയായിരുന്നു.

കള്ളപ്രവാചകൻ ആരാണ് എന്ന് തിരിച്ചറിയാൻ അവരുടെ ഫലം നോക്കാനാണ് യേശു പറഞ്ഞത്. നല്ല വൃക്ഷമെങ്കിൽ നല്ല ഫലവും ചീത്ത വൃക്ഷമെങ്കിൽ ചീത്ത ഫലവും കായ്ക്കും, അങ്ങനെ കായ്ക്കുന്ന ഫലത്തെ നോക്കി നിങ്ങൾക്കവരെ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയും എന്ന് യേശു പറഞ്ഞു. എന്തൊക്കെ ഗുണങ്ങൾ ഉള്ളവരാണ് സത്യ പ്രവാചകന്മാർ എന്ന അറിവുള്ളവർക്കുമാത്രമാണ് കള്ളപ്രവാചകരേയും, നല്ല പ്രവാചകരേയും തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയുന്നത്.

നല്ല വൃക്ഷം എന്ന് കരുതി ചീത്തയെ സമീപിക്കുന്ന പലർക്കും തിക്തമായ ഫലങ്ങൾ അനുഭവിക്കേണ്ടി വരും. കള്ളപ്രവാചകനെ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാതായാൽ ഫലമില്ല. ഒരു നല്ല സുവിശേഷപ്രവർത്തകന് എന്തൊക്കെ ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം, എന്തൊക്കെയുണ്ടായിരിക്കരുത് എന്ന് അറിവില്ലാത്തവരാണ് പല വിശ്വാസികളും. ഒരു പക്ഷെ പല സുവിശേഷ പ്രാസംഗീകർക്കും അവർക്ക് വേണ്ട സത്ഗുണങ്ങൾ ഏതൊക്കെ എന്ന് അറിയാമോ എന്ന് സംശയമാണ്. സത്ഗുണപൂർണ്ണനായിത്തീരണം എന്ന് ബൈബിൾ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും, സത്ഗുണങ്ങൾ എന്തൊക്കെ, തമോഗുണങ്ങൾ എന്തൊക്കെ എന്ന് വിശദമായി ബൈബിളിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നില്ല. ചുരുക്കം ചില കാര്യങ്ങൾ ബൈബിളിൽ അവിടവിടെ ചിതറിക്കിടക്കുന്നുണ്ട് എന്നതൊഴിച്ചാൽ മനുഷ്യനിൽ പ്രകടമാകുന്ന അനുകൂലവും പ്രതികൂലവുമാകുന്ന ഗുണങ്ങളേക്കുറിച്ചും ദോഷങ്ങളെക്കുറിച്ചും പൂർണ്ണ പ്രതിപാദനങ്ങൾ ഇല്ല.

അന്ധന്മാർ ഒരിക്കലും അന്ധന്മാരെ നയിക്കാൻ ഇടയാകരുത് എന്ന് യേശുക്രിസ്തു പറയുന്നുണ്ട്. ആരാണ് അന്ധന്മാർ?. ഇന്ന് സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ അന്ധന്മാരുണ്ടെങ്കിൽ അവരെ എങ്ങനെ തിരിച്ചറിയും? ഈ തരത്തിൽ ചിന്തിക്കുന്നവർ തന്നെ വിരളമാണ്. ഒരൽപം അത്ഭുതസിദ്ധികൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ പതിനായിരങ്ങളും, ലക്ഷങ്ങളും അവരെ പിൻപറ്റും എന്ന് നാം മനസിലാക്കണം. ദൈവത്തിന്റെ ദാസൻ എന്നതിനു തെളിവായി അത്ഭുതങ്ങൾ കാണിക്കാനുള്ള കഴിവിനെ ബൈബിൾ പറയുന്നുണ്ട് എന്ന് ഇവിടെ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. പക്ഷെ അതിനു വിരുദ്ധമായും യേശുക്രിസ്തു പറയുന്നുണ്ട്. അധർമ്മം പ്രവർത്തിക്കുന്നവർ എന്നാണാവരെക്കുറിച്ച് യേശുക്രിസ്തു പറഞ്ഞത്.

അത്ഭുതങ്ങൾ ദൈവീകമെന്നും, അത് ചെയ്യുന്നവർ ദൈവപുരുഷന്മാർ എന്നും ധരിക്കുന്നവരാണ് പലരും. അത്ഭുതം പ്രവർത്തിക്കുന്ന പല അളുകൾക്കും അതിന്റെ ശാസ്ത്രീയ വശം അറിയായകയാൽ അവരും അതിനെ ദിവ്യവൽക്കരിക്കാറുണ്ട്. ഇന്നത്തെ ക്രിസ്തീയ മേഖലകളിൽ അൽപം എക്സ്ട്രാ ഫിറ്റിംഗ്സ് ഇല്ലാത്ത പ്രാസംഗീകർക്ക് അംഗീകാരവും പ്രസിദ്ധിയും കുറവാകാനുള്ള കാരണം മനുഷ്യരുടെ അജ്ഞതമാത്രമാണ്. അത്ഭുതങ്ങളും ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധം വളരെകുറച്ച്പേർക്ക് മാത്രമേ അറിയുന്നുള്ളു. ബൈബിൾ ചരിത്രത്തിൽ മോശയുടെ കാലത്ത് അത്ഭുതങ്ങളൂടെ പരാമർശം നാം കാണുന്നു. മോശ കാണിച്ച അത്ഭുതങ്ങളിൽ പത്തിൽ ഒൻപതും കാണിച്ച മന്ത്രവാദികളെക്കുറിച്ച് നാം വായിക്കുന്നു. മോശകാണിച്ചതു ദൈവീക ശക്തിയെന്നും, മന്ത്രവാദികൾ കാണിച്ചതു ദുർദ്ദേവതകളുടേ ശക്തിയെന്നും നാം മനസിലാക്കുന്നു. രണ്ടുകൂട്ടരും ചെയ്ത അത്ഭുതങ്ങളൂടെ രഹസ്യം അറിയുന്നവർക്ക് മാത്രമാണ് അതിന്റെ സത്യം അറിയുന്നത്. അൽപം രോഗശാന്തിവരം ഉണ്ടെങ്കിൽ, അൽപം വാക്സിദ്ധിയുണ്ടെങ്കിൽ, അൽപം ഭാവിയെക്കുറിച്ച് പ്രവചിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ അത്തരക്കാർക്ക് കൊയ്ത്ത് കാലമാണ്. അൽപം വേദ പരിജ്ഞാനവും വാചാലമായി സംസാരികനുള്ള കഴിവും ഉള്ളവർ പലരും ഇന്ന് ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹീത ദൈവപുരുഷന്മാരായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. ഇത് ക്രിസ്തീയ മേഖലയിലാണ് കൂടുതൽ തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെടുന്നത്. ഹൈന്ദവരുടെ ഇടയിൽ അത്ഭുതങ്ങൾ കാണിക്കുന്നവരെയെല്ലാം ദൈവപുരുഷന്മാരായി അംഗീകരിക്കാറില്ല. എങ്കിലും അജ്ഞരായ ചിലർ അത്ഭുതങ്ങൾ കാണിക്കുന്നവരെ ദൈവീപുരുഷന്മാരായി കണക്കാക്കുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരം, ആജ്ഞപ്രകാരം അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ അത് സാധുവാണ്. എന്നാൽ പലരും അവരുടെ ഉള്ളിലുറങ്ങിക്കിടന്ന ശക്തിയെ ഉണർത്തി സ്വന്ത ഇഷ്ടപ്രകാരം അത് വിനിയോഗിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. പ്രാസംഗീകരായ പലർക്കും ആന്തരീക മനുഷ്യനേക്കുറിച്ചോ, അനന്തമായ ശക്തികളുടെ കലവറയായ മനസിനെക്കുറിച്ചോ ഒന്നും കാര്യമായ പരിജ്ഞാനമില്ലായകയാൽ അത്ഭുത ശക്തികൾ ദൈവം തരുന്നു എന്ന് തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

പല തരത്തിലുള്ള ശക്തികളും അവയ്ക്കെല്ലാം അധിപനായി ഓരോരോ ദേവന്മാരും (ദൂതന്മാർ) ഉണ്ട്. ശക്തികൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരുടെ അപേക്ഷകൾ അതാത് ദേവന്മാരിലേക്ക് ഡയറക്റ്റ് ചെയ്യപ്പെടുന്നു. പ്രാർത്ഥിച്ചത് യേശുക്രിസ്തുവിനോടാണെങ്കിലും അത് ചെന്നെത്തുന്നത് കൺസേൺഡ് ദേവന്മാരിലേക്കാണ്. അങ്ങനെ അവർ തരുന്ന ശക്തികൾ സ്വന്തം ഇഷ്ടപ്രകാരം വിനിയോഗിക്കുകയാണ് ഇന്ന് പലരും ചെയ്യുന്നത്. മനുഷ്യനിൽ ആത്മാവായ ദൈവത്തെക്കൂടാതെ പല ദേവന്മാരും ആത്മാവിന്റെ ആജ്ഞാനുവർത്തികളായി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ ഇത്തരം വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പരിജ്ഞാനം ഇല്ലായ്കയാൽ പലരും സാത്താന്റെ കെണിയിൽ പെടുന്നു എങ്കിലും അതൊന്നും അറിയുന്നുപോലുമില്ല.

അതുകൊണ്ടാണ് യേശുക്രിസ്തു ഇവിടെ ഞാൻ നിങ്ങളെ ഒരുനാളും അറിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്ന് പറയുന്നത്. മോശ കാണിച്ച പത്തിൽ ഒൻപതും അത്ഭുതങ്ങൾ അന്നത്തെ മന്ത്രവാദികൾ കാണിച്ചിരുന്നതായി ബൈബിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

ഒരു പ്രവാചകൻ ഒരിക്കലും ആത്മീയമായി അന്ധനായിരിക്കരുത്, അങ്ങനെ ആയിരുന്നാൽ പലരും വഴിതെറ്റാൻ ഇടയാകും. ആത്മീയ പരിജ്ഞാനം ഇല്ലാത്ത പലരും ഇന്ന് മറ്റുള്ളവരോട് പ്രസംഗിക്കുന്ന പ്രവാചകന്മാരാണ്. ഇതിലൂടെ അവരുടെ അജ്ഞാനം മറ്റുള്ളവരിലേക്ക് വിതക്കുകയാണവർ ചെയ്യുന്നത്. സുവിശേഷം (മോക്ഷമാർഗം) എല്ലാവർക്കും പിൻപറ്റാവുന്നത് എന്ന് പറയുന്നവരും, ഒന്നും ത്യജിക്കേണ്ടതില്ലെന്ന് പഠിപ്പിക്കുന്നവരും ആത്മീയത്തിന്റെ പരിജ്ഞാനം ഇല്ലാത്തവരാണ്. തന്നുള്ളിലെ ആത്മാവിനെ അറിയാത്തവർ ദൈവത്തെ അറിയുന്നില്ല. മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിന്റെ മന്ദിരമാണ്, ക്ഷേത്രമാണ്, ആത്മാവാണ് ദൈവം. ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും മനസിനും, ബുദ്ധിക്കും അതീതമായി, മനുഷ്യന്റെ ജീവന്റെ ജീവനായി, അത്മാവിന്റെ ആത്മാവായി വസിക്കുന്ന പരമാത്മാവിനെ രുചിച്ചറിഞ്ഞവർ(അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞവർ) ആണ് ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞവർ. പുസ്തകം വായിച്ചോ, ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞത് കേട്ടോ ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞു എന്ന് കരുതുന്നത് അജ്ഞാനമാണ്.

ആത്മീയ അന്ധത

ഒരു വിശ്വാസി പ്രത്യേകിച്ച് നായകന്മാർ കുരുടന്മാരായിരിക്കരുത്, അങ്ങനെയായാൽ പലരും വഴിതെറ്റി അജ്ഞാനാന്ധകാരത്തിന്റെ പടുകുഴിലേക്ക് വീഴാൻ ഇടയാകും എന്ന് യേശുക്രിസ്തു പറയുന്നുണ്ട്. പിശാചിനു ആവശ്യം അതുതന്നെയാണ്, എങ്ങനെ ഒരു വിശ്വാസിയെ വഴി തെറ്റിച്ച് തന്റെ വലയിൽ ബന്ധിച്ചിടാം എന്ന് ആലോചിക്കുന്ന സാത്താന് ഏറ്റവും എളുപ്പമായ മാർഗം അന്ധന്മാരായ നായകന്മാരെ ആത്മീയ മണ്ഡലങ്ങളിൽ ഉയർത്തുകയും, ശരിയായ കാഴ്ച്ചപ്പാടുള്ളവരെ കുറേശെ അന്ധന്മാരാക്കുകയുമാണ്. അജ്ഞാനം അന്ധകാരമായും, പരിജ്ഞാനം പ്രകാശമായും ആത്മീയഭാഷയിൽ പറയപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഭാരതത്തിൽ ''തമസോ മാ ജ്യോതിർ ഗമയാ'' (ഇരുട്ടിൽ നിന്നും പ്രകാശത്തിലേക്ക് എന്നെ നയിക്കേണമേ) എന്നൊരു പ്രാർത്ഥനയുണ്ട്. പ്രകാശമേ നയിച്ചാലും എന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് അജ്ഞാനാന്ധകാരത്തിൽ നിന്നും ജ്ഞാനപ്രകാശത്തിലേക്ക് നയിക്കേണമേ എന്നാണ്. ഇവിടെ ജ്ഞാനമെന്നും ദൈവമെന്നും പ്രകാശത്തിന് അർത്ഥം കൽപ്പിക്കാം. തമസ് സൃഷ്ടിക്ക് മുമ്പേ ഉണ്ടായിരുന്നതായി ബൈബിൾ പറയുന്നു. ''ആഴത്തിൻ മീതെ ഇരുൾ ഉണ്ടായിരുന്നു''.

ദിവ്യ രഹസ്യങ്ങൾ മനുഷ്യൻ അറിയാതിരിക്കാൻ എന്തു ചെയ്യണമെന്ന് സാത്താന് ശരിക്കറിയാം. അതിന് വെളിച്ചദൂതന്മാരെപ്പോലും ഉപയോഗിക്കുകയാണ് അവൻ ചെയ്യുന്നത്. യേശുക്രിസ്തുവിനേപ്പോലും പ്രലോഭിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ സാത്താൻ ശക്തനാണ്. തന്റെ രീതി, പ്രവർത്തന മേഘല മുതലായവയൊന്നും മനുഷ്യന് മനസിലാകാത്ത തരത്തിലാക്കുകയാണ് അവൻ ആദ്യമേ ചെയ്യുന്നത്. അതായത് ഒരാൾ

സാത്താന്റെ വലയിൽ സാത്താന്റെ ഉപകരണമായി പ്രവർത്തിക്കുമ്പോഴും അതറിയാതിരിക്കാൻ സാത്താൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് സാത്താന്റെ ഉപകരണമായിരിക്കുന്ന പലരും ദൈവദാസന്മാർ എന്ന് സ്വയം ധരിക്കുകയും മറ്റുള്ളവരെ വിശ്വസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദൈവേഷ്ടത്തിന് വിരുദ്ധമായ ഒരു ചെറിയ ആഗ്രഹം പോലും പത്രോസിനെ സാത്താനെ എന്ന് വിളിക്കാൻ ഇടയാകുന്നത് ബൈബിളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടം എന്തെന്ന് തിരിച്ചറിയുവാൻ മനസു പുതുക്കി രൂപാന്തരപ്പെടുവീൻ എന്നാണ് തിരുവചനം പഠിപ്പിക്കുന്നത്. പക്ഷെ ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടം യേശുക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതുമാത്രമാണ് എന്ന് ധരിക്കുന്നവർ, മറ്റുള്ളവരെ അങ്ങനെ ധരിപ്പിക്കുന്നവർ ഉണ്ട്. എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടമോ നിങ്ങളുടെ ശുദ്ധീകരണം തന്നെ എന്ന വേദഭാഗം അവരുടെ കണ്ണിന് സാത്താൻ മറയ്ക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ശുദ്ധീകരണം, വിശുദ്ധ ജീവിതം, ഭക്തി മുതലായവയൊക്കെയാണ് ഒരാളെ രക്ഷയിലേക്ക് നയിക്കുന്നത് എങ്കിലും ഇന്ന് പലരും യേശുക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു, രക്ഷിതാവായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന കാരണത്താൽ രക്ഷ പ്രാപിച്ചവരാണ്. ''നീതിമാൻ പ്രയാസേന രക്ഷ പ്രാപിക്കുന്നു എങ്കിൽ പാപിയുടേയും അഭക്തന്റേയും ഗതിയെന്താകും'' എന്ന വേദഭാഗം അപ്രസക്തമാകുന്നത് എങ്ങനെ എന്ന ചോദ്യം ഉയരുന്നു. നീതിമാനുപോലും രക്ഷ പ്രാപ്യമല്ല, അത് പ്രയാസേന നേടേണ്ടതാണ് എന്നാണിവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. അജ്ഞാനത്തിലൂടെ സാത്താൻ എങ്ങനെ ജനകോടികളെ മിഥ്യാബോധത്തിലേക്ക് തള്ളിവിടുന്നു എന്നതിന് ഈ ഒരു വിഷയം മാത്രം മതി.

കേട്ട വചനത്തെ മറവിയിലേക്ക് ആഴ്ത്തുന്നതും, വേണ്ട സമയത്ത് ഓർമ്മയിലേക്ക് കൊണ്ടുവരാൻ കഴിയാതാക്കുന്നതും സാത്താനാണ്.

...നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തോട് വീര്യവും, വീര്യത്തോട് പരിജ്ഞാനവും, പരിജ്ഞാനത്തോട് സ്ഥിരതയും, സ്ഥിരതയോട് ഭക്തിയും, ഭക്തിയോട് സഹോദരപ്രീതിയും, സഹോദരപ്രീതിയോട് സ്നേഹവും കൂട്ടിക്കൊൾവീൻ.(2. പത്രോ:–1–5–7) അവയില്ലാത്തവനോ കുരുടൻ അത്രേ (1:–9)

ഏഴു കാര്യങ്ങൾ സമ്പാദിക്കാത്തവൻ അന്ധനാണ് എന്ന് വി.പത്രോസ് പറയുന്നു. അത്തരക്കാർക്ക് മറ്റുള്ളവരെ നയിക്കാനോ ഉപദേശിക്കാനോ അധികാരമില്ല, കാരണം അവർ കുരുടരാണ്. അവർ നയിച്ചാൽ മറ്റുള്ളവരും കുഴിയിൽ വീഴും. ഈ അവസ്ഥയുണ്ടാകരുത് എന്ന് യേശുക്രിസ്തു പറഞ്ഞതാണ്. സുവിശേഷം കേൾക്കാൻ ഏവർക്കും സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടെങ്കിലും അത് പറയാൻ, പ്രചരിപ്പിക്കാൻ എല്ലാവർക്കും അവകാശമില്ല എന്ന് യേശുക്രിസ്തുവും, വി. പത്രോസും പറയുന്നു.

താൻ ചെയ്യാത്തത് മറ്റുള്ളവരോട് ചെയ്യാൻ പറയാൻ തനിക്കവകാശമില്ല. ആചരിക്കയും ആചരിച്ചപോലെ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നാണ് യേശുക്രിസ്തു പറഞ്ഞത്.

നല്ല ഫലം കായ്ക്കുന്ന വൃക്ഷത്തോടാണ് പ്രവാചകന്മാരെ യേശു ഉപമിച്ചത്. ഒരാൾ പ്രവാചകനെങ്കിൽ അതിനു യോജിച്ച ഫലം കായ്ക്കണം. അതിനർത്ഥം ദൈവീക ഗുണങ്ങൾ ഇല്ലാത്തവർ പ്രവാചകന്റെ വേഷം കെട്ടരുത് എന്നാണ്. സത്ഗുണപൂർണ്ണനാകണം എന്നാണ് മറ്റൊരുഭാഗത്ത് യേശുക്രിസ്തു ഇതിനെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞത്. ദൈവീക ഗുണങ്ങൾ ഏതൊക്കെ അതിന് വിരുദ്ധമായ ഗുണങ്ങൾ ഏതൊക്കെ എന്നറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആദ്യമേ ആസുരീകഗുണങ്ങളെ പുറത്ത് തള്ളി ദൈവീക ഗുണങ്ങളെ സമ്പാദിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്.

ഒരാൾക്ക് ആദ്യമേ വേണ്ടത് വിശ്വാസമാണ് എന്ന് പത്രോസ് പറയുന്നു. വിശ്വാസം എന്ന പദത്തിന് പൗലോസ് കൊടുക്കുന്ന അർത്ഥവും യേശുക്രിസ്തു കൊടുക്കുന്ന

അർത്ഥവും വ്യത്യസ്തമാണ്. ആത്മവിശ്വാസം എന്ന ആശയത്തിലാണ് യേശുക്രിസ്തു വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞത്. കടുകുമണിയോളം വിശ്വാസമു (അൽപം) ണ്ടെങ്കിൽ ആ മലയോട് അവിടെ നിന്ന് മാറിപ്പോക എന്ന് പറഞ്ഞാൽ അത് അനുസരിക്കും എന്ന് പറഞ്ഞതിലൂടെ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ എല്ലാറ്റിന്റേയും ആധിപത്യം നേടിയ വ്യക്തിയെയാണ് ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. അവന് രക്ഷയെന്നല്ല ഒന്നും തന്നെ അസാദ്ധ്യമാകുകയില്ല എന്ന് യേശുക്രിസ്തു പറഞ്ഞത് ഓർമ്മിക്കുക. ഒരാൾ ദൈവത്തെ ആരാധിക്കാൻ തുടങ്ങുംപോൾ ഉണ്ടാകുന്ന വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചാണ് വി. പൗലോസ് പറഞ്ഞത്. എന്നാൽ യേശുക്രിസ്തു പറഞ്ഞത് ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ ഈ പ്രകൃതിയിൽ എന്തിനെവേണമെങ്കിലും നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയുന്ന ആത്മവിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചാണ്. അത് അൽപമെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ (കടുകുമണിയോളം) നിങ്ങൾക്ക് സകലതും സാദ്ധ്യമാകുമായിരുന്നു. മനുഷ്യന് അസാദ്ധ്യമാകുന്ന രക്ഷ പ്രാപിക്കുന്നത് ഈ സകലതും സാദ്ധ്യമാകുന്ന അവസ്ഥയിൽ നാം എത്തിച്ചേരുമ്പോൾ മാത്രമാണ്.

വിശ്വാസത്തോടുകൂടെ വേണ്ടത് വീര്യമാണ്. ബലം, അത്ഭുതങ്ങൾ ചെയ്യാനുള്ള ശക്തി, മനോബലം ആത്മബലം എന്നൊക്കെ വീര്യത്തെ പറയാം. ബലവാനാണ് സ്വർഗരാജ്യം ലഭിക്കുന്നത്. ബലഹീനനത് ലഭിക്കില്ല (ബലഹീനേന ലഭ്യഃ) എന്ന് ഭാരത ദർശനങ്ങൾ. ബലവാൻ ബലാൽക്കാരേണ സ്വർഗരാജ്യം കൈയ്യടക്കുന്നു എന്ന് യേശു ക്രിസ്തു.

ഇന്ദ്രിയജയം

പത്ത് ഇന്ദ്രിയങ്ങളിലൂടെയാണ് മനസ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. കണ്ണിലൂടെ കണ്ടും, കാതിലൂടെ കേട്ടും, മൂക്കിലൂടെ മണത്തും, ത്വക്കിലൂടെ സ്പർശിച്ചും, നാക്കിലൂടെ രുചിച്ചും ഭൗതീക വിഷയങ്ങളെ അറിയുന്നു. നടക്കുന്നതിന് കാലുകളും, പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് കൈകളും, സംസാരിക്കുന്നതിന് നാവും, സന്താനോത്പാദനത്തിന് ഉത്പാദനേന്ദ്രിയവും വിസർജ്ജനത്തിന് വിസർജ്ജനേന്ദ്രിയങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഈ പത്ത് ഇന്ദ്രിയങ്ങളിലൂടേയാണ് ഒരു മനുഷ്യന്റെ ഭൗതീക ജീവിതം.

ഭൗതീക വിഷയങ്ങളിൽ വ്യാപരിക്കാനല്ലാതെ ആത്മീയ തലങ്ങളിൽ വ്യാപരിക്കാൻ ഇവക്ക് കഴിവില്ല. ജീവന് ഭൗതീകജീവിതത്തിനുവേണ്ട ഉപകരണങ്ങൾ മാത്രമാണ് പത്ത് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ. ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ജീവാത്മാവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നത് മനസും ബുദ്ധിയുമാണ്. ഇന്ദ്രിയങ്ങളിലൂടെ പുറത്തേക്ക് വ്യാപരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനസിനും ബുദ്ധിക്കും ആത്മാവിലേക്ക് തിരിയണമെങ്കിൽ ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽ നിന്നും മോചിക്കണം. ആത്മാവ്(ദൈവം) ഉള്ളിലാണ്. വിഷയങ്ങൾ വെളിയിലുമാണ്. ഇന്ദിയങ്ങളിലൂടെ ജീവിക്കാനുള്ള ജീവന്റെ ആഗ്രഹം അവസാനിപ്പിക്കാതെ ആത്മാവിലേക്ക് തിരിയാൻ കഴിയില്ല. അതുകൊണ്ട് ആത്മീയ ജീവിതത്തിന് ഇന്ദ്രിയജയം അത്യാവശ്യമാണ്. ജഡീകാഭിലാഷങ്ങൾ ഉള്ളവർക്ക് ആത്മീയ ജീവിതം പ്രയാസമാണ് എന്ന് ബൈബിൾ പറയാൻ കാരണം അവതമ്മിലുള്ള ശത്രുതയും വൈരുദ്ധ്യവുമാണ്.

ഇന്ദ്രിയജയമില്ലാത്തവർ വിവാഹം ചെയ്യട്ടെ എന്നാണ് വി.പൗലോസ് പറയുന്നത്. അങ്ങനെയാവുമ്പോൾ അന്ധത കുറച്ചെങ്കിലും ബാധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നാണ് മനസിലാക്കേണ്ടത്. ഇന്ദ്രിയതല ജീവിതമാണ് ജീവന് ബന്ധങ്ങളായിത്തീരുന്നത്. ജഡീകാഭിലാഷങ്ങൾ എല്ലാം ഇന്ദ്രിയങ്ങളോട് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ജഡീകാഭിലാഷങ്ങൾ ഉള്ളവർക്ക് ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കാൻ കഴിയില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇന്ദ്രിയജയം നേടിയവനാണ് കണ്ണ് കാണുന്നവൻ. അതില്ലാത്തവർ അന്ധരാണ് എന്ന് വി.പത്രോസ് പറയുന്നത് പ്രസക്തമാണ്.

എതിർലിംഗത്തോടുള്ള ആകർഷണം മനുഷ്യപ്രകൃതിയിൽ അന്തർലീനമായിക്കാണുന്നു. ജന്മസഹജമായിത്തന്നെ ജീവജാലങ്ങളിലെല്ലാം തന്നെ പരമ്പരയെ നിലനിർത്താൻ ഉള്ള അഭിവാഞ്ച പ്രത്യക്ഷമാണ്. പുരുഷന് സ്ത്രീയോടും, സ്ത്രീക്ക് പുരുഷനോടും ആകർഷണം തോന്നുന്നത് മനുഷ്യപ്രകൃതിയാണ്. മനസിൽ ലൈംഗീകമായ ആഗ്രഹം ജനിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ആ കർമ്മം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു എന്നാണ് യേശുക്രിസ്തു പറഞ്ഞത്. മനസ് ചെയ്യുന്നതാണ് കർമ്മം ശരീരം ചെയ്യുന്നതല്ല എന്ന് ഭാരതീയ ദർശനങ്ങൾ. ലൈംഗീകാസക്തി (ഭാര്യയോടാണെങ്കിൽപോലും) അടിമത്വമാണ്. അവർ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കടിമയാണ് എന്ന് തന്നെയാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് ചിലർ സന്യസ്തരായി ജീവിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്.

തന്നുള്ളിൽ വസിക്കുന്ന ആത്മാവിനോടല്ലാതെ മറ്റെന്തിനോടെങ്കിലും ഉള്ള ആഗ്രഹം ആത്മാവിനെയറിയാൻ തടസമാണ്. സത്യം അകത്താണ് എന്ന് ബോദ്ധ്യപ്പെടാൻ തന്നെ പ്രയസമായതുകൊണ്ട് ആകാശത്തിൽ എവിടേയോ സ്വർഗത്തിലിരിക്കുന്ന പിതാവിനോടും പുത്രനോടും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ശരീരത്തിനകത്ത് ശരീരത്തെ ക്ഷേത്രമാക്കി വസിക്കുന്ന ദൈവത്തെ പൂർണ്ണ മനസോടേ, പൂർണ്ണശക്തിയോടെ പൂർണ്ണ ആത്മാവോടെ സ്നേഹിക്കണമെങ്കിൽ മറ്റുള്ളതിനോടൊക്കെയുള്ള സ്നേഹം(ഭക്തി) ഇല്ലാതാകണം. അതുകൊണ്ടാണ് നിനക്കുള്ളതെല്ലാം ത്യജിച്ച് നിന്നെത്തന്നെ പകച്ച് എന്നെ അനുഗമിക്കുക എന്ന് യേശുക്രിസ്തു പറഞ്ഞത്. ഒന്നും ത്യജിക്കാതെ വിശ്വാസം കൊണ്ട് രക്ഷപെടാം എന്ന് പഠിപ്പിക്കുന്നവർ ഏതുവിഭാഗത്തിൽപെടുന്നവർ എന്ന് ചിന്തിക്കുക.

ഇന്ദ്രിയങ്ങളിലൂടെ ജഢീകവും ലൗകീകവുമായ സുഖങ്ങൾ അനുഭവിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹം ജഢീകാഭിലാഷങ്ങൾ ആണ്. അത് ആത്മാവിന്റെ അഭിലാഷങ്ങൾക്കെതിരുമാണ്. അഥവാ ജഢീകഭിലാഷമുള്ളവർക്ക് ആത്മാവിനെ അറിയാൻ കഴിയില്ല. ആത്മജ്ഞാനം, ആത്മസാക്ഷാൽക്കാരം നേടുന്നതാണ് ദൈവത്തെ അറിയൽ.

മറ്റുള്ളവരിൽ കുറവുകൾ കണ്ടെത്താൻ പലർക്കും കഴിയുമെങ്കിലും തന്നിലെ കുറവുകൾ കണ്ടെത്തി പരിഹരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരാണ് ബുദ്ധിമാന്മാർ. അതുകൊണ്ട് മറ്റൊരാൾ കള്ളപ്രവാചകനാണോ എന്ന് കണ്ടുപിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലത് നാം ഓരോരുത്തരും കള്ളപ്രാവാചകനാണോ എന്ന് സ്വയം ശോധന ചെയ്യുന്നതായിരിക്കും. ഒരർത്ഥത്തിൽ നാം ഓരോരുത്തരും ഓരോ പ്രവാചകന്മാർ തന്നെയാണ് എന്ന് മറക്കരുത്. യേശുവിനേക്കുറിച്ച് മറ്റുള്ളവരോട് പറയുന്നവരൊക്കെ പ്രവാചകന്മാരാണ്. അതുകൊണ്ട് ''ഞാൻ'' കള്ളപ്രവാചകനാണോ എന്ന് ഓരോരുത്തരും ചിന്തിക്കുക.

''ഞാൻ ഒരുനാളും നിങ്ങളെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല അധർമ്മം പ്രവർത്തിക്കുന്നവരെ എന്നെ വിട്ട് പോകുവീൻ'' എന്ന യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വരം കേൾക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കാത്തവരെല്ലാം ഈ പുനഃപരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയനാകുന്നത് നല്ലതാണ്. സുവിശേഷകൻ എന്ന് അഭിമാനിക്കുന്നവർ ദൈവവേലയെന്ന് ഘോഷിക്കുന്നവർ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ''അധർമ്മം പ്രവർത്തിക്കുന്നവരെ എന്നെവിട്ട് പോകുവീൻ'' എന്ന് കേൾക്കേണ്ടിവന്നാൽ എത്രദുഃഖകരം?.

7:22 അന്ന് പലരും എന്നോടു ചോദിക്കും: കർത്താവേ, കർത്താവേ, ഞങ്ങൾ നിൻെറ നാമത്തിൽ പ്രവചിക്കുകയും നിൻെറ നാമത്തിൽ പിശാചുക്കളെ പുറത്താക്കുകയും നിൻെറ നാമത്തിൽ നിരവധി അദ്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തില്ലേ? 23 അപ്പോൾ ഞാൻ അവരോടു പറയും: നിങ്ങളെ ഞാൻ ഒരിക്കലും അറിഞ്ഞിട്ടില്ല; അനീതി പ്രവർത്തിക്കുന്നവരേ, നിങ്ങൾ എന്നിൽനിന്ന് അകന്നു പോകുവിൻ.

ഓരോരുത്തരും തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ട നല്ല അംശം എന്തെന്ന് മറിയയെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് യേശുക്രിസ്തു പഠിപ്പിച്ചു. വചനം കേട്ട് ഹൃദയത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ച മറിയ തന്റെ സഹോദരി മാർത്തയേക്കാൾ ബുദ്ധിമതിയായിരുന്നു. മാർത്തയാകട്ടെ യേശുവിനും ശിഷ്യന്മാർക്കും വേണ്ടി അടുക്കളയിൽ ഭക്ഷണം ഉണ്ടാക്കാൻ ബദ്ധപ്പെടുകയായിരുന്നു.

സുവിശേഷം സ്വീകരിക്കാനുള്ള വരപ്രസാദം ലഭിച്ചവർ, വചനം അതിന്റെ ആന്തരീകാർത്ഥത്തോടെ ശ്രവിച്ച്, ഹൃദയത്തിൽ സംഭരിച്ച് വെക്കുകയാണ് ആദ്യം വേണ്ടത്. മാർത്തയേയും മറിയയേയും മനുഷ്യന്റെ പരിണാമത്തിന്റെ രണ്ട് വ്യത്യസ്ഥ ഘട്ടങ്ങളായി നമുക്ക് കാണാം. നല്ല അംശം തിരഞ്ഞെടുത്തത് മറിയയാണ്, അത് വചനം ശ്രവിച്ച്, മനനം ചെയ്ത് ഹൃദയത്തിൽ സംഭരിച്ച് വെക്കുകയാണ്. ദൈവരാജ്യത്തെക്കുറിച്ച്, രക്ഷയുടെ മർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒക്കെ യേശുക്രിസ്തു മറിയയോട് പറയുന്നു. മറിയ മറ്റൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല, തന്റെ സഹോദരി അടുക്കളയിൽ ഭക്ഷണം ഉണ്ടാക്കാൻ പരിശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. മറിയ അതറിയുന്നുണ്ടെങ്കിലും യേശുവിനെ വിട്ട്, അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നും ഉതിർന്നുവീഴുന്ന മണിമുത്തുകളെ വിട്ടിട്ട് പോകാൻ മറിയക്ക് കഴിയുന്നില്ല. എന്നാൽ മാർത്തയ്ക്കാകട്ടെ യേശുക്രിസ്തു പറയുന്നത് കേൾക്കുന്നതിലല്ല താത്പര്യം, അദ്ദേഹത്തിനും ശിഷ്യന്മാർക്കും രുചിയോടെ ഭക്ഷണം വിളമ്പാനാണ്. ഈ രണ്ടുകൂട്ടരും അവരവരുടെ ആത്മീയ ഉയർച്ചയുടെ രണ്ട് പടികളിലാണ്. ദൈവത്തെ സേവിക്കുകയാണ് മാർത്ത ചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ മറിയ മാർത്തയെക്കാൾ ഉയർന്ന പടിയിലാണ്. സുവിശേഷത്തിന്റെ രഹസ്യം ഗ്രഹിക്കാൻ വരം ലഭിച്ചവൾ. പക്ഷെ ഈ രണ്ടുപേരും വചനം പറയാൻ ഇപ്പോൾ യോഗ്യരല്ല. പ്രത്യേകിച്ച് മാർത്തയ്ക്ക് സേവനകർമ്മത്തിൽ ആണ് കൂടുതൽ താത്പര്യം, വചനശ്രവണത്തിലല്ല.

വിശ്വാസികളിൽ തന്നെ രണ്ടു വിഭാഗക്കാരെക്കുറിച്ച് യേശുക്രിസ്തു പറയുന്നുണ്ട്. ''ഈ ലോകത്തിന്റെ മക്കൾ'', ''മരിച്ചവർ'' എന്നൊക്കെയാണ് ഒരുകൂട്ടരെക്കുറിച്ച് യേശു ക്രിസ്തു പറയുന്നത്. അവർ സുവിശേഷത്തിന്റെ പാതയിൽ സഞ്ചരിക്കാൻ യോഗ്യരല്ല. വചനം ഗ്രഹിക്കാനുള്ള വരം അവർക്ക് ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ലൗകീക ആഗ്രഹങ്ങൾ പൂർത്തീകരിക്കാൻ ഉന്നൽകൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള ജീവിതം നയിക്കുന്നവർ ഈ കൂട്ടത്തിലാണ് പെടുന്നത്. ജഢീകാഭിലാഷങ്ങൾ ഉള്ളവർക്ക് അത് പൂർത്തീകരിക്കാതെ കഴിയില്ല. ജഢീകാഭിലാഷം ആത്മാഭിലാഷത്തിന്റെ ശത്രുവാണ്. ജഢീകാഭിലാഷങ്ങൾ ഉള്ളവൻ ജഢീകനാണ്, അവന്റെ ചിന്തയും പ്രവർത്തിയും, പ്രാർത്ഥനയുമെല്ലാം ജഢീകത്തിനുവേണ്ടിയായിരിക്കും. മറ്റുള്ളവരുടെ ജഢീകവിഷയങ്ങളില്ലാതെ അവരുടെ ആത്മീയ കാര്യങ്ങളിലേക്ക് അത്തരക്കാരുടെ മനസ് ഉയരില്ല. കാരണം ജഢീക തലത്തിന്റെ ഇരുമ്പു ചങ്ങലകളാൽ അവർ ബന്ധിതരാണ്. അപ്പൻ, അമ്മ, ഭാര്യ, മക്കൾ, സമ്പത്തുകൾ, വീട് ഒക്കെ അവനെ ബന്ധിച്ചിരിക്കുകയാണ്.

ലോകത്തിന്റെ മക്കൾക്ക് ലോകത്തിന്റെ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കാനെ അവർക്ക് കഴിയൂ. രോഗശാന്തിക്കും. ജോലികിട്ടാനും, മക്കളുണ്ടാകാനും ഒക്കെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ''പ്രോസ്പെരിറ്റി ഗോസ്പെൽ'' എന്ന ഓമനപ്പേരിലറിയപ്പെടുന്ന ഒരു വിശേഷമാണവർ പറയുന്നത്. യഥാർത്ഥ സുവിശേഷം എന്താണെന്ന് മനസിലാക്കാൻ പോലും അവർ തയ്യാറല്ല. ബുദ്ധിയിൽ ലൗകീകമോഹങ്ങൾ നിറഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ ജ്ഞാനം പ്രാപിക്കാൻ കഴിയില്ല. അവിടെ ആത്മജ്ഞാനത്തിനായുള്ളാ ദാഹം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമ്പോൾ മാത്രമാണ് ഒരാൾ ജീവന്റെ ജലമായ യഥാർത്ഥ സുവിശേഷത്തിനു വേണ്ടി ദാഹിക്കുന്നത്. ആ ദാഹം ഉണ്ടാകുന്നതിനുമുൻപ്, അവനോട് സുവിശേഷം പറഞ്ഞിട്ട് ഒരു കാര്യവുമില്ല, അതുകൊണ്ട് അത് പറയരുത് എന്ന് തന്നെയാണ് യേശുക്രിസ്തു പറഞ്ഞത്. എങ്കിലും പലരും യേശുക്രിസ്തു പറഞ്ഞത് എന്തെന്ന് മനസിലാക്കുന്നില്ല. സുവിശേഷം എല്ലാവരോടും എല്ലാവർക്കും പറയാം എന്നാണ് പലരും

ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആകാം, അത് ലോകത്തിന്റെ സുവിശേഷം മാത്രം, അഥവാ ഇന്ന് പരക്കെ പറയപ്പെടുന്ന സുവിശേഷം.

യേശുവിന്റെ കൽപനപ്രകാരം എല്ലാം വിട്ട് യേശുവിനെ അനുഗമിച്ചവരായ ശിഷ്യന്മാർക്ക് വരം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന് യേശുക്രിസ്തു പറയുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും യേശുക്രിസ്തു പറയുന്നത് കാര്യമായി ഒന്നും അവർക്ക് മനസിലാക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. ആ കാരണം കൊണ്ടുതന്നെ യേശുക്രിസ്തുവിനു പറയാനുണ്ടായിരുന്ന പല ദിവ്യരഹസ്യങ്ങളും യേശുക്രിസ്തു ശിഷ്യന്മാരോട് പറയുന്നില്ല എന്ന് ബൈബിൾ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. അതിനർത്ഥം മൂന്നരക്കൊല്ലക്കാലം യേശുക്രിസ്തു പറഞ്ഞത് സ്വർഗരാജ്യത്തിന്റെ താഴെ തലത്തിലെ വിഷയങ്ങളായിരുന്നു എന്നാണ്. യേശുക്രിസ്തു പറഞ്ഞതും ചെയ്തതും മുഴുവൻ രേഖപ്പേടുത്തപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്ന് വി. യോഹന്നാൻ പറയുന്നു.

പരിജ്ഞാനം

ആത്മീയ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവിനെ വിജ്ഞാനം, പരിജ്ഞാനം എന്നാണ് പറയുന്നത്. പരിജ്ഞാനം ഇല്ലാത്ത പ്രാസംഗീകർ അന്ധന്മാരാണ് എന്നാണ് വി.പത്രോസ് പറയുന്നത്. യേശുവിന്റെ നാമത്തിൽ പ്രസംഗിക്കുന്ന പ്രവാചകന്മാർക്ക്, അത്ഭുതങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന ദൈവദാസന്മാർക്ക്, ഭൂതങ്ങളെ പുറത്താക്കിയവർക്ക്, നാളെ സംഭവിക്കാവുന്ന ഒരവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് ഒരു മുന്നറിയിപ്പ് യേശുക്രിസ്തു നൽകുന്നു.

മറ്റുള്ളവരെ രക്ഷിക്കണം, അവരുടെ ആത്മാക്കൾ നശിച്ചുപോകുന്നു, താൻ അറിഞ്ഞ സത്യം മറ്റുള്ളവരോട് പറയണം എന്നൊക്ക് ചിന്തിക്കുന്നവർ ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കേണ്ട പ്രധാന കാര്യം അത് ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടമാണോ എന്നാണ്. മനുഷ്യന്റെ ആഗ്രഹങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് അവൻ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് ദൈവരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ തടസമായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ട് അത് പാപമായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു. യേശുക്രിസ്തു ക്രൂശുമരണത്തിന് വഴങ്ങരുത് എന്ന പത്രോസിന്റെ ആഗ്രഹം പത്രോസിനെ സാത്താനാക്കുന്നു എന്ന് "സാത്താനേ നീ എനിക്കിടർച്ചയാകുന്നു, എന്നെ വിട്ട് പോകുക" എന്ന് പറാഞ്ഞുകൊണ്ട് യേശുക്രിസ്തു കാണിച്ചു തരുന്നു. യേശുക്രിസ്തു പറയുന്നു:-

7:21 കർത്താവേ, കർത്താവേ എന്ന്, എന്നോടു വിളിച്ചപേക്ഷിക്കുന്നവനല്ല, എൻെറ സ്വർഗസ്ഥനായ പിതാവിൻെറ ഇഷ്ടം നിറവേറ്റുന്നവനാണ്, സ്വർഗരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുക.

22 അന്ന് പലരും എന്നോടു ചോദിക്കും: കർത്താവേ, കർത്താവേ, ഞങ്ങൾ നിൻെറ നാമത്തിൽ പ്രവചിക്കുകയും നിൻെറ നാമത്തിൽ പിശാചുക്കളെ പുറത്താക്കുകയും നിൻെറ നാമത്തിൽ നിരവധി അദ്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തില്ലേ? 23
അപ്പോൾ ഞാൻ അവരോടു പറയും: നിങ്ങളെ ഞാൻ ഒരിക്കലും അറിഞ്ഞിട്ടില്ല; അനീതി പ്രവർത്തിക്കുന്നവരേ, നിങ്ങൾ എന്നിൽനിന്ന് അകന്നു പോകുവിൻ.

(അത്ഭുതങ്ങളുടെ പിന്നാലെ പായുന്നവർ ശ്രദ്ധിക്കുക)

24 എൻെറ ഈ വചനങ്ങൾ ശ്രവിക്കുകയും അവ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ പാറമേൽ ഭവനം പണിത വിവേകമതിയായ മനുഷ്യനു തുല്യനായിരിക്കും. 25
മഴപെയ്തു, വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടായി, കാറ്റൂതി, അതു ഭവനത്തിൻമേൽ ആഞ്ഞടിച്ചു. എങ്കിലും അതു വീണില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അതു പാറമേൽ സ്ഥാപിതമായിരുന്നു.

26 എൻെറ ഈ വചനങ്ങൾ കേൾക്കുകയും എന്നാൽ, അത് അനുസരിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻമണൽപ്പുറത്തു ഭവനം പണിത ഭോഷനു തുല്യനായിരിക്കും. 27 മഴപെയ്തു, വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടായി, കാറ്റൂതി, അതു ഭവനത്തിൻമേൽ ആഞ്ഞടിച്ചു, അതു വീണുപോയി. അതിൻെറ വീഴ്ച വലുതായിരുന്നു.

പരിജ്ഞാനമുള്ള ഒരു വ്യക്തിയുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ എന്തൊക്കെ എന്നറിഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ആത്മീയയാത്രയിൽപ്രയോജനപ്രദമാണ്. ഭഗവത് ഗീതയുടെ ജ്ഞാനേശരി ഭാഷ്യമാണ് താഴെ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഒരു സത്യാന്വേഷിക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഗുണങ്ങൾ സവിസ്തരം പ്രദിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അതിവിടെ പ്രസക്തമാണെന്ന് കരുതുന്നു.

ശ്ലോകം 13:7

അമാനിത്വമദംഭിത്വ
മഹിംസാ ക്ഷാന്തിരാർജ്ജവം
ആചാര്യോപാസനം ശൌചം
സ്ഥൈര്യമാത്മവിനിഗ്രഹഃ

കുലജാതിധനാദികളിൽ അഭിമാനമില്ലായ്മ, കഴിവുകളിൽ ഗർവിക്കാതിരിക്കുക, പരദ്രോഹചിന്തയില്ലായ്മ, എന്തും സഹിക്കാനുള്ള കഴിവ് ഉണ്ടായിരിക്കുക, ഏതിലും നേരായമാർഗ്ഗം പിന്തുടരുക, ഗുരുവിനെ ഉപാസിക്കുക, ഹൃദയശുദ്ധി പുലർത്തുക, ലക്ഷ്യത്തിൽനിന്ന് ചലിച്ചുപോകാതിരിക്കുക, മനസ്സിനെ നിയന്ത്രിക്കുക എന്നിവയാണ് പ്രാഥമികമായി ശീലിക്കേണ്ട ജ്ഞാനസാധനകൾ.

അമാനിത്വം:

അപ്രകരമുള്ള ഒരുവൻ മറ്റാരുമായി തന്നെ തുലനം ചെയ്യുന്നതിന് ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. അവൻെറ മാന്യതയെപ്പറ്റി ആരെങ്കിലും സംസാരിക്കനിടയായാൽ അത് ഒരു ഭാരമായിട്ടാണ് അവൻ കരുതുന്നത്. ആരെങ്കിലും അവൻെറ ഗുണഗണങ്ങളെപ്പറ്റി പുകഴ്ത്തുകയോ അവനോട് ആദരവ് കാണിക്കുകയോ അവൻെറ യോഗ്യതയെപ്പറ്റി വർണ്ണിക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ നീർച്ചുഴിയിലകപ്പെട്ട നീന്തൽക്കാരനെപ്പോലെയോ വ്യാധനാൽ വിഘാതം ചെയ്യപ്പെട്ട മാൻപേടയെപ്പോലെയോ അവൻ ഭയചകിതനാകുന്നു. അവന് എന്തെങ്കിലും പ്രാധ്യാനം ആരെങ്കിലും നൽകണമെന്ന് അവൻ അശേഷം ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ആരെങ്കിലും അവനെ പ്രശംസിച്ചാൽ അത് ഒരാപത്തായിട്ടാണ് അവൻ കാണുന്നത്. ആളുകൾ, തന്നെ പൂജ്യനായിട്ട് ബഹുമാനിക്കുകയോ തന്നെ പ്രകീർത്തിക്കുകയോ തന്നെപ്പറ്റി പ്രത്യേകമായി ഓർത്തിരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത് ലവലേശം ആഗ്രഹിക്കാത്ത അവൻ എങ്ങനെയാണ് അന്യരുടെ അഭിവന്ദനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുക?

ആരെങ്കിലും അവനെ വണങ്ങിയാൽ അതൊരു വലിയ ദുരന്തമായിട്ടാണ് അവന് അനുഭവപെടുന്നത്. ബൃഹസ്പതിയെപ്പോലെ സർവജ്ഞനാണെങ്കിലും അവൻ പ്രശസ്തനാകാൻ ഭയപെടുന്നത് കൊണ്ട് ഒരു വിലക്ഷ്ണനെപ്പോലെ പെരുമാറുന്നു. അവൻെറ ചാതുര്യവും മഹത്ത്വവും ഒളിച്ചുവെച്ചുകൊണ്ട് അതീവസന്തോഷത്തോടെ ഒരുന്മത്തനായി അവൻ ഭാവിക്കുന്നു. അവൻ ലൌകികകാര്യങ്ങളിൽ വിമുഖനും ശാസ്ത്രചർച്ചകൾ നടത്തുന്നതിൽ വിരസനും നിശബ്ദജീവിതം നടത്തുന്നതിൽ ഇഷ്ടമുള്ളവനുമാണ്. ജനങ്ങൾ അവനെ അവഗണിക്കണമെന്നും സംബന്ധികൾ അവനെ അലട്ടരുതെന്നും ആൽമാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിക്കുന്നു. മര്യാദയും വിനയവും വളർത്തുന്നതിനുതകുന്ന പ്രവൃത്തികൾ മാത്രമേ അവൻ ചെയ്യുകയുള്ളൂ.ആരും അവ

ൻെറ ജീവിതത്തെ ശ്രദ്ധിക്കരുതെന്നും അവൻെറ പേരുപോലും ഓർത്തിരിക്കരുതെന്നും ഒരുവൻ പോലും അവനെ ഭയപ്പെടുവാൻ ഇടയാകരുതെന്നും അവൻ ഈശ്വരനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. അവൻ ഏകാന്ത ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. വായുവിനോട് സൗഹൃദം പുലർത്തുന്നതിനും ആകാശവുമായി ആശയവിനിമയം ചെയ്യുന്നതിനും വൃക്ഷങ്ങളെ ജീവിതത്തെക്കാൾ കൂടുതലായി സ്നേഹിക്കുന്നതിനും അവൻ ഇച്ഛിക്കുന്നു. വിജന പ്രദേശങ്ങൾ അവനിൽ സന്തോഷം ഉളവാക്കുന്നു. അവൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുവോ രമിച്ചുവോ എന്ന് മറ്റുള്ളവർക്ക് അറിയാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു നിലയിലാണ് അവൻ ജീവിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള ലക്ഷണങ്ങൾ ഒരുവനിൽ കാണുമ്പോൾ അവൻ ജ്ഞാനം കൈവരിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നറിയുക. താൻ കേമനാനെന്നുള്ള ഭാവമില്ലാതിരിക്കുന്ന ഈ സ്വഭാവ വിശേഷണമാണ് അമാനിത്വം.

അദംഭിത്വം:

ഇനിയും അദംഭിത്വത്തെപ്പറ്റി പറയാം. ജീവാപായമുണ്ടാകുമെന്ന് ഭയപ്പെടുന്ന സന്ദർഭത്തിൽപോലും തൻെറ നിഗൂഢമായ സമ്പത്തിനെ വെളിപ്പെടുത്താൻ ഒരു പിശുക്കൻ തയ്യാറാവുകയില്ല. അതുപോലെ, ദംഭം ഇല്ലാത്ത ഒരുവൻ ഒരിക്കലും ചേഷ്ട കൊണ്ടോ വാക്കുകൊണ്ടോ ജീവഹാനി ഉണ്ടാകുമെന്നു വന്നാൽ പോലും താൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള പുണ്യകർമ്മങ്ങളെ പരസ്യമാക്കുകയില്ല. അനുസരണംകെട്ട ഒരു പശു അതിൻെറ പാൽ ചുരത്തികൊടുക്കാതെ പിൻവലിക്കുന്നു. ഒരു അഭിസാരിക തനിക്ക് ഏറികൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രായം മറച്ചുവെയ്ക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. വനത്തിൽകൂടി യാത്ര ചെയ്യാനിടവരുന്ന ഒരു ധനികൻ തൻെറ കൈവശമുള്ള ധനം സുരക്ഷിതമായി ഒളിച്ചുവെയ്ക്കുന്നു. കുലീനമായ ഒരു സ്ത്രീ അവളുടെ ശരീരം ആപാദചൂഡം മറയ്ക്കുന്നു. കർഷകൻ വിത്തു വിതച്ചു കഴിഞ്ഞ് അത് മണ്ണുകൊണ്ടു മൂടുന്നു. ഇതുപോലെ, അവൻ തൻെറ ഔദാര്യത്തെയും സൽപ്രവൃത്തികളേയും രഹസ്യമായിത്തന്നെ സൂക്ഷിക്കുന്നു. അവൻ വേഷവിധാനം ചെയ്ത് അവൻെറ ശരീരത്തെ മോടി പിടിപ്പിക്കുകയില്ല. ആരെയും സ്തുതിക്കാറില്ല. അവൻെറ ധാർമ്മികപ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി ആരോടും പറയുകയില്ല. മറ്റുള്ളവർക്ക് ചെയ്തുകൊടുത്തിട്ടുള്ള സഹായങ്ങളെപ്പറ്റി അവൻ നിശബ്ദത പാലിക്കുന്നു. അവൻെറ അറിവ് അവൻ പ്രകടിപ്പിക്കാറില്ല. പ്രശസ്തിക്കുവേണ്ടി അത് വിൽക്കുകയില്ല. ശാരീരികസുഖസൗകര്യങ്ങൾ നേടുന്നതിൽ അവൻ പിശുക്ക് കാണിക്കുമെങ്കിലും ധർമ്മപ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ഉദാരമായി ചെലവഴിക്കുന്നു. ദാനം ചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിൽ അവൻ സുരതരുവിനോടു മത്സരിക്കാൻ തയ്യാറാണ്. അവൻ കൃശഗാത്രനായിരിക്കും. അവൻെറ ഗൃഹസൗകര്യങ്ങൾ വളരെ പരിമിതമാണ്. അവൻ സ്വധർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിൽ അതീവ തൽപരനാണ്. ആത്മ ജ്ഞാനത്തെപ്പറ്റി ചർച്ചചെയ്യുന്നതിൽ ചതുരനാണ്. എന്നാൽ മറ്റു കാര്യങ്ങളിൽ മന്ദബുദ്ധിയെപ്പോലെ പെരുമാറും. വാഴ, അശക്തമായ പൊള്ളയായ ഒരു ചെടിയായി തോന്നുമെങ്കിലും അത് ധാരാളമായി ആസ്വാദ്യകരമായ പഴങ്ങൾ നൽകുന്നു. കാറ്റിന് പറത്തി കളയാൻ തക്കവണ്ണം ലഘുവും ദുർബലവുമായ കാർമേഘങ്ങൾ ശക്തിയായി മാരിചൊരിയുമ്പോൾ ഇതെങ്ങനെ അവയ്ക്കു സാധിക്കുമെന്ന് നാം അത്ഭുതപ്പെടുന്നു. അതുപോലെ, ബാഹ്യമായി നിസ്സാരനും ദാരിദ്രനുമായി തോന്നുമെങ്കിലും ആത്മജ്ഞാനം നിറഞ്ഞ, പുണ്യവാനായ ഈ പൂർണ്ണ പുരുഷനിൽ കാണുന്ന ലക്ഷണങ്ങളെല്ലാം ദംഭമില്ലായ്മയുടെ പ്രത്യക്ഷലക്ഷണങ്ങളാണ്. അവൻ ജ്ഞാനവുമായി സഹവർത്തിക്കുന്നു.

അഹിംസ:

അടുത്തത് അഹിംസയാണ്. വിവധ ചിന്താഗതികൾ ഇതിനെ വിവധരീതിയിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മൃഗങ്ങളെ യജ്ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കൊല്ലുന്നത് ഹിംസയല്ലെന്നാണ് പൂർവമീമാംസകാരുടെ പക്ഷം. ഒരു വൃക്ഷത്തെ കാത്തു സൂക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി അതിൻെറ കൊമ്പുകൾ മുറിച്ച് ചുറ്റും വേലികെട്ടുന്നതുപോലെയോ, വിശപ്പു ശമിപ്പിക്കാൻ സ്വ

ന്തം കൈകൾ അറുത്തെടുത്ത് പാചകം ചെയ്തു ഭക്ഷിക്കുന്നതുപോലെയോ ക്ഷേത്രംപൊളിച്ച് അതിൻെറ സാധനസാമഗ്രികൾ കൊണ്ട് അതിനുള്ളിൽ തന്നെ ഒരു പന്തൽ പണിയുന്നതുപോലെയോ ആണ് ഈ വാദഗതി. ഭൂമി വരൾച്ചയെ അഭിമുഖീകരിമ്പോൾ മഴപെയ്യിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവർ പല യജ്ഞങ്ങളും നടത്തുന്നു. മൃഗങ്ങളെ കൊന്നാണ് ഈ യജ്ഞങ്ങൾ നടത്തുന്നത്. ഈ രീതിയിൽ ഹിംസയുടെ വിത്തുവിതച്ച് എങ്ങനെയാണ് അഹിംസ കൊയ്തെടുക്കുന്നത്? അഹിംസയുടെ തീരം ഇവരിൽ നിന്ന് വളരെ അകലെയാണ്. ഹിംസയിൽ കൂടി അഹിംസ പാലിക്കാമെന്നുള്ള ഇവരുടെ ചിന്താഗതി ആശ്ചര്യകരമായിരിക്കുന്നു.

ആയുർവേദശാസ്ത്രവും ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരുപോലെ വിചിത്രമാണ്. ഒരു ജീവനെ രക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി മറ്റൊരു ജീവനെ നശിപ്പിക്കുന്നതിന് അവർ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. ആളുകൾക്ക് അസുഖം ബാധിക്കുകയും വേദനകൊണ്ട് പുളയുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ചികിത്സയ്ക്കായി ചെടികളെ പിഴുതെടുക്കുകയും വൃക്ഷങ്ങളെ വെട്ടിമുറിക്കുകയും തടികളുടെ തൊലിയുരിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതെല്ലാം വലിയ കടാഹത്തിലിട്ടു തിളപ്പിക്കുന്നു. ആരോടും ശത്രുതയില്ലാത്ത ചെടികളെയും വൃക്ഷങ്ങളെയും ഇപ്രകാരം വരട്ടി ജീവനില്ലാതാക്കുന്നു. സുഖക്കേടു ബാധിച്ച മനുഷ്യരെ രക്ഷിക്കാനായി മൃഗങ്ങളെ കൊന്ന് അതിൻെറ പിത്തനീരെടുക്കുന്നു, ഇതെല്ലാം വാസഗൃഹങ്ങൾ പൊളിച്ചെടുത്ത് ക്ഷേത്രങ്ങളും പ്രതിമാലയങ്ങളും പണിയുന്നതുപോലെയാണ്; മറ്റുള്ളവരെ കവർച്ചചെയ്ത് ധർമ്മശാലകൾ നടത്തുന്നതുപോലെയാണ്; ശരീരം മുഴവൻ നഗ്നമാക്കി നിർത്തിക്കൊണ്ട് ശിരസ്സ് മാത്രം മറയ്ക്കുന്നതു പോലെയാണ്; കമ്പിളി കത്തിച്ച് തണുപ്പു മാറ്റുന്നതുപോലെയാണ്; ആനയെ കുളിപ്പിക്കുന്നതു പോലെ അർത്ഥശൂന്യമാണ്; കാളയെ വിറ്റിട്ട് തൊഴുത്തു നിർമ്മിക്കുന്നതുപോലെയാണ്; തത്തയെ കൊടുത്ത് കൂടുമാറ്റി വാങ്ങുന്നതുപോലെയാണ്. ഈ പ്രവൃത്തികൾ ഇവർ ഗൌരവമായി ചെയ്യുന്നതാണോ? അതോ നേരമ്പോക്കിനുവേണ്ടിയോ? നാം അവരോട് സഹതപിക്കണോ?

ചില മതാചാരപ്രകാരം കുടിക്കുന്നതിനുള്ള ജലം അരിച്ചെടുക്കുന്നു. ആ നടപടിയിൽ അനേകം ജീവജാലങ്ങൾ നശിക്കുന്നു. മറ്റു ചിലർ ഹിംസയെ ഭയന്ന് ധാന്യങ്ങൾ വേവിക്കുന്നില്ല. തന്മൂലം അവരുടെ ജീവൻ തന്നെ ഹിംസിക്കപ്പെടുന്നു.

അല്ലയോ അർജ്ജുന. ശാസ്ത്രവിധിയനുസരിച്ച് നടത്തുന്ന ഹിംസ അഹിംസയ്ക്ക് തുല്യമാണെന്നു വാദിക്കുന്ന പൂർവമീമാസകരുടെ സിദ്ധാന്തം വഴിപിഴച്ചതാണ്. അഹിംസയെപ്പറ്റി പറയാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ആദ്യം തന്നെ അതിൻെറ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി മാത്രം പറയണമെന്ന് ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചതാണ്. എന്നാൽ ഇതേപ്പറ്റിയുള്ള വിവിധ ചിന്താഗതികൾ എന്തൊക്കെയാണെന്ന് നീ അറിഞ്ഞിരിക്കണമെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. അല്ലാത്ത പക്ഷം നിനക്ക് ശരിയായി കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയാതെ വരും. തന്നെയുമല്ല, ഒരു കാര്യം വിശദീകരിക്കുമ്പോൾ അതെപ്പറ്റി മറ്റുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കൂടി വ്യക്തമാക്കിയില്ലെങ്കിൽ, തൻെറ ചിന്താഗതി സരളമായി പ്രതിപാദിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് പ്രകൃതത്തിൽ നിന്ന് വ്യതിചലിച്ച് ഇപ്രകാരം പറയാൻ ഇടയായത്.

ഇനിയും അഹിംസയെപ്പറ്റിയുള്ള എൻെറ അഭിപ്രായം പറയാം. ഒരു ഉരകല്ല് ശുദ്ധമായ സ്വർണ്ണത്തെ വെളിവാക്കുന്നതുപോലെ, ഒരുവൻ അഹിംസയുടെ ശരിയായ സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടോ എന്നുള്ള വിവരം അവൻെറ ദൈനംദിന ജീവിതത്തിലെ പ്രവൃത്തികൾ വെളിവാക്കുന്നു. അവന് ജ്ഞാനോദയം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ അവൻെറ മനസ്സിൽ അഹിംസ ദൃഢമായി പതിയുന്നു. ഒരു കൊക്ക്, അതിൻെറ ഇരയുടെ മേൽ കണ്ണും നട്ട് വേഗത്തിലും എന്നാൽ ജാഗ്രതയോടും കൂടി അലകളെ മുറിക്കാതെയും ജലപരപ്പിൽ ചലനമുണ്ടാക്കാതെയും വെള്ളത്തിൽ നടക്കുന്നതുപോലെ, മധുകരം പരാഗത്തെ ഞെരിക്കാതെ ലാഘവത്തോടെ താമരപ്പൂവിൽ വന്നിരിക്കുന്നതു

പോലെ, ഭൂരേണുക്കളിൽ പോലും സൂക്ഷ്മജീവികളുണ്ടെന്ന ധാരണയോടെ, കാരുണ്യാതിരേകത്താൽ അവൻ തൻെറ പാദങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ വെയ്ക്കുന്നു. അവൻ എവിടെപ്പോയാലും എല്ലാ ജീവികളെയും അവൻെറ ജീവനേക്കാൾ കൂടുതലായി സ്നേഹിക്കുകയും സംരക്ഷിക്കുയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു പൂച്ച അതിൻെറ കുഞ്ഞുങ്ങളെ നോവിക്കാതെ സ്നേഹത്തോടെ കടിച്ചെടുക്കുന്നതുപോലെ തൻെറ ശിശുവിനെ കാത്തിരിക്കുന്ന വത്സലയായ മാതാവിൻെറ പേലവമായ വാത്സല്യം പോലെ, മൃദുലതരമായിട്ടുള്ളതാണ് അവൻെറ കാൽവെയ്പ്. ഒരു ഉറുമ്പിനേയോ പുഴുവിനെയോ വഴിയിൽ കണ്ടാൽ അവൻ വഴിമാറി നടക്കുന്നു. ഒരു ചെറിയ ജീവിയെപ്പോലും ചവിട്ടാൻ ഇടയായാൽ അത് ആ ജീവിയിൽ കുടികൊള്ളുന്ന സർവ്വ വ്യാപിയായ പരം പൊരുളിൻെറ നിദ്രയ്ക്ക് ഭംഗംവരുമെന്നും ആ ജീവിയുടെ ശാരീരികശക്തിക്ക് ഊനം തട്ടുമെന്നും അവൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. അത്രത്തോളം ദയാമയനായ അവനെ എത്ര പ്രശംസിച്ചാലും മതിയാകുന്നില്ല. ഒരു ഉറുമ്പിനു മഹാമേരുപർവതത്തിൻെറ മുകളിൽ കയറാൻ കഴിയാത്തതുപോലെ അവൻെറ മുന്നിൽ കാണുന്ന ഒരു ജീവിയേയും എത്ര ശ്രമിച്ചാലും അവന് ചവിട്ടാൻ സാധ്യമല്ല.

അവൻ കാരുണ്യത്തിൻെറ കനികൾ പേറിക്കൊണ്ടാണ് നടക്കുന്നത്. അവൻെറ വാക്കുകൾ നൈർമ്മല്യത്തിൻെറ നിറകുടമാണ്. അവൻ ശാന്തമായി ശ്വസിക്കുന്നു. അവൻെറ വദനം മനോജ്ഞതയുടെ മണിവീണയാണ്. അവൻെറ ദന്തങ്ങൾ മാധുര്യത്തിൻെറ മുളകളാണ്. അവൻ സംസാരിക്കാൻ ഒരുമ്പെടുമ്പോൾ തന്നെ സ്നേഹം പുറത്തേക്ക് ഊറിവരുന്നു; പിന്നാലെ ദയാമസൃണമായ വാക്കുകളും. അവൻ നിവൃത്തിയുള്ള ആരോടും സംസാരിക്കാറില്ല. അവൻെറ സംസാരം മറ്റുള്ളവരുടെ വികാരങ്ങളെ വ്രണപ്പെടുത്തിയേക്കുമോ എന്ന് അവൻ ഭയപ്പെടുന്നു. അത് ആർക്കും കഷ്ടപ്പാടുകൾ ഉണ്ടാക്കരുതെന്നും യാതൊരുവിധത്തിലുള്ള ശങ്കയ്ക്കും ഇടനൽകരുതെന്നും അവൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ആരെയും അവരുടെ ജോലിയിനിന്നു പിന്തിരിപ്പിക്കാതെ, ആരും അവൻെറ നേരെ ദുർമുഖം കാണിക്കുന്നതിനിടയാകാതെ, ആരെയും ഭയപ്പെടുത്താതെ സംസാരിക്കണമെന്നാണ് അവൻെറ ചിന്താഗതി. എന്നാൽ ആരെങ്കിലും അവനോട് സംസാരിക്കുന്നതിന് അഭ്യർത്ഥിച്ചാൽ അവൻ അൻപോടെ സംസാരിക്കുന്നു. തൻെറ രക്ഷിതാവിൽ നിന്നുതിരുന്ന വാക്കുകൾപോലെ ഇമ്പത്തോടെ ശ്രോതാവ് അതു കേൾക്കുന്നു. അവൻെറ സംസാരം സത്യനിഷ്ഠമായിരിക്കും. അത് മിതമായിട്ടുള്ളതും ആത്മാർഥത നിറഞ്ഞതും അമൃതിൻെറ അലകൾ പോലെ മാധുര്യമേറിയതും ആയിരിക്കും. അത് ആരെയും വേദനിപ്പിക്കുകയില്ല. ആരെയും ക്ഷോഭിപ്പിക്കുകയോ പരിഹസിക്കുകയോ അവഹേളിക്കുകയോ ചെയ്യുകയില്ല. വിവാദവിഷയങ്ങളെ അവൻെറ സംസാരത്തിൽ നിന്ന് ഒഴിച്ചു നിർത്തുന്നു. പിടി വാദം, ആവേശം, കാപട്യം, പ്രത്യാശ, ശങ്ക, ചതി തുടങ്ങിയ വൈകല്യങ്ങൾ ഒന്നും തന്നെ അവൻെറ സംസാരത്തിൽ കാണുകയില്ല.

അവൻെറ കടാക്ഷം എപ്പോഴും ഋജുവാരിക്കും. അവൻെറ കണ്ണുകൾ ഒരിക്കലും കോപകലുഷിതമാവുകയില്ല. എല്ലാ ജീവികളിലും ഒരേ ആത്മാവ് വസിക്കുന്നുവെന്ന് അവൻ വിശ്വസിക്കുന്നതിനാൽ അതിന് ഉപദ്രവം ഇല്ലാതിരിക്കാൻവേണ്ടി ജീവികളെ വീക്ഷികുന്നതിൽ നിന്നുപോലും അവൻ ഒഴിഞ്ഞു മാറുന്നു. അവൻെറ ആന്തരികമായ കാരുണ്യം കൊണ്ട് അവൻ ആരെയെങ്കിലും കടാക്ഷിക്കാൻ ഇടയായാൽ ചന്ദ്രൻെറ അദൃശ്യമായ അമൃതകിരണങ്ങൾ ചകോരത്തിനു തൃപ്തി നൽകുന്നതു പോലെ അവൻെറ കടാക്ഷം അവർക്ക് സീമാതീതമായ സംതൃപ്തി നൽകുന്നു. അവൻ ചൊരിയുന്ന കടാക്ഷത്തിൻെറ നിഷ്കളങ്കത, കടാക്ഷംകൊണ്ട് കുഞ്ഞുങ്ങളെ മുലയൂട്ടുന്ന കൂർമ്മത്തിൻെറ കടാക്ഷത്തിനു പോലും അപരിചിതമാണ്.

അവൻെറ നോട്ടം ഹൃദ്യമാണെന്നതുപോലെ അവൻെറ കൈകൾ കർമ്മനിരതമാണ്. ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിയിലെത്തിയ യോഗികൾ ഇച്ഛാരഹിതരായിരിക്കുന്നതുപോലെ, അവൻെറ കൈകൾ പ്രവൃത്തിരഹിതമാണ്. വിറകില്ലാതെ വരുമ്പോൾ അഗ്നി അണ

ഞ്ഞുപോകുന്നു; മൂകനായ ഒരുവൻ നിശബ്ദനായിരിക്കുന്നു; അന്ധനായ ഒരുവൻ ഒന്നും കാണുന്നില്ല. അതുപോലെ, അവൻെറ കൈകൾകൊണ്ട് പ്രവർത്തിക്കാൻ ഒന്നും ശേഷിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അത് നിർവ്യാപാരമാകുന്നു. വായുവിനെ ഭേദ്യം ചെയ്യുമെന്നും ആകാശത്തെ ചീന്തുമെന്നും ഭയന്ന് അവൻ കൈകൾ ചലിപ്പിക്കുന്നതേയില്ല. പിന്നെ എങ്ങനെയാണ് അവൻ സ്വന്തം ശരീരത്തിലിരിക്കുന്ന കൊതുകിനെ അടിച്ചോടിക്കുന്നതും കണ്ണീച്ചയെ ആട്ടിക്കളയുന്നതും മൃഗങ്ങളെയോ പക്ഷികളെയോ വിരട്ടിയോടിക്കുന്നതും? ഒരു ദണ്ഡുപോലും കൈയിലേന്താൻ ഇഷ്ടപെടാത്ത അവൻ ആയുധങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതേയില്ല. രോമങ്ങൾ ത്രസ്സിക്കുമെന്ന് ഭയന്ന് അവൻ തൻെറ ശരീരത്തെ തൊട്ടുതടവുകയില്ല. അവൻെറ കൈകളിലെ നഖങ്ങൾ അവൻ വളർത്തുന്നു. കവണയേറുപോലെയുള്ള ഒരു പ്രവർത്തിയായി കരുതി, ഒരു താമരപ്പൂ വിനോദത്തിനുവേണ്ടി പോലും കൈയിലെടുത്തു വീശുകയോ പുഷ്പഹാരം കൈയിലിട്ട് ആട്ടുകയോ ചെയ്യുകയില്ല. അവൻെറ പാണികളെ സാധാരണയായി അവൻ പ്രവർത്തനരഹിതമായിവെച്ചിരിക്കുകയാണ്. എപ്പോഴെങ്കിലും പ്രവർത്തിപ്പി ക്കുന്നത് കൈകൾ കൂട്ടിചേർത്തു കൂപ്പുന്നതിനു മാത്രമാണ്. ഭയപ്പെട്ട വരെ നിർഭയരാക്കാനും അവശരെ ഉദ്ധരിക്കാനും ആർത്തന്മാരെ സഹായിക്കുന്നതിനും അവൻ കൈകൾ ഉയർത്താറുണ്ട്. അവൻെറ കൈകൾക്കുള്ളിടത്തോളം സ്നിഗ്ധത ചന്ദ്രകിരണങ്ങൾക്കുപോലുമില്ല. മാർദവമേറിയ അവൻെറ സ്പർശത്തെ താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ മലയപർവതത്തിൽ നിന്നു വരുന്ന മന്ദമാരുതൻ പരുഷമാണ്. മൃദുലമായി അവൻ മൃഗങ്ങളെ തലോടുന്നു. അവൻെറ കൈകൾ ചന്ദനമരത്തെ പ്പോലെ കുളിർമയേകുന്നതാണ്. എന്നാൽ ചന്ദനമരം ഭക്ഷ്യയോഗ്യമായ ഫലങ്ങൾ നൽകുന്നില്ല. പക്ഷേ നിഷ്ഫലങ്ങളല്ല. ഈ അലങ്കാരഭാഷണം മതിയാക്കാം. സജ്ജനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ അവരുടെ ചിത്തവൃത്തിയും സ്വഭാവവുമായി പരിപൂർണ്ണ യോജിപ്പിലായിരിക്കുമെന്നറിയുക.

അവൻെറ മനസ്സ് എപ്രകാരമാണ്? അതെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം പറയേണ്ട കാര്യമുണ്ടോ? ഇതുവരെ വിവരിച്ചതെല്ലാം വേറെ ആർക്കാണ് ബാധകമായിരിക്കുന്നത്? ശിഖരങ്ങൾ വൃക്ഷത്തിൽ നിന്നു വേറിട്ട് നിൽക്കുമോ? അപ്പില്ലാതെ അർണ്ണമുണ്ടോ? സൂര്യനും അതിൻെറ കിരണങ്ങളും വ്യത്യസ്തമാണോ? അവയവങ്ങൾ ശരീരത്തിൽനിന്നു വ്യതിരിക്തമാണോ? സലിലത്വത്തെ സലിലത്തിൽനിന്ന് ഒഴിച്ചു നിർത്താമോ? അതുപോലെ, ഞാൻ ഇതുവരെ പറഞ്ഞ ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളുടെയെല്ലാം ഉടമസ്ഥത മനസ്സിനാണെന്നറിഞ്ഞാലും. ഭൂമിയിൽ കുഴിച്ചിട്ട വിത്ത് വൃക്ഷമായി വളരുന്നതുപോലെ, മനസ്സ് ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽകൂടി പ്രകാശിക്കുന്നു. അഹിംസയ്ക്കു മനസ്സിൽ സ്ഥാനമില്ലെങ്കിൽ അതെങ്ങനെയാണ് പുറത്തേക്ക് പ്രകടീകൃതമാകുന്നത്?

അല്ലയോ അർജ്ജുന, ഒരഭിലാഷം ആദ്യമായി മനസ്സിൽ അങ്കുരിക്കുന്നു. അതു പിന്നീട് വായ്, നേത്രങ്ങൾ, പാണികൾ എന്നിവയുടെ മാധ്യമത്തിൽ കൂടി ഉദീരണം ചെയ്യപെടുന്നു. മനസ്സിൽ ആദ്യമായി ഇല്ലാത്ത ഒരു കാര്യം പുറത്തേക്ക് പ്രകടിപ്പിക്കാൻ സാധ്യമാണോ? മണ്ണിൽ വിത്തില്ലെങ്കിൽ മുളപൊട്ടി പുറത്തേക്ക് വരുമോ? ചരട് വലിക്കുന്ന പാവകളിക്കാരൻ ചരടുവലി നിർത്തുമ്പോൾ പാവകൾ നിശ്ചലമാകുന്നില്ലേ? ഉറവിടം വറ്റിപ്പോയാൽ പിന്നെ എങ്ങനെയാണ് ഒരു നദി ഒഴുകുന്നത്? ജീവനില്ലാത്ത ഒരു ശരീരത്തിനു എങ്ങനെയാണ് പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയുക? അതുപോലെ മനസ്സിൻെറ സാരവത്തായ പ്രവർത്തനം നിലയ്ക്കുമ്പോൾ ഇന്ദിയങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനവും നിലയ്ക്കുന്നു. ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ എല്ലാ പ്രവർത്തികളും മനസ്സിൽ നിന്നാണ് ഉടലെടുക്കുന്നത്. മനസ്സ് ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽകൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. മനസ്സിൽ രൂപം കൊള്ളുന്ന ഏതാഗ്രഹവും പുറത്തേക്ക് വരുന്നത് ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ചാലുകൾ വഴിയാണ്. പക്വമായ ഒരു ഫലത്തിൻെറ പരിമളം നാനാദിക്കിലേക്കും വ്യാപിക്കുന്നതുപോലെ, അഹിംസ മനസ്സിൽ സുസ്ഥിരമാകുമ്പോൾ അത് പുറത്തേക്ക് പ്രകടമാവുന്നു. സമുദ്രത്തിൽ വേലിയേറ്റം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ഉൾക്കടലിലും വെള്ളം നിറയുന്നതുപോലെ, മനസ്സിന് ലഭിക്കുന്ന അഹിംസാ സമ്പത്ത് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും പകുത്തു

കൊടുക്കുന്നു. ഒരദ്ധ്യാപകൻ എഴുതാൻ പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ തൻെറ ശിഷ്യൻെറ വിരൽപിടിച്ച് അക്ഷരങ്ങൾ എഴുതിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ അദ്ധ്യാപകൻ തന്നെയല്ലെ ശിഷ്യനിൽക്കൂടി എഴുതുന്നത്? അതുപോലെ മനസ്സ് അതിൻെറ കാരുണ്യം ഇന്ദ്രിയങ്ങളിലേക്ക് പകരുകയും അവയെക്കൊണ്ട് അഹിംസ നടപ്പാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനഗതി നിർണ്ണയിക്കുന്നത് മനസ്സാണ്. മനസാ വാചാ കർമ്മണാ ഹിംസ ഉപേക്ഷിച്ച ഒരുവൻ ജ്ഞാനത്തിൻെറ ഭണ്ഡാഗാരമാണ്. അല്ല, അവൻ ജ്ഞാനത്തിൻെറ അവതാരം തന്നെയാണ്. പുറമേ ധാരാളം കേട്ടിട്ടുള്ളതും ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിചിട്ടുള്ളതുമായ അഹിംസ നേരിൽ കാണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരുവനെ കണ്ടാൽ മാത്രം മതിയാകുന്നതാണ്. അർജ്ജുനാ, അഹിംസയെപ്പറ്റി ഇതിൽ കൂടുതൽ എന്താണ് പറയേണ്ടത്?

ജ്ഞാനദേവൻ പറയുകയാണ്:

അഹിംസയെപ്പറ്റി ഭഗവാൻ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ ഇതിനെക്കാൾ ചുരുക്കി പറയാമായിരുന്നു. ഇത്രയും ദീർഘമായി പറഞ്ഞത്തിന് എന്നോടു ക്ഷമിക്കണം. ശാദ്വലപ്രദേശത്തു മേയുന്ന പശു മടങ്ങാൻ മടിക്കുന്നതുപോലെയോ, കാറിനോടോപ്പം പറക്കുന്ന പക്ഷി തുടർന്നു പറക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത് പോലെയോ അഹിംസാ വിഷയത്തെപ്പറ്റി എനിക്കുള്ള താല്പര്യം കൊണ്ടാണ് ഞാൻ ഇപ്രകാരം അനിയന്ത്രിതമായി സംസാരിച്ചതെന്ന് നിങ്ങൾക്കു തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ മഹാത്മാക്കളുടെ കാര്യം അങ്ങനെയല്ല, ഇത്രത്തോളം വശദീകരിച്ചതിന് പ്രത്യേക കാരണമുണ്ട്. അഹിംസ വെറും മൂന്നക്ഷരമുള്ള ഒരു വാക്കാണ്. അതിൻെറ തത്ത്വം വളരെ ചുരുക്കമായി പ്രതിപാദിക്കം. എന്നാൽ അതേപ്പറ്റിയുള്ള തെറ്റായ ധാരണ ഖണ്ഡിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ ശുദ്ധമായ അഹിംസ എന്താണെന്നു വ്യക്തമായ ബോധം ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. രത്ന വ്യാപരികളുടെ ഗ്രാമത്തിൽ സാളഗ്രാമം (ഗണ്ഡകീ നദിയിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന, വിഷ്ണുവിൻെറ പ്രതിമയാണെന്നു സങ്കല്പിച്ചു വൈഷണവർ പൂജിക്കുന്ന കല്ല്) വിൽക്കാൻ കഴിയും. എന്നാൽ എത്ര പ്രശംസിച്ചാലും ഒരു സ്ഫടികക്കല്ല് എങ്ങനെയാണ് വിൽക്കുക? കർപ്പൂരത്തിൻെറ സൗരഭ്യം അറിയാവുന്നവരുടെ ഇടയിൽ വെളുത്ത ഗോതമ്പ് മാവ് കർപ്പൂരമാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചു വിൽക്കാൻ കഴിയുമോ? അതുപോലെ അഹിംസാസിദ്ധാന്തത്തെപ്പറ്റി പൊതുവായും പ്രത്യേകമായുള്ള ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾ വിശദീകരിക്കാതെ എൻെറ അഭിപ്രായങ്ങൾ മാത്രം പകടിപ്പിച്ചാൽ, അത് എത്രത്തോളം വാക്പാടവം നിറഞ്ഞതാണെങ്കിലും നിങ്ങളുടെ മനസ്സിലുണ്ടാ കുന്ന സംശയങ്ങളെ ദുരീകരിക്കരിക്കുയില്ല. പായൽ മൂടിയ ജലത്തെ അരയന്നം അവഗണിക്കുന്നതുപോലെ, നിങ്ങളും എൻെറ പ്രഭാഷണത്തെ അവഗണിച്ചുവെന്ന് വരാം. അതിനിടയാക്കാതിരിക്കാൻ ഞാൻ വിഷയത്തിൽ നിന്ന് വ്യതിചലിച്ച് കൂടുതൽ സമയം ചെലവഴിച്ചതാണ്. ആഹാരത്തിനുള്ള അരിയിൽ കിടക്കുന്ന മണൽ ത്തരികൾ വകതിരിചെടുത്തു കളയാൻ ചെലവഴിക്കുന്ന സമയം വ്യർത്ഥമാണെന്നു പറയാൻ കഴിയുമോ? വഴിയിൽ കൊള്ളക്കാരൻ തടയപ്പെടുന്ന ബാലൻ, അവരിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെടാൻ സമയമെടുത്തത്കൊണ്ട് വീട്ടിലെത്താൻ വൈകിയാൽ അതിന് അവൻെറ അമ്മ അവനെ കുറ്റപെടുത്തുമോ? ചന്ദ്രനിൽ നിന്ന് നേരിട്ടല്ലാത്ത മേഘങ്ങൾക്കിടയിൽകൂടി വരുന്ന ചന്ദ്രകിരണങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചകോരം അതിൻെറ ചുണ്ടുകൾ വിടർത്താറില്ല. അതുപോലെ അഹിംസയെപ്പറ്റിയുള്ള എൻെറ വിശദീകരണവും വ്യാഖ്യാനവും പൂർണ്ണവും കുറ്റമറ്റതും അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്ക് അതിൽ സംശയമുണ്ടാവും. എൻെറ അർത്ഥബോധനത്തിൽ നിങ്ങൾ അസന്തുഷ്ടരാകും. നിങ്ങൾ എന്നോടു കലഹിക്കും. തുടർന്നുള്ള എൻെറ ഗീതാപ്രഭാഷണം കേൾക്കാൻ നിങ്ങൾക്ക് ആഗ്രഹമില്ലാതാവും.ആകയാൽ ഇതേപ്പറ്റി ഇത്രയും ദീർഘമായി ഞാൻ സംസാരിച്ചത് നിങ്ങളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനും നിങ്ങളുടെ അനുഗ്രഹവും ആനുകൂല്യവും ലഭിക്കുന്നതിനുമാണ്.

ഗീത എനിക്ക് പ്രാണനാണ്. ഗീതയെപ്പറ്റി കേൾക്കുന്നതിനുള്ള നിങ്ങളുടെ അഭിലാഷം എനിക്ക് നല്ലതുപോലെ അറിയാം. ഗീതോപദേശങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് നിങ്ങൾ എന്തും സഹിക്കാൻ തയാറാകണം. പ്രത്യുത, മോക്ഷത്തിൻെറ മാർഗ്ഗങ്ങൾ അവഗണിച്ച് ലൌകികസുഖങ്ങളിൽ മുഴുകുന്നതിനാണ് നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നതെങ്കിൽ ഗീതയും ഞാനും ഒരുപോലെ വ്യർത്ഥമായിത്തീരും. ഞാൻ പ്രകൃതത്തിൽ നിന്ന് വിട്ടുപോയതിന് നിങ്ങൾ എനിക്കു മാപ്പു നൽകിയിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള വിശ്വാസം എനിക്കുള്ളതുകൊണ്ട് ഇനിയും കൂടുതലായി ഒന്നും ഞാൻ പറയുന്നില്ല. ഭഗവാൻ കൃഷ്ണൻ അർജ്ജുനനോട് പറഞ്ഞത് കേൾക്കുക.

ഭഗവാൻ പറഞ്ഞു: അല്ലയോ അർജുജുനാ ജ്ഞാനത്തെ മനസ്സിലാക്കാനുള്ള ലക്ഷണങ്ങൾ ഞാൻ പറയാം. അസഹിഷ്ണുതയില്ലാതെ സഹനശക്തി പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിയിൽ നിനക്ക് ജ്ഞാനത്തെ ദർശിക്കാം. ആഴമേറിയ ഒരു കുളത്തിൻെറ ജലപ്പരപ്പിൽ കാണുന്ന താമരപോലെയോ, ഭാഗ്യവാനായ ഒരു ഗൃഹസ്ഥൻെറ ഗൃഹത്തിൽ കാണുന്ന സമ്പത്തുപോലെയോ ആണവൻ ക്ഷമയുള്ള ഒരുവനിൽ കാണുന്ന ലക്ഷണങ്ങളെ ഞാൻ വ്യക്തമായി പറയാം. തനിക്കിഷ്ടമുള്ള ആഭരണങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങളും അണിയുന്ന ഒരുവനെപ്പോലെ അവൻ സഹിഷ്ണതയോടെ എല്ലാം ചുമക്കുന്നു. എന്ത് കഷ്ടപാടുകൾ ഉണ്ടായാലും അവൻ അത് സാരമാക്കുകയില്ല. അപേക്ഷിതമോ അനപേക്ഷിതമോ ആയ എന്തു ലഭിച്ചാലും അവനത് സ്വീകരിക്കുന്നു. മാനാപമാനത്തെ സമചിത്തതയോടെ നേരിടുന്നു. സുഖവും ദുഃഖവും അവന് ഒരേ മാതിരിയാണ്. സ്തുതിയും നിന്ദയും അവനെ ബാധിക്കുകയില്ല. ചൂടുകൊണ്ട് വരളുകയോ കുളിരുകൊണ്ട് കിടികിടുക്കുകയോ ചെയ്യുകയില്ല. യാതൊന്നും അവനെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയില്ല. തൻെറ ശൃംഗങ്ങളുടെ ഭാരം മഹാമേരുപർവതം അനുഭവിക്കാത്തതു പോലെ, തൻെറ തേറ്റയിൽ പൊക്കി നിർത്തിയിരിക്കുന്ന ഭൂമിയുടെ ഭാരം വരാഹം അനുഭവിക്കാത്തതു പോലെ, സർവ്വചരാചരങ്ങലളുടെയും ഭാരം ഭൂമിക്കു തോന്നാത്തതുപോലെ. സുഖദുഃഖാദി ദ്വന്ദ്വഭാവങ്ങളുടെ സമ്മർദം അവനെ പീഡിപ്പിക്കുകയില്ല. സാഗരത്തിലേക്കൊഴുകി വരുന്ന ചെറുതും വലുതുമായ എല്ലാ നദികളിലെയും ജലം ഉൾക്കൊള്ളാൻ സാഗരത്തിനു കഴിയുന്നതുപോലെ, സമചിത്തതയോടെ അവന് പേറാൻ കഴിയാത്തതായി ഒന്നുമില്ല. അവനെ പാടുപെടുത്തിയ ഒന്നിനെപ്പറ്റിയും അവന് ഓർമ്മപോലുമില്ല. ശരീരത്തിന് അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന ക്ലേശങ്ങൾ ക്ഷമയോടെ അവൻെറ സ്വന്തമായി ഏറ്റെടുക്കുന്നു. അക്കാര്യത്തിൽ കാണിക്കുന്ന സഹിഷ്ണുത അലൌകികമായ ഒന്നാണെന്നു അവൻ ഭാവിക്കുയില്ല. ഇപ്രകാരം അനാമയനും നിഷ്കളങ്കിതനുമായ ക്ഷമാശീലൻ ജ്ഞാനത്തിന് ഉത്കർഷമേകുന്നു. അവൻ ജ്ഞാനത്തിൻെറ ജീവനാണ്.

ആർജ്ജവം:

ഇനിയും ആർജ്ജവത്തെപ്പറ്റി പറയാം. പ്രാണൻ എല്ലാവരോടും ദാക്ഷിണ്യപൂർവ്വം പെരുമാറുന്നതുപോലെ, ഋജുബുദ്ധിയായ ഒരുവൻ എല്ലാവരോടും തുറന്ന മനസ്സോടെ പെരുമാറുന്നു. സൂര്യൻ വിവേചനമില്ലാതെ തൻെറ പ്രകാശം എല്ലാവരിലും ചൊരിയുന്നു. അതുപോലെ അവൻെറ ചിന്തയിലും പ്രവൃത്തിയിലും അവൻ ആരെയും വ്യത്യസ്തമായി കാണുന്നില്ല. ലോകം മുഴുവനും അവന് സുപരിചിതമാണെന്നും എല്ലാ വ്യക്തികളും അവൻെറ സുഹൃത്തുക്കളാണെന്നും അവൻ കരുതുന്നു. അവനെന്നോ മറ്റുള്ളവനെന്നോ ഉള്ള ചിന്ത അവന് അശേഷമില്ല. വെള്ളം ഏതിലും കലർന്ന് ഏകീകൃതമാകുന്നതുപോലെ അവൻ എല്ലാവരുമായും ഒത്തുചേരുന്നു. അവൻെറ മനസ്സ് ഒരുവനോടും ഒരു കാര്യത്തിലും എതിർക്കുകയില്ല. വേഗത്തിൽ ചലിക്കുന്ന വായുപോലെ അവൻെറ മനസ്സ് അവക്രമാണ്. അവൻ ആശയിൽനിന്നും ആശങ്കയിൽനിന്നും മുക്തനാണ്. ഒരു ശിശു തൻെറ മാതാവിൻെറ സന്നിധിയിലെത്താൻ ലജ്ജിക്കാത്തതുപോലെ, അവൻ അവൻെറ മനസ്സ് നിസ്സങ്കോചം എല്ലാവരെയും തുറന്ന് കാണിക്കുന്നു. ഒരു താമരപ്പൂവ് വിടർന്നികഴിഞ്ഞാൽ പിന്നീട് അതിൻെറ

ഒരു ഭാഗവും മറയ്ക്കപെടുന്നില്ല. അതുപോലെ എല്ലായ്പ്പോഴും തുറന്നുവെച്ചിരിക്കുന്ന അവൻെറ മനസ്സിൽ ഒന്നും ഒളിച്ചുവെയ്ക്കാൻ അവന് സാദ്ധ്യമല്ല. അന്യൂനമായ ഒരു രത്നത്തിൻെറ ഒളി എല്ലായിടത്തെക്കും വീശുന്നത് പോലെ, പവിത്രമായ അവൻെറ മനസ്സിൽ നിന്ന് പരിശുദ്ധമായ കർമ്മങ്ങൾ നിരന്തരം നിർഗമിക്കുന്നു. ആത്മാനുഭവം സിദ്ധിച്ച അവൻ സദാ സംതൃപ്തനാണ്. അവന് മുൻകൂട്ടി തയ്യാറെക്കേണ്ടതായിട്ടോ ഭാവിപ്രവർത്തങ്ങളെക്കുറിച്ച് തീരുമാനിക്കേണ്ടതായിട്ടോ ഒന്നുമില്ല. അവൻെറ മനസ്സ് നിർമ്മുക്തവും നിർമ്മലവുമാണ്. അവനിൽ കാപട്യം കുടികൊള്ളുന്നില്ല. അവൻെറ സംസാരം സംശയരഹിതമാണ്. അവന് ക്ഷുദ്രബുദ്ധി ആരോടുമില്ല. അഷ്ടപ്രഹരത്തിലും അവൻെറ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ നിഷ്കപടവും നിത്യശുദ്ധവും പഞ്ചപ്രമാണങ്ങൾ നിരർഗ്ഗളവുമാണ്. അമൃതിൻെറ കീഴോട്ടുള്ള ഒഴുക്കുപോലെ അവൻെറ മനസ്സും ബുദ്ധിയും ഋജുവാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ അവൻ എല്ലാ നല്ല ഗുണങ്ങളുടെയും സ്വഭാവങ്ങളുടെയും ലക്ഷണങ്ങളുടെയും ഇരിപ്പിടമാണ്. എല്ലാ സൽഗുണങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനകാരണം മനസ്സിൻെറ പരിശുദ്ധിയാണ്. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു മനുഷ്യൻ ആർജ്ജവത്തിൻെറ മാനുഷികാവതാരമാണ്. ജ്ഞാനം അവനെ തേടിയെത്തുന്നു.

ആചാര്യോപാസനം:

ഇനിയും ആചാര്യോപാസനത്തെപ്പറ്റി പറയാം. ഗുരുഭക്തി എല്ലാ ഭാഗ്യങ്ങളുടെയും നിദാനമാണ്. അതു ശോകഗ്രസ്തനായ ഒരുവനെ ബ്രഹ്മവുമായി ഐക്യം പ്രാപിക്കുന്നതിനു തക്ക പ്രഭാവമുള്ളതാണ്. ഗംഗാനദി അതിൻെറ ജലസമ്പത്തുമായി സമുദ്രത്തിൽ ഒഴുകിയെത്തുന്നതുപോലെ, ശ്രുതികൾ ബ്രഹ്മപദത്തെ പ്രാപിക്കുന്നതു പോലെ, വിശ്വസ്തയായ ഒരു പത്നി തൻെറ നന്മയും തിന്മയും ഉൾപ്പെടെ എല്ലാം തൻെറ പതിയിൽ അർപ്പിക്കുന്നതുപോലെ, തന്നെയും തൻെറ എല്ലാറ്റിനേയും ഗുരുവിന് സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരുവൻ തൻെറ ശരീരത്തെ ഗുരുവിനെ ഉപാസിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു ഭക്തിഗേഹമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഒരു വിരഹിണി തൻെറ ഭർത്താവിനെപ്പറ്റി എല്ലായ്പ്പോഴും ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുപോലെ, ഗുരുവിൻെറ വാസസ്ഥലത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്ത അവൻെറ മനസ്സിൽ നിറഞ്ഞിരിക്കും. അവിടെ നിന്ന് വരുന്ന കാറ്റ്, തന്നെ ഗുരുസമക്ഷത്തിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുന്ന ഗുരു സന്ദേശവുമായിട്ടാണ് എത്തിയിട്ടുള്ളതെന്ന് അവൻ അനുമാനിക്കും. ഗുരുഭക്തികൊണ്ട് ഉത്തമനായ അവൻ ആ ദിശ നോക്കി ഗുരുവിനോടായി സംസാരിക്കും. ഗുരുവിനെ പിരിഞ്ഞി രിക്കുന്ന ഓരോ നിമിഷവും ഒരു യുഗത്തെക്കൾ ദീർഘമുള്ളതായി അനുഭവപ്പെടും. ആ പശുക്കിടാവിനെ ആലയിൽ കെട്ടിയിരിക്കുന്നതുപോലെ ഗുരുസ്നേഹമാകുന്ന കയറാണ് അവനെ അവൻെറ വീട്ടിൽ തളച്ചിരിക്കുന്നത്. എപ്പോഴാണ് ഇതിൻെറ കെട്ടഴിഞ്ഞു തനിക് ഗുരുസവിധത്തിലേക്ക് പോകാൻ കഴിയുന്നതെന്നുള്ള ചിന്ത അവനെ ആകാംഷഭരിതനാക്കുന്നു. ഗുരുവിൽ നിന്ന് എന്തെങ്കിലും സന്ദേശവുമായി ആരെങ്കിലും എത്തിയാൽ മരിച്ചവനു ജീവൻ ലഭിച്ചതുപോലെ അവൻ ആഹ്ലാദഭരിതനാകും.

ഉണങ്ങിയ നാമ്പുകൾക്ക് അമൃത് ലഭിച്ചതുപോലെയോ, ചെറിയകുളത്തിൽ കിടക്കുന്ന മത്സ്യം വലിയ തടാകത്തിലെത്തപ്പെട്ടതുപോലെ ദരിദ്രനായ ഒരുവന് ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന നിധി കിട്ടിയതുപോലെയോ അന്ധന് കാഴ്ച്ച ലഭിച്ചതുപോലെയോ ഭിക്ഷു ഇന്ദ്രസിംഹാസനത്തിലേക്ക് ഉയർത്തപ്പെട്ടതുപോലെയോ ഗുരുകുലത്തെപ്പറ്റി ശ്രവിക്കുമ്പോൾ അവൻ ആഹ്ലാദഭരിതനാവുകയും ആകാശത്തെ തൻെറ മുഷ്ടിക്കുള്ളിലാകത്തക്കവണ്ണം തൻെറ ശക്തി വർദ്ധിച്ചതായി അവന് തോന്നുകയും ചെയ്യും. ഇപ്രകാരം തൻെറ ഗുരുവിൻെറ ആശ്രമത്തോടു ഭക്തിയുള്ളവനെ സേവിക്കാൻ ജ്ഞാനം സദാ സന്നദ്ധമായി നിൽക്കും.

അവൻെറ ഹൃദയത്തിൽ ഗുരുഭക്തി തിങ്ങിനിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവൻ ഗുരുവിനെ ആരാധിക്കുകയും ധ്യാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഗുരുവിൻെറ രൂപം മനസ്സിൽ ധ്യാനി

ച്ച് അന്തഃകരണശുദ്ധിയാകുന്ന അങ്കണത്തിൽ അവൻ പ്രാണപ്രതിഷ്ഠ നടത്തുന്നു. മനസാവാചാകർമ്മണ താൻതന്നെ ഗുരുപൂജക്കുവേണ്ട അർച്ചനാ ദ്രവ്യങ്ങളായി സ ങ്കല്പിച്ചു, അവൻ മാനസപൂജ നടത്തുന്നു.

അല്ലാത്തപക്ഷം, ചൈതന്യത്തെപ്പറ്റി ബോധവാനാകുന്ന അവൻ ചൈതന്യത്തിൻെറ തിരുമുറ്റത്ത് ആനന്ദത്തിൻെറ ശ്രീകോവിൽ നിർമ്മിച്ച് അതിൽ ഗുരുരൂപസങ്കല്പ ത്തോടെ മനസാ ലിംഗപ്രതിഷ്ഠ നടത്തി, എല്ലാ ഭാവനകളോടുംകൂടി, ധ്യാനമാകുന്ന അമൃതധാരചൊരിഞ്ഞു അഭിഷേകം നടത്തുന്നു. ജ്ഞാനത്തിൻെറ സൂര്യൻ ഉദിക്കു കമ്പോൾ ബുദ്ധിയാകുന്ന പൂക്കുടയിൽ അഷ്ടസാത്വികഭാവങ്ങളാകുന്ന പുഷ്പങ്ങൾ ശേഖരിച്ച് ഗുരുവാകുന്ന ശങ്കരനെ നൂറായിരം പ്രാവശ്യം പൂജിച്ച് ആരാധിക്കുന്നു. പ്രഭാതത്തിലും മദ്ധ്യാഹ്നത്തിലും പ്രദോഷത്തിലും 'താനാണ് ശരീരം' എന്നുള്ള വിചാരം കത്തിച്ച് അതിൻെറ ധൂപവും ജ്ഞാനത്തിൻെറ ദീപവും ആരതിയായി ഉഴി യുന്നു. താനും ഗുരുവുമായുള്ള ഏകഭാവം നിവേദ്യമായി അർപ്പിക്കുന്നു. അവൻ ആരാധകനും ഗുരു ആരാധനമൂർത്തിയുമായി സങ്കല്പിച്ചു ഗുരുവിനെപ്പറ്റി സ്തുതി ഗീതങ്ങൾ പാടുന്നു.

മറ്റു ചില സമയങ്ങളിൽ അവനിൽ പ്രകടമാകുന്നത് സഖ്യഭക്തിയാണ്. അപ്പോൾ അവൻെറ അന്തഃകരണം ഗുരുവിനെ തൻെറ പതിയായി സങ്കല്പിക്കുന്നു. തൻെറ ആത്മാവാകുന്ന തല്പത്തിൽ പതിയായ ഗുരുവുമൊത്തുള്ള സഹശയനം അവൻ ഭാവനചെയ്ത് ആനന്ദം അനുഭവിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ അവൻെറ മനസ്സ് ഗുരുഭക്തി യുടെ പ്രവാഹം കൊണ്ട് നിറഞ്ഞുതുളുമ്പുമ്പോൾ അവൻ അതിനെ ക്ഷീരസാഗര മെന്നു വിളിക്കും. എന്നിട്ട് ധ്യാനത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന അപാരസുഖം, ശേഷനാകു ന്ന മെത്തയാണെന്നും അതിൽ ഗുരുവാകുന്ന മഹാവിഷ്ണു വിശ്രമിക്കുന്നു വെന്നും അവൻ ഭാവനചെയ്യും. താൻ മഹാവിഷ്ണുവിൻെറ പാദങ്ങൾ തലോടുന്ന ലക്ഷ്മി യായും വിഷ്ണുവിൻെറ അന്തികത്തിൽ കൂപ്പുകൈയുമായി നിൽക്കുന്ന ഗരുഡനാ യും മറ്റും അവൻെറ സങ്കല്പങ്ങൾ വളരും. വിഷ്ണുവിൻെറ നാഭിയിൽ നിന്ന് ജനി ച്ച ബ്രഹ്മദേവനാണ് താനെന്നു ഭാവനയിൽ കാണുകയും ധ്യാനം കൊണ്ട് തൻെറ അന്തഃകാരണത്തിലുണ്ടാകുന്ന ആനന്ദാനുഭവം ഗുരുവിൻെറ കാരുണ്യം കൊണ്ടു ണ്ടായതാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യും.

മറ്റു ചിലപ്പോൾ ഗുരുവിനെ അമ്മയായി ഭാവനചെയ്യുന്ന അവൻ, അമ്മയുടെ മടിയി ൽകിടന്ന് അമ്മിഞ്ഞനുണയുന്ന ശിശുവാണ് താനെന്നു സങ്കല്പിച്ചു ആനന്ദമടയു ന്നു. ചിലപ്പോൾ അവൻെറ ഭാവന എത്തിചേരുന്നത് തൻെറ ഗുരു, ചൈതന്യതരുവി ൻെറ തണലിൽ വിശ്രമിക്കുന്ന ഒരു പശുവാണെന്നും താൻ അതിൻെറ കിടാവാണെ ന്നുമായിരിക്കും. ഗുരുകൃപയാകുന്ന ജലത്തിൽ നീന്തിത്തുടിക്കുന്ന മത്സ്യമാണ് താ നെന്നും അവൻ ഭാവിക്കും. ഇപ്രകാരം അവൻെറ മനോസങ്കല്പങ്ങൾ നിസ്സീമമാ ണ്. വേലിയേറ്റമുണ്ടാകുമ്പോൾ വാരിധിയിൽ തിരമാലകൾ ഒന്നിന് പുറകെ ഒന്നൊ ന്നായി വരുന്നതുപോലെ, ഗുരുവിനെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്ത സദാ അവൻെറ അന്തഃകരണ ത്തിലുണ്ടായിരിക്കും.അതിരറ്റ ഗുരുഭക്തിയുടെ വേലിയേറ്റം അവൻെറ മനസ്സിൽ ഉയ രുമ്പോൾ അവ ഭാവനയിൽ നിന്ന് ഭാവനകളിലേക്ക് അവനെ നയിക്കുന്നു.

ഇനിയും അവൻ ഗുരുവിനെ ബാഹ്യമായി സേവിക്കുന്നത് എങ്ങനെയാണെന്നു പറ യാം. അവനിൽ സന്തുഷ്ടനായി എന്തു വരമാണ് വേണ്ടതെന്ന് ചോദിക്കത്തക്ക തര ത്തിൽ ഗുരുവിനെ സേവിക്കണമെന്നാണ് അവൻെറ ആഗ്രഹം. പ്രീതനായ ഗുരു എ ന്തു വരമാണ് വേണ്ടതെന്ന് അവനോട് ചോദിക്കുമ്പോൾ അവൻ പറയും: നാഥാ, അങ്ങയുടെ എല്ലാ പരിജനങ്ങളും ഞാൻ മാത്രമായിരിക്കണം. അങ്ങയുടെ ഉപയോ ഗത്തിനുവേണ്ട എല്ലാ സാധനസാമഗ്രഹികളും എൻെറ വിവിധരൂപങ്ങൾ തന്നെ ആ യിരിക്കണം.

ഇതുകേട്ടു പ്രസാദിക്കുന്ന ഗുരു പറയും: ശരി അങ്ങനെ തന്നെയാവട്ടെ, അതോടെ അവൻെറ ഭാവന ചിറകുവിടർത്തുകയായി. അവൻ പറയും:

പിന്നീട് ഞാൻ മാത്രമാകും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ലോകം. അദ്ദേഹത്തെ പരിചരിക്കുന്ന തിനുള്ള ഭാഗ്യം എനിക്കുമാത്രം ലഭിക്കും. ഗുരു എല്ലാ ശിഷ്യന്മാരുടെയും മാതാവാ ണെങ്കിലും എൻെറ മാതാവ് മാത്രമായിരിക്കത്തക്ക നിലയിൽ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ സേവിക്കും ഒരു പത്നിയിൽ മാത്രം അനുരക്തനായ പതിയെപ്പോലെ, എൻെറ ഗുരു സേവകൊണ്ട് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രേമം മുഴുവൻ പിടിച്ച്പറ്റും. ഒരു സ്ഥല ത്തുമാത്രം സ്ഥിരമായി വസിക്കുന്ന ഒരു ക്ഷേത്രസന്ന്യാസിയാകാൻ ഞാൻ അദ്ദേഹ ത്തെ നിർബന്ധിക്കും. അദ്ദേഹം എൻെറ ഹൃദയതിലായിരിക്കും വസിക്കുന്നത്. കാറ്റ് ശക്തമായി അടിച്ചാലും നാലുദിശകൾക്കുള്ളിൽ ഒതുങ്ങിനില്ക്കും. അതുപോലെ ഞാൻ ഗുരുകൃപയെ ബന്ധനസ്ഥമാക്കി നിർത്തുന്ന ഒരു പഞ്ജരമായിത്തീരും. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കാരുണ്യം എനിക്കുമാത്രം ലഭിക്കും. അദ്ദേഹത്തിൽ ഞാൻ എ ൻെറ സ്വാമിനിയെ ദർശിച്ച്, എൻെറ ഗുണഗണങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള ആടയാഭാരണങ്ങൾ അണിയിക്കും. ഞാൻ ഗുരുവിൻെറ സ്നേഹവൃഷ്ടിയേൽക്കുന്ന ഉർവിയായിത്തീരും. മറ്റാരും ഗുരുസേവ ചെയ്യുന്നതിന് ഞാൻ അനുവദിക്കുകയില്ല.

ഇപ്രകാരം അനന്ത മനഃസൃഷ്ടി നടത്തുന്ന അവൻ പിന്നെയും പറയുകയാണ്.

ഞാൻ തന്നെ ഗുരുവിൻെറ വാസസ്ഥാനമായിത്തീർന്ന് അഹോരാത്രം അദ്ദേഹത്തെ സേവിക്കും. അദ്ദേഹത്തിൻെറ നിർഗമനാഗമനങ്ങൾക്കുള്ള വാതിൽപ്പടികളായും വാ തിലായും ദ്വാരപാലകനായും ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ സേവിക്കും. ഞാൻ അദ്ദേഹ ത്തിൻെറ പാദുകങ്ങളായി അത് അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ട് ധരിപ്പിക്കും. ഞാൻ അദ്ദേഹ ത്തിനു വെൺകൊറ്റക്കുട പിടിക്കുകയും ചാമരം വീശുകയും ചെയ്യും. ഞാൻ അദ്ദേ ഹത്തിൻെറ വഴികാട്ടിയായിരിക്കും. നിമ്നോന്നതങ്ങളായ വഴിയിൽക്കൂടി നടക്കു മ്പോൾ മുന്നറിയിപ്പ് നൽകുകയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൈയ്ക്കുപിടിച്ചു സഹായി ക്കുകയും ചെയ്യും. ദീപശിഖ പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുന്നിൽ നട ക്കും. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൈകളും മുഖവും കഴുകുന്നതിനാവശ്യമായ ശുദ്ധജലം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ജലപാത്രവും ഉപയോഗിച്ച മലിനജലം ശേഖരിക്കുന്ന പാത്രവും ഞാൻ തന്നെ ആയിരിക്കും. താംബൂലം വെയ്ക്കുന്ന വെറ്റിലത്തട്ടവും അതിൻെറ അവശിഷ്ടങ്ങൾ ഇടുന്ന കോളാമ്പിയും ഞാൻ തന്നെ ആയിരിക്കും. ഗുരു ഇരിക്കുന്ന ആസനം ഞാനായിരിക്കും. അദ്ദേഹം അണിയുന്ന വസ്ത്രവും ആഭരണങ്ങളും ചന്ദ നവും എല്ലാം ഞാനായിരിക്കും. അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്നാനത്തിനുവേണ്ടതെല്ലാം ഞാ ൻ ഒരുക്കികൊടുക്കും. അദ്ദേഹത്തിനു ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്യുന്നതും വിളമ്പിക്കൊ ടുക്കുന്നതും ഞാനായിരിക്കും. എന്നെത്തന്നെ ദീപമാക്കി അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുന്നിൽ ആരതി ഉഴിയും. ഞാൻ അടുത്തിരുന്ന് അദ്ദേഹത്തെ ആഹാരം കഴിപ്പിക്കും; അതിനു ശേഷം താംബൂലം നൽകും; ആഹാരം കഴിച്ച പാത്രം കഴുകി വെടിപ്പാക്കും. അദ്ദേ ഹത്തിനു ഞാൻ മെത്ത വിരിച്ചുകൊടുക്കും; അദ്ദേഹത്തിൻെറ കാലുകൾ തടവും; ഇപ്രകാരം ഞാൻ ഗുരുസേവയുടെ പൂർണ്ണതയിലെത്തും.

എൻെറ ശരീരം നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളം കാലം ഞാൻ ഇതുപോലെ എൻെറ ഗുരു വിനെ സേവിക്കും. എൻെറ ശരീരം കൊഴിഞ്ഞുവീണതിനുശേഷം ഞാൻ അദ്ദേഹ ത്തെ സേവിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എൻെറ ശരീരത്തിലുള്ള ഭൂമിയുടെ അംശം ഗുരു നടക്കുന്ന ഭൂമിയിൽ ഞാൻ കൂട്ടിക്കലർത്തും; എൻെറ ശരീരത്തിലുള്ള ജലാം ശം അദ്ദേഹം സ്പർശിക്കുന്ന ജലത്തിൽ ഉൾപ്പെടത്തും; അദ്ദേഹത്തിന് ഉഴിയുന്ന ആരതിയിലോ. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഗൃഹത്തിൽ പ്രകാശം പരത്തുന്ന ദീപത്തിലോ എ ൻെറ ശരീരത്തിലുള്ള അഗ്നിയുടെ അംശം ഞാൻ ലയിപ്പിക്കും. ചാമരം വീശുമ്പോ ൾ അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിക്കുന്ന മന്ദസമീരണനിൽ എൻെറ പ്രാണവായുവിനെ കുടി

യിരുത്തി അദ്ദേഹത്തിനു കുളിരേകുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തെ സ്പർശിക്കുന്നതിനും ഞാൻ ഇടയാക്കും. എൻെറ ശരീരത്തിലുള്ള ആകാശം അദ്ദേഹം സഞ്ചരിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലുള്ള അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഞാൻ വിലയം പ്രാപിപ്പിക്കും. ഇപ്രകാരം ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോഴും മരണശേഷവും ഞാൻ എൻെറ ഗുരുസേവ അഭംഗുരം തുടരും. ഇത് കോടാനുകോടി കല്പങ്ങളിലേക്ക് നീണ്ടു നിൽക്കും.

ഇത്തരത്തിൽ ഗുരുസേവ ചെയ്യാൻ താല്പര്യപ്പെടുന്ന അവൻ ദിനരാത്രങ്ങളെപ്പറ്റി അറിയുന്നതേയില്ല, ഗുരു അവന് കൂടുതലായി സേവനസൗകര്യങ്ങൾ നൽകുമ്പോൾ അവൻ കൂടുതലായി ആഹ്ലാദിക്കുന്നു. ഗുരു എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ അതിൻെറ പ്രായോഗികവശത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാതെ അവൻെറ ശരീരം അവൻെറ മനസ്സിനു മുന്നിൽ കുതിക്കുന്നു. ഗുരുവിൻെറ ആഗ്രഹങ്ങൾ എത്ര വിചിത്രമായിരുന്നാലും അതു സാധിക്കുന്നതിന് അവൻ ജീവനെപ്പോലും ബലിനല്കാൻ തയാറാണ്. ഗുരുസേവ അവനെ കൃശനാക്കിയാൽ തന്നെയും ഗുരുപ്രേമം അവനെ പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും പരിപാലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഗുരുവും മറ്റ് ശിഷ്യന്മാരുമായി തനിക്കു ഉറ്റബന്ധമുള്ളതുകൊണ്ട് ഉന്നതകുലജാതനാണ് താനെന്ന് അവൻ കരുതുന്നു. സഹശിഷ്യന്മാരുമായുള്ള അവൻെറ സരസവും സവിനയവുമായ പെരുമാറ്റം അവനെ സാത്വികനാക്കുന്നു. ഗുരുപാരമ്പര്യത്തിൽപെട്ട നിത്യകർമ്മങ്ങളും വിഹിതകർമ്മങ്ങളും മുറ തെറ്റാതെ അവൻ അനുഷ്ഠിക്കുന്നു. ഗുരു അവന് തീർത്ഥസ്ഥാനമാണ്. അവൻെറ മാതാവും പിതാവും ദൈവവും എല്ലാം ഗുരുവാണ്. മോചനത്തിനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗമായി അവൻ കാണുന്നത് ഗുരുസേവയാണ്. ഗുരുവിൻെറ നാമം ഗൂഢമന്ത്രമായി ചൊല്ലുന്ന അവൻ ഗുരുവാക്യപ്രമാണമൊഴിച്ചുള്ള മറ്റ് യാതൊരു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും കൈകൊണ്ടു തൊടുകപൊലുമില്ല. ഗുരുവിൻെറ പാദ സ്പർശനമേറ്റ ജലം അവന് ത്രൈലോക്യങ്ങളിലുള്ള തീർത്ഥജലങ്ങളെക്കാൾ പവിത്രമാണ്. ഗുരുവിൻെറ ആഹാരത്തിൻെറ ഉച്ഛിഷ്ടം ലഭിക്കുന്നത്. അതീന്ദ്രിയ ധ്യാനത്തിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന ആനന്ദത്തെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമായി അവൻ കരുതുന്നു. മോക്ഷസുഖലബ്ധിക്കായി ഗുരുവിൻെറ പാദസ്പർശനമേറ്റ ധൂളികൾ അവൻ ശിരസ്സിലണിയുന്നു.

ജ്ഞാനദേവൻ പറയുന്നു: ഗുരുഭക്തിയെപ്പറ്റി ധാരാളം പറഞ്ഞു. അതിനെ എത്ര പാടിപ്പുകഴ്ത്തിയാലും അധികമാവുകയില്ല. എൻെറ അന്തരംഗത്തിൽ ഗുരുപ്രേമം നുരച്ചുപൊങ്ങുന്നത്കൊണ്ട് ഞാൻ ഇപ്രകാരം ദീർഘമായി പറഞ്ഞതാണ്. ഗുരുഭക്തിയുള്ള ഒരുവന് ഗുരുസേവയെപ്പോലെ ആനന്ദം മറ്റൊന്നിൽനിന്നും ലഭിക്കുകയില്ല. അവൻ തത്ത്വജ്ഞാനത്തിൻെറ ഭണ്ഡാഗാരമാണ്; ജ്ഞാനത്തിൻെറ മാഹാത്മ്യവും മനോഹാരിതയും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. സത്യത്തിൽ ജ്ഞാനം അവനെ ഒരു ദേവതയായി കരുതി അവൻെറ ഭക്തനായിത്തീരുന്നു. ജ്ഞാനം അതിൻെറ വാതിൽ അവനു വേണ്ടി എപ്പോഴും തുറന്നുവെച്ചിരിക്കുന്നു. ലോകത്തിനു മുഴുവൻ ആവശ്യമുള്ളിടത്തോളം ജ്ഞാനം അവനിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും.

അചാര്യോപാസനത്തെക്കുറിച്ച് ജ്ഞാനേശ്വരൻ തുടരുന്നു: ഗുരുസേവയെക്കുറിച്ച് ഇത്രയും പ്രതിപാദിച്ചത് എനിക്ക് ഈ പ്രതിഭാസത്തോടു അത്രത്തോളം ഗാഢാനുരാഗമുള്ളതുകൊണ്ടാണ്. ഗുരുസേവയിൽ ഞാൻ നിരതനാകുന്നില്ലെങ്കിൽ കൈകളുണ്ടെങ്കിലും ഞാൻ പാണിരഹിതനാണ്; കണ്ണുകളുണ്ടെങ്കിലും അന്ധനാണ്; കാലുകളുണ്ടെങ്കിലും മുടന്തനാണ്. ഗുരുസേവയിൽ വൈമുഖ്യം കാണിക്കുന്ന എൻെറ വാക്കുകൾ മൂകമായിരിക്കും. ഞാൻ ഗുരുസേവയിൽ പരാങ്മുഖനായാൽ എൻെറ ജീവിതം തന്നെ വ്യർത്ഥമായിത്തീരും. ഇക്കാരണത്താലാണ് ഈ ആശയത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ ഇത്രയും വ്യാഖ്യാനിച്ചത്.

ഇനിയും ഗീതയെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രഭാഷണം തുടരാം. സകലചരാചരങ്ങളുടെയും ആലംബമായ മഹാവിഷ്ണുവിൻെറ അവതാരമായ ഭഗവാൻ കൃഷ്ണൻ അർജ്ജുനനോട് പറഞ്ഞു:

ശുചിത്വം:

അല്ലയോ അർജ്ജുന, ഞാൻ ഇനിയും ബാഹ്യവും ആന്തരികവുമായ ശുചിത്വത്തെ പ്പറ്റി പറയാം. പരിശുദ്ധനായ ഒരു മനുഷ്യൻെറ ശരീരവും മനസ്സും കർപ്പൂരം പോലെ പരിശുദ്ധമായിരിക്കും. ഉള്ളിലും വെളിയിലും ഒരുപോലെ തെളിഞ്ഞതും നിർമ്മലവു മായിരിക്കുന്ന രത്നത്തെപ്പോലെയോ അകത്തും പുറത്തും ജാജ്ജ്വല്യമാനമായി പ്ര ശോഭിക്കുന്ന പ്രഭാകരനെപ്പോലെയോ അവൻ അവൻെറ സാത്വികപ്രവൃത്തികൾ കൊണ്ട് ബാഹ്യമായും ജ്ഞാനംകൊണ്ട് ആന്തരികമായും പരിശുദ്ധിയുള്ളവനായി രിക്കും. അവൻ വെള്ളവും ഭൂമിയും കൊണ്ട് അഭിഷേകംചെയ്ത ശരീരത്തെ പരിപൂ തമാക്കുകയും വേദങ്ങൾ പാരായണം ചെയ്ത് അവൻെറ മനസ്സിനെ നിർമ്മലമാക്കു കയും ചെയ്യുന്നു. പൂഴിമണ്ണ് വിദഗ്ദ്ധമായി ഉപയോഗിച്ച് മുഖക്കണ്ണാടി വെടിപ്പാക്കാൻ കഴിയുന്നു. വസ്ത്രത്തിലുള്ള അഴുക്ക് അലക്കുകാരൻ കഴുകിക്കളയുന്നു. അതുപോ ലെ ബാഹ്യമായി കറയററവനായിത്തീരുന്ന അവൻെറ അന്തരംഗം ജ്ഞാനദീപ ത്താൽ പ്രകാശപൂരിതമാകുമ്പോൾ അവൻ എല്ലാ വിധത്തിലും വിശുദ്ധനായിത്തീരു ന്നു. ഒരുവൻെറ ഹൃദയം കളങ്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയും അവൻെറ ശരീരം ശുചിയായിരിക്കു കയും ചെയ്യുന്നത് അപഹാസ്യമായ ഒരവസ്ഥയാണ്. അതു ഒരു ശവത്തിനെ ആട യാഭരണങ്ങൾ അണിയുക്കുന്നതുപോലെയാണ്; പുണ്യതീർത്ഥത്തിൽ കഴുതയെ കു ളിപ്പിക്കുന്നതുപോലെയാണ്; കയ്പ്പക്കയുടെ പുറത്ത് ശർക്കര പൊതിയുന്നതു പോ ലെയാണ്; ആവാസയോഗ്യമല്ലാത്ത ഗൃഹത്തെ അലങ്കരിക്കുന്നതുപോലെയാണ്; ഒഴി ഞ്ഞ വയറിൻെറ പുറത്ത് ആഹാരപദാർത്ഥം പുരട്ടുന്നതുപോലെയാണ്. അകം പൊ ള്ളയായ താഴികക്കുടത്തിൻെറ പുറംപൂച്ചിലുള്ള തിളക്കം നിരർത്ഥകമാണ്. പഴത്തി ൻെറ പ്രതിരൂപത്തിൽ നിറംപുരട്ടി മോടി പിടിപ്പിച്ചാൽ യഥാർത്ഥ പഴമാകുമോ? അതുപോലെയാണ് ആന്തരികമായി അശുദ്ധമായിരിക്കുമ്പോൾ ബാഹ്യമായിമാത്രം ശുദ്ധമായുള്ള പ്രവർത്തനം. താണതരത്തിലുള്ള വില്പനചരക്ക് ഒരിക്കലും നല്ല വി ലക്ക് വിൽക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. ആകയാൽ ആദ്യമായി അന്തരംഗം ജ്ഞാനം കൊ ണ്ട് നിറയ്ക്കണം. അപ്പോൾ ബാഹ്യപരിശുദ്ധി താനേ വന്നു ചേരും. ബാഹ്യപരിശു ദ്ധി നേടുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങൾ കൊണ്ട് മാത്രം എങ്ങനെയാണ് ആന്തരികപരി ശുദ്ധി സിദ്ധിക്കുന്നത്? ആകയാൽ, അല്ലയോ പാർത്ഥ, കർമയോഗം കൊണ്ട് ബഹിർഭാ ഗവും ജ്ഞാനയോഗംകൊണ്ട് അന്തർഭാഗവും ശുചീകരിക്കുന്ന ഒരുവൻ അകത്തും പുറത്തും പരിശുദ്ധനായിത്തീരുന്നു. സ്ഫടികപ്പാത്രത്തിൽ വെച്ചിരിക്കുന്ന ദീപത്തി ൻെറ പ്രകാശം അകത്തും പുറത്തും ഒരുപോലെ പരക്കുന്നു. അതുപോലെ അവ ൻെറ പരിശുദ്ധമായ ചിന്തകൾ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ വഴിയായി പുറത്തേക്കു പ്രസരിക്കുന്നു. വിവിധവർണ്ണങ്ങളിലുള്ള വാർമുകിൽ വാനത്തെ ഒരു തരത്തിലും ബാധിക്കുന്നില്ല. അതുപോലെ തെറ്റിദ്ധാരണ ഉണ്ടാക്കുന്നതോ സംശയം ഉണ്ടാക്കുന്നതോ ആയ എ ന്തെങ്കിലും അവൻ കാണുകയോ കേൾക്കുകയോ ചെയ്താലും ദുഷ്കർമ്മങ്ങളുടെ ബീജങ്ങൾ മുളച്ചാൽ പോലും അവൻെറ മനസ്സിൽ യാതൊരു വിപരീത ഫലങ്ങളും ഉളവാകുന്നില്ല. ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ അതിൻെറ വിഷയങ്ങളുമായി കൂടിമുട്ടിയാലും അവ ൻെറ മനസ്സ് അതിൻെറ സ്വാധീനവലയത്തിൽപെടാതെ വികാരരഹിതമായി അപങ്കി ലമായിരിക്കും. ഒരു പുംശ്ചലിയേയോ സുന്ദരിയേയോ വഴിയിൽ കണ്ടാൽ അവൻെറ മനസ്സ് അലിപ്സവും അസ്ക്തവും ആയിരിക്കും. ഒരു യുവതി തൻെറ ഭർത്താവി നേയും പുത്രനെയും ആശ്ലേഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ പുത്രനെ ആശ്ലേഷിക്കുമ്പോൾ ലൈംഗികവികാരങ്ങൾ അവളിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. അതുപോലെ അവൻെറ ഹൃ ദയം നിഷ്കളങ്കമായിരിക്കും. നന്മയെയും തിന്മയേയും അതിൻെറ ശരിയായ കാഴ് ചപാടിൽകൂടി കണ്ടറിഞ്ഞ് സ്വീകാര്യമായതിനെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനും ത്യാജമായ തിനെ ത്യജിക്കുന്നതിനും വേണ്ട അറിവ് അവനുണ്ട്. വജ്രം വെള്ളത്തിൽ വീണാ ലും നനഞ്ഞു കുതിരുകയില്ല. മണൽ വെള്ളത്തിലിട്ട് വേവിക്കാനും കഴിയുകയില്ല. അതുപോലെ അവൻെറ മനോവികാരവൃത്തിയെ യാതൊരുവിധ ദുശ്ചിന്തകളും മലീ

മസമാക്കുകയില്ല. അർജ്ജുനാ, ഇതാണ് ശുചിത്വം. ഇത് സമ്പൂർണ്ണമായി ആരിൽ കാണുന്നുവോ അവനിൽ ജ്ഞാനം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു.

സ്ഥൈര്യം (സ്ഥിരത)

ഇനിയും സ്ഥൈര്യത്തെപ്പറ്റി പറയാം. ജ്ഞാനത്തിന്റെ ജീവനാണ് സ്ഥൈര്യം. ഒരുവൻ അവന്റെ ആത്യന്തികമായ ഉത്കർഷത്തിനുവേണ്ടി ലൌകികകാര്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടാലും അവന്റെ മനസ്സ് അക്ഷോഭ്യമായിരിക്കും. കാട്ടിൽ ഉഴന്നുനടന്നുമേയുന്ന പശുവിനു അതിന്റെ കിടാവിനോടുള്ള സ്നേഹം പതറാതെ ഉറച്ചിരിക്കും. ഒരു പിശുക്കൻ എവിടെ പോയാലും മൂടിവെച്ചിരിക്കുന്ന തന്റെ ധനത്തിൽതന്നെയിരിക്കും അവന്റെ മനസ്സ്. അതുപോലെ കായികപ്രവർത്തനങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും ജ്ഞാനിയുടെ മനസ്സ് അചഞ്ചലമായി ലക്ഷ്യബോധത്തിൽ ഉറച്ചിരിക്കും. ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാർമേഘങ്ങളോടൊപ്പം ആകാശം ചരിക്കുന്നില്ല. ധ്രുവനക്ഷത്രം മറ്റു നക്ഷത്രങ്ങളോടൊപ്പം നീങ്ങാതെ ഉറച്ചു നിൽക്കുന്നു. വഴിയാത്രക്കാരനോടോപ്പം വഴിയോ വഴിവക്കത്തു നിൽക്കുന്ന വൃക്ഷങ്ങളോ സഞ്ചരിക്കുന്നില്ല. അതുപോലെ പഞ്ചഭൂതനിർമ്മിതമായ ശരീരം ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ മുഖേന എല്ലാ ചലനങ്ങളും നടത്തുമ്പോഴും അവന്റെ മനസ്സ് വികാരങ്ങളുടെ വേലിയേറ്റം കൊണ്ട് ചഞ്ചലമാകുന്നില്ല. കൊടുങ്കാറ്റ് ഭൂമിയെ കുലുക്കാത്തതുപോലെ, ദുരന്തങ്ങളൊന്നും അവനെ ഇളക്കി മറിക്കുകയില്ല. സമ്പത്തോ ദാരിദ്ര്യമോ അവനെ പീഡിപ്പിക്കുകയില്ല. ഭയവും ദുഃഖവും അവനെ വിഹ്വലനാക്കുകയില്ല. മൃത്യുവിനെപ്പോലും അവൻ ഭയപ്പെടുന്നില്ല. എപ്പോഴെങ്കിലും അവൻ അതിമോഹമൊ, വ്യഥയോ, വ്യാധിയോ, വാർദ്ധക്യമോ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വന്നാലും അവന്റെ മനസ്സിന്റെ സമനില തെറ്റുകയില്ല. നിസ്തേജനാക്കപ്പെട്ടാലും അപകീർത്തിപ്പെടുത്തിയാലും ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നാലും കാമലോഭങ്ങളെ നേരിടേണ്ടിവന്നാലും ഋജുവായ അവന്റെ മനസ്സ് തലനാരിഴയ്ക്കുപോലും ചലിക്കുകയില്ല. ആകാശം ഇടിഞ്ഞുവീണാലും ഭൂമി സമുദ്രത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോയാലും അവന്റെ മനസ്സ് പതറുകയില്ല. കൊമ്പനാനയെ കുസുമമഞ്ജരികൊണ്ട് വിരട്ടിയോടിക്കാൻ കഴിയാത്തതുപോലെ ശകാരശരങ്ങൾ കൊണ്ട് അവനെ മുറിവേൽപ്പിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. കാനനവഹ്നിക്ക് വാനത്തെ വിഴുങ്ങാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. മന്ദരപർവതത്തെ മത്താക്കി ക്ഷീരസാഗരം കടഞ്ഞപ്പോൾ ക്ഷീരസാഗരവീചികൾക്ക് മന്ദരപർവ്വതത്തെ ഇളക്കിയെറിയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതുപോലെ ശോകമോഹാദികളുടെ എത്രയെത്ര തിരമാലകൾ ഉയർന്നാലും അവന്റെ മനസ്സ് സമചിത്തത പാലിക്കുന്നു. അവന്റെ ധൈര്യം, ക്ഷമ, സഹിഷ്ണുത എന്നിവയെല്ലാം കല്പാന്തകാലം വരെയും നിലനിൽക്കുന്നു. അർജ്ജുനാ, സ്ഥൈര്യത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളാണ് ഞാൻ ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞത്. ഇവയെല്ലാം ഉൾക്കൊണ്ട് സ്ഥൈര്യവാനായിരിക്കുന്ന ഒരുവൻ (ഉറപ്പുറ്റ ലക്ഷ്യബോധമുള്ളവൻ) ജ്ഞാനത്തിന്റെ തുറന്ന ഭാണ്ഡാരമാണ്.

ആത്മ വിനിഗ്രഹം (മന, ബുദ്ധി നിയന്ത്രണം)

മനസ്സിന്റെയും ബുദ്ധിയുടെയും നിയന്ത്രണമാണ് ആത്മ വിനിഗ്രഹം. മരിച്ച ബ്രാഹ്മണന്റെ പ്രേതം ഒരു നിമിഷം പോലും അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്ന അതിന്റെ വീട് മറക്കുകയില്ല. ഒരു യോദ്ധാവ് എപ്പോഴും ആയുധത്തെപ്പറ്റി ഓർത്തുകൊണ്ടിരിക്കും. ഒരു പിശുക്കന്റെ ചിന്ത തന്റെ സമ്പത്തിനെ പറ്റി മാത്രം ആയിരിക്കും. ഒരു മാതാവ് തന്റെ ശിശുവിനെ ഇമവെട്ടാതെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കും. മധുപന്റെ ബന്ധം മധുവിനോടുമാത്രമാണ്. അതുപോലെ, ഒരു ജ്ഞാനി തന്റെ മനസ്സ് ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ വാതിൽക്കലെത്തി കാത്തുനിൽക്കാൻ ഇടയാകാതെ സദാ അതിന് കാവൽ നിൽക്കുകയും അതിനെ സംരക്ഷിക്കുകയും സൂക്ഷിക്കുകയും നിരോധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വികാരങ്ങളാകുന്ന ഭൂതങ്ങളും മോഹങ്ങളാകുന്ന പെൺപിശാചുക്കളും അവനെ ആക്രമിച്ച് അവന്റെ ജീവനാംശം വരത്തുമെന്ന് അവൻ എപ്പോഴും ഭയപ്പെടുന്നു. അതുകൊ

ണ്ട് അവൻെറ മനസ്സിൻെറ വാസനകളെയും പ്രവണതകളേയും ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ സമീപത്തേക്ക് പോകാതെ നിയന്ത്രണത്തിലാക്കി തടവിൽ വെയ്ക്കുന്നു. അവൻെറ ശരീരത്തെ ക്ഷീണിപ്പിച്ചുപോലും ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നു. അവൻ എപ്പോഴും ജാഗ്രത പുലർത്തുന്നു. യമനിയമങ്ങളെന്ന രണ്ടു പാറാവുകാരെ അവൻെറ മനസ്സിൻെറ വാതിൽക്കൽ നിർത്തുന്നു. അവൻെറ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ അതിൻെറ വിഷയങ്ങളിൽ നിന്ന് പ്രാത്യാഹരിച്ചു എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും നിയന്ത്രണത്തോടെ ചെയ്യുന്നു. അതിനുശേഷം ദേഹദേഹികളുടെ ചേർച്ചസ്ഥാനമായ വജ്ര. ഉഡ്യാന, ജലന്ധര എന്നീ ബന്ധങ്ങളെ യഥാക്രമം അതിൻെറ ശക്തി കേന്ദ്രങ്ങളാകുന്ന ആധാര, മണിപൂര, വിശുദ്ധ എന്നീ സ്ഥാനങ്ങളിൽ ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് മനസ്സിനെ എകാഗ്രമാക്കുകയും ഇഡ, പിംഗല എന്നീ നാഡികളുടെ മധ്യത്തിലുള്ള സുഷുമ്നാനാഡിയിൽ അതിനെ ശ്രദ്ധാമഗ്നമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നീട് സമാധിയുടെ ശയ്യാതലത്തിൽ ധ്യാനം കൊണ്ട് അവൻെറ ചിത്തത്തെ തളച്ചിടുന്നു. ചിത്തം സുസ്ഥിരമായി നിശ്ചലമായിത്തീരുന്നു. അത് ചൈതന്യവുമായി ഒന്നുചേരുന്നു. അവൻ അന്തഃകരണനിഗ്രഹത്തിൽ നൈപുണ്യം നേടിയിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം സംഭവിക്കുമ്പോൾ ഇത് ജ്ഞാനത്തിൻെറ വിജയമാണ്. തൻെറ എല്ലാ ആജ്ഞകളെയും അനുസരിക്കുന്ന അന്തഃകരണമുള്ള ഒരുവനെ ജ്ഞാനത്തിൻെറ അവതാരമായി കരുതണം.

വൈരാഗിയായ ജ്ഞാനി ബ്രഹ്മാനന്ദാനുഭവത്തിന് പാത്രമാകുന്നു

ശ്ലോകം 8

ഇന്ദ്രിയാർത്ഥേഷു വൈരാഗ്യ
മനഹങ്കാര ഏവ ച
ജന്മമൃത്യുജരാവ്യാധി
ദുഃഖദോഷാനുദർശനം.

ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു കൊതി തോന്നുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളിൽ വിരക്തിയും 'ഞാൻ ചെയ്യുന്നു, ഞാൻ അനുഭവിക്കുന്നു' എന്ന കർതൃത്വഭോക്തൃത്വങ്ങളിൽ വൈമുഖ്യവും ജനനം, മരണം, വാർദ്ധക്യം, രോഗം തുടങ്ങിയ ദുഃഖങ്ങളാകുന്ന ദോഷങ്ങൾകൊണ്ട് നിറഞ്ഞവയാണ് ദേഹങ്ങളെന്ന ബോധവും ജ്ഞാനത്തിന് വഴിതെളിക്കുന്ന ഉപായങ്ങളാണ്.

വൈരാഗ്യം

അവൻെറ മനസ്സ് ഇന്ദ്രിയവിഷയങ്ങളോട് സദാ ഉദാസീനമായിരിക്കും. ആരും ശവശരീരത്തെ പുൽകാൻ കൈനീട്ടുകയില്ല; വിഷം കുടിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുയില്ല; വ്യാഘ്രത്തിൻെറ ഗുഹയിൽ വസിക്കുകയില്ല; കത്തിയെരിയുന്ന വീട്ടിനുള്ളിൽ കയറുകയില്ല; ഉരുകികിടക്കുന്ന ഇരുമ്പിലേക്ക് കുതിച്ചുചാടുകയില്ല; സർപ്പത്തെ ഉപധാനമായി ഉപയോഗിക്കുകയില്ല. അതുപോലെ അവൻ ഇന്ദ്രിയവിഷയങ്ങളുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്തുകയോ അവയുടെ വാർത്തകൾ ശ്രവിക്കുകയോ ചെയ്യാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. അവൻ കൃശനും ക്ഷീണീതനുമായിരിക്കും. വിഷയസുഖങ്ങളിൽ നിസ്പൃഹനാണെങ്കിലും ശമദമങ്ങൾ പാലിക്കുന്നതിൽ അവൻ അതീവപ്രീതിയുള്ളവനായിരിക്കും. അവന് തപോവ്രതത്തിൽ താൽപര്യം ഉണ്ട്. അവൻ ഏകാന്തത ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. മറ്റുള്ളവരുടെ സഹവാസം ലോകാവസാനകാലത്തുണ്ടാകുന്ന ദുരന്തം പോലെ അവൻ വെറുക്കുന്നു. അവന് യോഗാഭ്യാസത്തോട് അതിയായ ആഭിമുഖ്യമുണ്ട്. ശരശയ്യയിൽ കിടക്കുന്നതു പോലെയാണ് അവന് ലൌകികസുഖങ്ങൾ അനുഭവപ്പെടുന്നത്.

സ്വർഗ്ഗഭോഗങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ആശയം പോലും നായയുടെ ചീഞ്ഞു നാറുന്ന മാംസം പോലെ അറപ്പോടെയാണ് അവൻ കരുതുന്നത്. ഇന്ദ്രിയവിഷയങ്ങളോട് ഇത്തരത്തി

ലുള്ള വെറുപ്പ്, നിസ്സംഗത്വം, വിരക്തി തുടങ്ങിയ വികാരങ്ങൽക്കാണു വൈരാഗ്യം എന്ന് പറയുന്നത്. ഇപ്രകാരം ഐഹികപാരത്രിക സുഖങ്ങളിൽ അത്യന്തമായ അനിഷ്ടമുള്ള ഒരുവനിൽ ജ്ഞാനം ദർശിക്കാം. അവൻ ബ്രഹ്മാനന്ദാനുഭവത്തിനു അർഹനായിത്തീരുന്നു.

അഹംഭാവം

ആഗ്രഹങ്ങളുള്ള സാധാരണ മനുഷ്യരെപ്പോലെ അവൻ എല്ലാ ഇഷ്ടപൂർത്തികർമ്മങ്ങളും വർണ്ണാശ്രമപോഷകങ്ങളായ കാര്യങ്ങളും ചെയ്യുമെങ്കിലും താനാണ് ഇതെല്ലാം ചെയ്യുന്നതെന്നോ തൻെറ മേന്മകൊണ്ടാണ് ഇതൊക്കെ വിജയിച്ചതെന്നോ ഉള്ള അഹംഭാവം ഒരിക്കലും അവന് ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. നിത്യനൈമിത്തിക കാര്യങ്ങളും ധാർമ്മികക്രിയകളും മുറതെറ്റാതെ ചെയ്യുന്ന അവനെ അഹങ്കാരം ഒരിക്കലും വഞ്ചിക്കുകയില്ല. എല്ലാ ദിശകളിലേക്കും കാറ്റ് ഒരുപോലെ വീശുന്നു; സ്വന്തം പ്രാധ്യാനം കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടല്ല സൂര്യൻ ഉദിക്കുന്നതും പ്രകാശം ചൊരിയുന്നതും; ശ്രുതികൾ പ്രകൃത്യാ ശ്രോതാക്കളുടെ നന്മയ്ക്കായി ഉപദേശങ്ങൾ നൽകുന്നു; ഗംഗ ആഹേതുകമായി ഒഴുകുന്നു. അതുപോലെ അവൻ ഈ ലോകത്തിൽ അനഹങ്കാരനായി വർത്തിക്കുന്നു. അതതുകാലങ്ങളിൽ പ്രത്യേക താല്പര്യമൊന്നുമില്ലാതെ കനികൾ പേറുന്ന വൃക്ഷങ്ങളുടേത് പോലെയാണ് കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുമ്പോൾ അവൻെറ മാനസികാവസ്ഥ. അവൻ കർമ്മഫലത്തെ ഇച്ഛിക്കുന്നില്ല. കണ്ഠാഭരണത്തിൽ കോർത്തിട്ടിരിക്കുന്ന മുത്തുകൾ ചരടുപൊട്ടുമ്പോൾ പൊഴിഞ്ഞു വീഴുന്നതുപോലെ, അവൻെറ മനസ്സിലും വാക്കിലും പ്രവൃത്തിയിലും നിന്ന് അഹങ്കാരം സ്വാഭാവികമായി പൊഴിഞ്ഞു വീഴുന്നു. ആകാശത്തിൽ കാണുന്ന മേഘങ്ങൾ ആകാശവുമായി ബന്ധിതമല്ല, അതിൽനിന്നു വേറിട്ടുനിൽക്കുന്നു. അതുപോലെ, ശരീരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെങ്കിലും അതുമായി അനുബദ്ധനല്ലാത്തതിനാൽ കർമ്മങ്ങളും അവനെ ബന്ധിക്കുന്നില്ല. താൻ ധരിച്ചിരിക്കുന്ന വസ്ത്രത്തിൻെറ അപര്യാപ്തയെപ്പറ്റി മദ്യപന് ഒരു ബോധവുമില്ല. മൺപാവയുടെ കൈയിലിരിക്കുന്ന വാളിനെപ്പറ്റി പാവയ്ക്കു അറിവില്ല. കഴുത ചുമക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റി അത് അജ്ഞനാണ്. അതുപോലെ, അവൻ ശരീരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെന്നുള്ള നിനവുപോലും അവനില്ല. ഇപ്രകാരമുള്ള അവൻെറ മാനസികാവസ്ഥയാണ് നിരഹങ്കാരത. ഈ ലക്ഷണം പൂർണ്ണമായിട്ടുള്ള ഒരുവനിൽ ജ്ഞാനം വർദ്ധിക്കുന്നുവെന്നുള്ളത് നിസ്തർക്കമാണ്.

ജനനം, മരണം, ദുഃഖം, രോഗം, വാർദ്ധക്യം എന്നിവയൊക്കെ അവനെ സമീപിക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ അവയെപ്പറ്റി അവൻ മനസിലാക്കുന്നു. മാന്ത്രികൻ പിശാചുബാധിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് അതിനെ ഒഴിച്ചു നിർത്തുന്നില്ലേ? അതുപോലെ യോഗി മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന തടസ്സങ്ങൾക്ക് മുൻകരുതൽ ചെയ്യുന്നു. കല്ലാശാരി തൂക്കുനൂൽ ഉപയോഗിച്ച് വളവിലാതെ ചുവർ നിർമ്മിക്കുന്നു. ഒരു സർപ്പം അതിൻെറ പൂർവജന്മത്തിലുള്ള ശത്രുവിനെ ഒരിക്കലും മറക്കാതെ മനസ്സിൽ വെച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ ജ്ഞാനി തൻെറ പൂർവ്വജന്മത്തിലെ ദുഃഖകരമായ സ്മരണകൾ പേറിക്കൊണ്ടു വീണ്ടും ഒരു ജന്മമെടുക്കുന്നതിനു ഇടയാകത്തക്കവണ്ണം ജീവിതം നയിക്കുന്നു, കണ്ണിൽ വീണ കരട് അതിൽ അലിഞ്ഞു ചേരുകയില്ല. മുറിവുണ്ടാക്കിയ ആയുധം മുറിവിൽ ലയിച്ചുചേരുകയില്ല. എങ്കിലും അവ എപ്പോഴും നമ്മുടെ മനസ്സിനെ അലട്ടികൊണ്ടിരിക്കും. അതുപോലെ പൂർവജന്മത്തിലെ ദുഃഖങ്ങളെ ഒരിക്കലും അവന് വിസ്മരിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അവൻ പറയും: അഹോ കഷ്ടം! ഞാൻ ഗർഭപിണ്ഡമായി ചളിയും പഴുപ്പും നിറഞ്ഞ ഗർത്തത്തിൽ രൂപം പ്രാപിച്ച്; മൂത്രരന്ധ്രത്തിൽക്കൂടി പുറത്ത് വന്നു; ജനനശേഷം മാതാവിൻെറ വക്ഷസ്സിൽകിടന്ന് ആസ്വാദ്യകരമായ അമ്മിഞ്ഞ കുടിച്ചതോടോപ്പം വിയർപ്പും നക്കിക്കുടിച്ചു.

ഇപ്രകാരം അവൻെറ ജനനത്തെപ്പറ്റി സ്മരിക്കുമ്പോൾ അവൻ വെറുപ്പ് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. ഇനിയും ഇതുപോലെ ഒരു ജന്മം ഉണ്ടാകാൻ ഇടവരത്തുകയില്ലെന്നു അവ

ൻ പ്രതിജ്ഞയെടുക്കുന്നു. ചൂതാട്ടക്കാരൻ തൻെറ നഷ്ടപെട്ട പണം തിരിച്ചെടുക്കാൻ കരുതലോടെയാണ് വീണ്ടും കളിക്കുന്നത്. തൻെറ പിതാവിനെ ദ്രോഹിച്ചവനോടു പ്രതികാരം ചെയ്യാൻ ഒരു മകൻ കാത്തിരിക്കും. അതുപോലെ, ഒരു ജ്ഞാനി പുനർജ്ജന്മം ഒഴിവാക്കാൻ വെമ്പൽ കൊള്ളുന്നു. മാന്യനായ ഒരുവനുണ്ടായ അപമാനം അവൻ ഒരിക്കലും സഹിക്കാത്തതുപോലെ, പുനർജ്ജന്മംകൊണ്ടുണ്ടായ നാണക്കേടു ഒരു ജ്ഞാനിയെ ഒരിക്കലും വിട്ടുപിരിയുകയില്ല. അവൻെറ മരണം വളരെ വിദൂരമാണെങ്കിലും അതു ഉടൻ തന്നെ സംഭവിക്കണമെന്നുള്ള ബോധം അവന് എപ്പോഴുമുണ്ട്. അർജ്ജുനാ, നദീമദ്ധ്യം ആഴമുള്ളതാണെന്നറിയുന്നവൻ നീന്താനിറങ്ങുന്നതിനു മുമ്പ് നദിക്കരയിൽവെച്ചുതന്നെ അവൻെറ വസ്ത്രങ്ങൾ അരക്കെട്ടിൽ മുറുക്കിച്ചുറ്റുന്നു. യുദ്ധത്തിനു പോകുന്ന യോദ്ധാവ് വേണ്ട സന്നാഹങ്ങളോടെ പോവുകയും അവനെതിരായി വരുന്ന പ്രഹരങ്ങളേൽക്കുന്നതിന് മുമ്പായിത്തന്നെ പരിച കൊണ്ട് അവയെ തടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു വഴിയാത്രക്കാരൻ യാതാമദ്ധ്യേ ചോരന്മാരുടെ ആക്രമണമുണ്ടാകാൻ ഇടയുണ്ടെന്ന് കരുതി ജാഗ്രതയോടെ യാത്ര ചെയ്യുന്നു. ഒരു വലിയ കല്ല് വെള്ളത്തിൽ വീഴുമ്പോൾ അതു കയങ്ങളിലേക്ക് ആഴുന്നു. അതുപോലെ, സംസാരസാഗരത്തിൽ പതിക്കുന്ന ഒരുവൻ അതിൽ ആണ്ടുപോകുന്നു. 'ഞാൻ മുങ്ങിച്ചാകാൻ പോകുന്നേ, എന്നെ രക്ഷിക്കണേ' എന്ന് അവിടെ കിടന്ന് നിലവിളിച്ചാൽ ആരാണ് കേൾക്കുന്നത്? അവൻ മുങ്ങിമരിച്ചുവെന്നു മറ്റുള്ളവരോടു പറയാൻ പോലും ആരും ഉണ്ടാവില്ല. ശക്തനായ ശത്രുവുള്ളവൻ ജാഗ്രതയോടെ അഹോരാത്രം ആയുധങ്ങളുമായി നടക്കണം. വിവാഹിതയാകാൻ പോകുന്ന യുവതി അവളുടെ അച്ഛനെ വീട്ടിട്ടുപോകാൻ തയാറാകണം. സന്യസിക്കാൻ ഒരുമ്പെടുന്നവർ എല്ലാ ബന്ധങ്ങളും ഛേദിക്കണം. അതുപോലെ ജ്ഞാനിയായ ഒരുവൻ മൃത്യു വരുന്നതിനു മുമ്പ് അതിൻെറ ആഗമനത്തെപ്പറ്റി ദീർഘദർശനം ചെയ്യുകയും അതനുസരിച്ച് പ്രവർത്തികുകയും വേണം. ഇപ്രകാരം ജ്ഞാനത്തിന്റെ അഗ്നിയിൽ ശുദ്ധീകരിച്ച അവൻെറ ശരീരംകൊണ്ട് ഈ ജന്മത്തിൽത്തന്നെ അവന് അടുത്ത ജന്മനിവാരണം സാദ്ധ്യമായിത്തീരും. മൃത്യു വരുന്നതിനു മുമ്പ് അതിൻെറ ആഗമനത്തെപ്പറ്റി ദീർഘദർശനം ചെയ്യുകയും അതനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുകയും വേണം. ഇപ്രകാരം ജ്ഞാനത്തിൻെറ അഗ്നിയിൽ ശുദ്ധീകരിച്ച അവൻെറ ശരീരം കൊണ്ട് ഈ ജന്മത്തിൽത്തന്നെ അവന് അടുത്ത ജന്മനിവാരണം സാദ്ധ്യമായിത്തീരും. ഈ ജന്മത്തിലുള്ള അവൻെറ മരണം കൊണ്ട് അവൻ ഭാവിമരണങ്ങളെയെല്ലാം വധിക്കുന്നു. അവൻ ശരീരത്തിൽ വസിക്കുന്നുവെങ്കിലും ബ്രഹ്മവുമായി ഐക്യം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. അല്ലയോ പാർത്ഥ, ഇപ്രകാരം ജനനമരണങ്ങളിൽ നിന്ന് മോചനം ലഭിച്ചവനിൽ ഒരിക്കലും ജ്ഞാനത്തിന്റെ അഭാവം ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല.

യുവത്വത്തിൻെറ കൊടുമുടിയിലിരിക്കുമ്പോഴും അടുത്ത് വരുന്ന വാർദ്ധക്യത്തെപ്പറ്റി അവന് ചിന്തയുണ്ടായിരിക്കും. അവൻ സ്വയം പറയും.

ഇപ്പോൾ ആധിവ്യാധിരഹിതവും ആരോഗ്യവുമുള്ള എൻെറ ശരീരം അചിരേണ വെയിലത്ത് വാടിക്കരിഞ്ഞ വെണ്ടയ്ക്കപോലെയായിത്തീരും. നിർഭാഗ്യവാന്റെ ജീവനോപായം പെട്ടെന്ന് നിൽക്കുന്നതുപോലെ എൻെറ കൈകാലുകൾ നിശ്ചലമാകും. ഉപദേശിക്കാൻ മന്ത്രിമാരില്ലാത്ത രാജാവിനെപ്പോലെ എൻെറ ശരീരം നിഷ്പ്രയോജനമാകും. പുഷ്പങ്ങളുടെ പരിമളം ആസ്വദിക്കുന്ന എൻെറ മൂക്ക് ഒട്ടകത്തിൻെറ പുറത്തെ മുഴ പോലെ ആയിത്തീരും. എൻെറ ശിരസ്സ് നാൽക്കാലികളുടെ കുളമ്പുകൊണ്ട് ചവിട്ടി മെതിച്ച കച്ഛഭൂമിയായിത്തീരും. താമരദളങ്ങളോടു മത്സരിക്കുന്ന എൻെറ നയനങ്ങൾ പടവലത്തിന്റെ പഴുത്ത പൂപോലെ വിലക്ഷ്ണങ്ങളായിത്തീരും. എൻെറ കൺപോളകൾ വൃക്ഷത്തിൻെറ തേഞ്ഞുരിഞ്ഞ തൊലിപോലെ തൂങ്ങിക്കിടക്കും. എൻെറ വക്ഷസ്സ് കണ്ണീരിൽ കുതിർന്നു ചീഞ്ഞു പോകും. എൻെറ വായിൽ നിന്ന് ഈളുവാ ഇറ്റിറ്റു വീഴും. അടുക്കളത്തിനടുത്ത് കെട്ടിക്കിടക്കുന്ന മലിനജലത്തിലെ കുമിളകൾ പോലെ, എൻെറ നാസിക മൂക്കളകൊണ്ട് അടയും. താംബൂലചർവണം കൊണ്ട് ചുവപ്പിച്ച ചുണ്ടുകളും പുഞ്ചിരിക്കുമ്പോൾ മനോഹാരിത പര

ത്തുന്ന പല്ലുകളും ഉള്ള, സരസസംഭാഷണം നടത്തുന്ന എൻെറ വായ് കഫം കൊണ്ട് നിറയും. എൻെറ അണപ്പല്ലുകളും മറ്റു ദന്തങ്ങളും പോഴിഞ്ഞുവീഴും. ഋണഭാരം കൊണ്ട് നടുവൊടിഞ്ഞ കർഷകനെപ്പോലെ മഴയത്ത് കിടക്കുന്ന നാൽക്കാലികൾ എഴുന്നേൽക്കാൻ വിഷമിക്കുന്നതുപോലെ എൻെറ നാക്ക് ബലഹീനമായി ചലിക്കാൻ കഴിയാതെ വരും. കരിയില കാറ്റത്ത് പറന്നുപോകുന്നത് പോലെ എൻെറ രോമങ്ങൾ കൊഴിഞ്ഞുപോകും. എൻെറ വാക്കുകൾ അസംഗതമായിരിക്കും. എൻെറ കാതുകൾ ബധിരങ്ങളായിരിക്കും. എൻെറ ശരീരം വാലില്ലാത്ത ഒരു വൃദ്ധവാനരനെപ്പോലെ കാണപ്പെടും. വയ്ക്കോൽകോലം കാറ്റിൽ ചലിക്കുന്നതുപോലെ വാർദ്ധക്യത്തിൽ എൻെറ ശരീരം വിറയ്ക്കും. എൻെറ വിസർജ്ജന ദ്വാരങ്ങൾ അനിനിയന്ത്രതങ്ങളാകും. ഞാൻ ഇപ്രകാരം കഷ്ടപെടുന്നത് കാണുമ്പോൾ എൻെറ ബന്ധുക്കൾ എൻെറ മരണത്തിനു വേണ്ടി പ്രാർഥിക്കും. ജുഗുപ്സാവഹമായ അവസ്ഥ കണ്ട് എന്നോടു വെറുപ്പ് തോന്നി ആളുകൾ എൻെറ നേരെ കാർക്കിച്ചു തുപ്പും. മരണം എന്നെ മോചിപ്പിക്കാൻ താമസിക്കുംതോറും എൻെറ ബന്ധുജനങ്ങൾക്ക് എന്നോടുള്ള വൈരസ്യം വർദ്ധിക്കും. സ്ത്രീകൾ എന്നെ പിശാചെന്നു വിളിക്കും. കുട്ടികൾ എന്നെ കണ്ടു മോഹാലസ്യപ്പെടും. രാത്രിവേളയിലുള്ള എൻെറ ചുമകേട്ടു അയല്പക്കക്കാർ ചോദിക്കും 'ഈ കിളവൻ ഇപ്രകാരം ഇനിയും എത്ര നാളുകളാണ് നമ്മെ ശല്യപെടുതുന്നത്?'

ഈ അവസ്ഥകളെല്ലാം മുൻകൂട്ടി കാണാൻ കഴിയുന്ന ജ്ഞാനി സ്വയം തൻെറ മനസിനെ താക്കീത് ചെയ്തു അതിനോട് ചോദിക്കും. നോക്കൂ ശരീരത്തിനു വയസ്സുകാലത്തെ ശോചനീയമായ അവസ്ഥയിൽ ഒന്നും ചെയ്യാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ട് തരുണാവസ്ഥയിൽ വിഷയസുഖങ്ങളിൽ മുഴികിയാൽ പിന്നെ എപ്പോഴാണ് ആത്മീയ പുരോഗതിക്കുവേണ്ടി പ്രയത്നിക്കാൻ സമയം കണ്ടെത്തുന്നത്?

ആകയാൽ കേൾക്കേണ്ടതെല്ലാം ബധിരനാകുന്നതിനുമുമ്പ് കേൾക്കാൻ അവൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. കണ്ണിനു കാഴ്ചയുള്ളപ്പോൾത്തന്നെ അവൻെറ ആത്മീയ പുരോഗതിക്കുതകുന്ന കാഴ്ചകൾ അവൻ കാണുന്നു. സംസാരശേഷി നശിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് സദ്വർത്തമാനങ്ങൾ പറയുന്നു; മുടന്തനാകുന്നതിനുമുമ്പ് പുണ്യതീർത്ഥങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുന്നു; പാണികൾക്ക് പക്ഷവാതം പിടിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് സല്ക്കർമ്മങ്ങളും ദാനകർമ്മങ്ങളും ചെയ്യുന്നു. വാർദ്ധക്യത്തിൽ മനസ്സിനു ബുദ്ധിഭ്രമമുണ്ടാക്കാൻ ഇടയുണ്ടെന്ന് മുൻകൂട്ടി നിരൂപിച്ചുകൊണ്ട് ശുദ്ധബുദ്ധനിത്യയോഗ്യമായ ആത്മജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി അവൻ ചിന്തിക്കുന്നു. ചോരന്മാർ നാളെ അപഹരിക്കാൻ ഇടയുണ്ടെന്നുള്ള ചിന്തയോടെ ബുദ്ധിമാൻ അവൻെറ സമ്പത്ത് ഇന്നുതന്നെ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചുവെയ്ക്കും. വെളിച്ചം അണയുന്നതിനുമുമ്പ് ഒരുവൻ തൻെറ സാധനസാമഗ്രികളെല്ലാം വെടിപ്പായും ചിട്ടയായും അടുക്കി വെയ്ക്കും. അതുപോലെ വയസ്സുകാലത്ത് കഴിയാത്ത കാര്യങ്ങളെല്ലാം അവൻെറ യൌവനകാലത്ത് തന്നെ അവൻ നിർവഹിക്കുന്നു. ചേക്കേറാൻ പോകുന്ന പക്ഷികളെ കണ്ടിട്ടും അസ്തമന സമയം അടുക്കാറായെന്നു മനസ്സിലാക്കി വിശ്രമത്താവളം തേടാതെ യാത്ര തുടരുന്ന പാന്ഥൻ വഴിയിൽ വെച്ച് കൊള്ളക്കാരാൽ ആക്രമിക്കപെടും. അതുപോലെ യൌവനകാലത്ത് ആത്മജ്ഞാനം കൈവരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഒരുവൻ ദീർഘകാലം ജീവിച്ചിരുന്നാലും അവൻെറ ജീവിതം വ്യർത്ഥമായിത്തീരും. ഉമി ഉരലിലിട്ടു വീണ്ടും വീണ്ടും കുത്തിയാലും അരി ലഭിക്കുകയില്ല. ചാരത്തിനെ കത്തിക്കാൻ അഗ്നിക്ക് സാദ്ധ്യമല്ല. ആകയാൽ അവൻ വാർദ്ധക്യത്തിൻെറ എല്ലാ വിപത്തുകളെയും യൌവനത്തിൽ തന്നെ മനസ്സിലാക്കി മുൻകരുതലുകൾ എടുക്കുന്നു. തന്മൂലം അവന് വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ പിടിയിലമർന്നു വിഷമിക്കേണ്ടിവരുകയില്ല. അങ്ങനെയുള്ളവർ ജ്ഞാനത്തിന്റെ ആവാസസ്ഥാനമായിരിക്കും. ബുദ്ധിമാനായ ഒരുവൻ രോഗഗ്രസ്ഥനാകുന്നതിനു മുമ്പ് തന്നെ അവന്റെ ആരോഗ്യം പരിപാലിക്കുന്നു. അതുപോലെ, വിയോഗം മൂലം ദുഃഖവും വേദനയും കഷ്ടപ്പാടും ഉണ്ടാകുന്ന എല്ലാ വിഷയങ്ങളിൽ നിന്നും

അവൻ വിട്ടു മാറി ഉദാസീനനായി ലോകത്തിൽ വസിക്കുന്നു. ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ അവനെ പാപപ്രവർത്തനങ്ങളിലേക്ക് വലിച്ചിഴയ്ക്കുമെന്നു കാണുമ്പോൾ അവൻ ആത്മനിയന്ത്രണമാകുന്ന പാറക്കല്ലുകൾ ഉപയോഗിച്ച് അതിന്റെ വാതിലുകൾ അടയ്ക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ ജ്ഞാനൈശ്വര്യത്തിന്റെ നായകനാവുകയുള്ളൂ. ഇനിയും ജ്ഞാനിയായ ഒരുവന്റെ അന്യൂനമായ മറ്റൊരു ലക്ഷണത്തെപ്പറ്റി പറയാം. ശ്രദ്ധിക്കുക.

ജ്ഞാനനിഷ്ഠന് ഒന്നിലും എന്റേതെന്ന ഭാവമുണ്ടാകില്ല

ശ്ലോകം 9

അസക്തിരനഭിഷ്വങ്ഗഃ
പുത്രദാര ഗൃഹാദിഷു
നിത്യം ച സമചിത്തത്വ
മിഷ്ടാനിഷ്ടോപപത്തിഷു.

സ്വന്തം ദേഹമുൾപ്പെടെ ഒന്നിലും എന്റേതെന്ന ഭാവമില്ലായ്മ, സന്താനങ്ങൾ, ഭാര്യ, ഗൃഹം, ധനം മുതലായവയിലാണ് തന്റെ സുഖദുഃഖങ്ങളും ജീവിതസാഫല്യവും സ്ഥിതിചെയുന്നതെന്ന് കരുതായ്ക, ഇഷ്ടമോ അനിഷടമോ എന്തു വന്നാലും സദാ സമചിത്തനായിത്തന്നെ വർത്തികുക ഇവയാണ് തുടർന്നുള്ള ജ്ഞാനനിഷ്ഠകൾ.

ഒരു സത്രത്തിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന പാന്ഥനെപ്പോലെ അവൻ അവന്റെ ശരീരത്തോട് ഉദാസീനമായിരിക്കും. വിശ്രമത്തിനു വിനിയോഗിക്കുന്ന ഒരു വൃക്ഷത്തണലിനോടുള്ള മമതാബന്ധം പോലും അവന് അവന്റെ ഗൃഹജനങ്ങളോട് ഉണ്ടായിരിക്കുയില്ല. എപ്പോഴും ഒരുവനോടോപ്പമുണ്ടായിരിക്കുന്ന അവന്റെ നിഴലിനെപ്പറ്റി അവൻ അറിയുകയോ ഓർമ്മിക്കുകയോ ചെയ്യാത്തത് പോലെ ജ്ഞാനി അവന്റെ പത്നിയിൽ അശേഷം ആസക്തനല്ല. അവന്റെ സന്താനങ്ങളെ വീട്ടിലെ സന്ദർശകരെപ്പോലെയോ മരത്തണലിൽ വിശ്രമിക്കുന്ന നാൽക്കാലികളെപ്പോലെയോ അവൻ കാണുന്നു. ഒരു വഴിപോക്കൻ വഴിയിൽ കാണുന്ന വസ്തുക്കളെ അലസമായി നോക്കികാണുന്നതുപോലെയാണ് അവൻ അവന്റെ ധനത്തെ നിരീക്ഷിക്കുന്നത്. കൂട്ടിൽകിടക്കുന്ന തത്തയെപ്പോലെ വേദാജ്ഞകളെ ലംഘിക്കാനുള്ള ഭയത്തോടെയാണ് അവൻ ഈ ലോകത്ത് ജീവിക്കുന്നത്. പത്നിയോടോ പുത്രന്മാരാടോ ബന്ധുജനങ്ങളോടോ യാതൊരു മമതയും കാണിക്കാത്ത ഒരുവൻ എല്ലാവിധ ജ്ഞാനങ്ങളുടെയും സ്രോതസ്സാണ്. ഗ്രീഷ്മത്തിലും വർഷത്തിലും മഹാസേതു ഒരേരീതിയിൽ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾ അവനെ ഒരു തരത്തിലും ബാധിക്കുന്നില്ല. പ്രഭാതത്തിലും മധ്യാഹ്നത്തിലും പ്രദോഷത്തിലും പ്രഭാകരന് പരിവർത്തനം സംഭവിക്കാത്തതുപോലെ അവന്റെ മനസ്സ് സുഖദുഃഖങ്ങളിൽ ആലോസരപ്പെടുകയില്ല. അക്ഷോഭ്യമായ ആകാശം പോലെ സമചിത്തത നേടിയിട്ടുള്ള അവൻ ജ്ഞാനത്തിന്റെ മർത്ത്യാവതാരമാണ്.

ജ്ഞാനമൂർത്തി പരമാത്മാവിൽ സർവ്വത്ര മുഴുകുന്നു

ശ്ലോകം 10

മയി ചാനന്യയോഗേന
ഭക്തിരവ്യഭിചാരിണീ
വിവിക്തദേശസേവിത്വ
മരതിർജ്ജന സംസദി.

പരമാത്മാവായ എന്നിൽ സർവ്വത്ര എന്നെത്തന്നെ കണ്ട് മറ്റൊന്നിലും മോഹിച്ചു പോകാത്ത പരമപ്രേമവും ഏകാന്ത സ്ഥാനങ്ങളിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടാനുള്ള കൌതക വും ജനക്കൂട്ടത്തിൽ കഴിയാൻ താല്പര്യമില്ലായ്മ വികാസം പ്രാപിക്കുന്ന ജ്ഞാന സാധനകളാണ്.

എന്നേക്കാൾ കൂടുതലായി മറ്റൊന്നും തന്നെ ഈ ലോകത്തിലില്ലെന്ന് അവന് ഉത്തമ ബോധ്യമുണ്ട്. ഞാനല്ലാതെമറ്റൊരു ലക്ഷ്യവും അവനില്ലെന്നു കായേന വാചാ മന സാ കൃതനിശ്ചനായി അവൻ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. അവൻെറ അന്തഃകരണവും ശരീര വും എന്നിൽ ലീനമായിരിക്കുന്നു. അവനും ഞാനുമായി ഐക്യം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു ഭാര്യക്ക് ശാരീരികമായോ മാനസികമായോ തൻെറ ഭർത്താവിനെ സമീപിക്കു ന്നതിൽ യാതൊരു സങ്കോചവും ഇല്ലാത്തതുപോലെ അവൻ ഏകനിഷ്ഠനായി എ ന്നിൽ എല്ലാം അർപ്പിചിരിക്കുന്നു. ഏകത്വത്തിന്റെ ശയ്യയിൽ ഞാൻ അവനോടോപ്പം ഉറങ്ങുന്നു. ഗംഗ സമുദ്രത്തിലെത്തുമ്പോൾ അതുമായി മുഴുകിച്ചേരുന്നു. അതുപോ ലെ അവൻ ഞാനുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ച് എന്നെത്തന്നെ ആത്മാർത്ഥമായി ആ രാധിക്കുന്നു. ആദിത്യൻെറ പ്രകാശം ആദിത്യനോടോപ്പം ഉദിക്കുകയും ആദിത്യ നോടൊപ്പം അസ്തമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ പ്രകാശത്തിന്റെ പ്രചുരമായ കാന്തി, ആദിത്യനോടോപ്പമുള്ള ഇതരത്വമില്ലാത്ത സമ്പൂർണ്ണമായ സംബന്ധവും സമഗ്രമായ സംയോജനവും കൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതാണ്. വായു വീശുമ്പോൾ ജലത്തിൻെറ മുകൾ പരപ്പു ചലിച്ചുയരുന്ന ജലത്തിനെ ഓളമെന്നു വിളിക്കുന്നു. എന്നാൽ അത് കേവലം ജലം മാത്രമാണ്. അതുപോലെ ഞാനുമായി ഐക്യം പ്രാപിച്ചതിനുശേഷവും എ ന്നെത്തന്നെ ഏകാഗ്രമായി സേവിക്കുകയും ഭജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ ജ്ഞാന മൂ ർത്തിയാണെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല.

അവൻ പുണ്യ നദികളുടെ തീരത്തും തീർത്ഥസ്ഥലങ്ങളിലും വിശിഷ്ടമായ തപോ വനങ്ങളിലും പർവതഗുഹകളിലും ജലാശയങ്ങളിലും താമസിക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. അവന് പട്ടണ പ്രദേശങ്ങളിൽ താമസിക്കാൻ താല്പര്യമില്ല. അവൻ ഏകാന്തവാസം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അവൻ ജനപദങ്ങളെ വരിക്കുന്നു. അർജ്ജുനാ, അവൻ മനുഷ്യ രൂപമെടുത്ത അറിവിൻെറ മൂർത്തിയാണെന്നിരുന്നാലും. ജ്ഞാനത്തെ വ്യക്തമായി വെളിവാക്കുന്നതിനു ജ്ഞാനിയുടെ മറ്റു ചില ലക്ഷണങ്ങൾ ഞാൻ പറയാം.

പരം പൊരുളിനെ
അറിയുക

ശ്ലോകം 11

അധ്യാത്മ ജ്ഞാന നിത്യത്വം
തത്ത്വജ്ഞാനാർത്ഥ ദർശനം
ഏതത്ജ്ഞാനമിതി പ്രോക്ത
മജ്ഞാനം യദതോ്ന്യഥാ.

'ഞാൻ ആത്മാവാണ്, ശരീരമല്ല' എന്ന ആത്മാനുഭവം സദാ ഉണ്ടായിരിക്കുക, ത ത്ത്വജ്ഞാനത്തിൻെറ പ്രയോജനം കണ്ടറിയൽ എന്നിതൊക്കെയാണ് ബ്രഹ്മനിഷ്ഠ യ്ക്കുള്ള ഉപായങ്ങളായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇതിന് വിപരീതമായതൊക്കെ അ ജ്ഞാനം തന്നെ.

പരമാത്മാവിനെ അനുവച്ചിറിയുന്നത് ആദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനത്തിൽക്കൂടിയാണെന്നും ഭൌതികശ്രേയസ്സിലേക്കോ സ്വർഗീയഭോഗങ്ങളിലേക്കോ നയിക്കുന്ന ജ്ഞാനം അജ്ഞാനമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ലെന്നും അവൻ ദൃഡമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. തന്മൂലം

സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തി അവൻെറ ലക്ഷ്യമല്ല. ഐഹികജീവിതത്തെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും സംസാരിക്കുകയോ കേൾക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിൽ അവൻ തല്പരനല്ല. അതിനുപകരം സദാചാരനിരതനായി അതീവ ശ്രദ്ധയോടെ ആത്മജ്ഞാനത്തിൻെറ അഗാധമായ ആഴങ്ങളിലേക്ക് അവൻ കുതിക്കുന്നു. ഒരു പാന്ഥൻ പലവഴികൾ കൂടിച്ചേരുന്ന സന്ധിയിൽ എത്തുമ്പോൾ ശരിയായ വഴി ഏതെന്നു തിരക്കി അതിൽക്കൂടി യാത്ര ചെയ്യും. അതുപോലെ അവൻ മറ്റെല്ലാവിധ ജ്ഞാനങ്ങളുടെ വഴികളെയും ഉപേക്ഷിച്ച് അവൻെറ മനസ്സിനേയും ബുദ്ധിയേയും ആദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനത്തിൻെറ പാതയിൽക്കൂടി നയിക്കുന്നു. അദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനമാണ് യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള ജ്ഞാനമെന്നും മറ്റുള്ള ജ്ഞാനമെല്ലാം മാനസികവിഭ്രാന്തി ഉണ്ടാക്കുന്നതാണെന്നുള്ള ബോധം അവൻെറ മനസ്സിൽ രൂഢമൂലമാവുകയും അവൻെറ ബുദ്ധി സ്ഥിരമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. അവൻെറ മനസ്സ് മഹാമേരുപർവ്വത്തത്തെപ്പോലെ അചഞ്ചലമായിരിക്കും. ധ്രുവനക്ഷത്രം ആകാശത്തിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുന്നതുപോലെ, അവൻെറ മനസ്സ് അദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനത്തിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കും. അവനിൽ ജ്ഞാനം കുടികൊള്ളുന്നുവെന്ന കാര്യത്തിൽ ഒരു സംശയവും ഇല്ല.

ഒരുവൻ ഇരിക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് മാത്രം ഇരിക്കുന്നതിൻെറ സുഖമോ ആശ്വാസമോ അനുഭവിക്കുകയില്ല. ജ്ഞാനത്തിൻെറ കാര്യവും ഇപ്രകാരം തന്നെയാണ്. ജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചുവെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് മാത്രം ജ്ഞാനിയാവുകയില്ല. ജ്ഞാനം കൊണ്ട് ജ്ഞേയവസ്തു അനുഭവിച്ചറിയാതെ ഒരുവന് ജ്ഞാനലബ്ധി ഉണ്ടായി എന്ന് കരുതാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ജ്ഞാനത്തിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്ന ഫലം, ജ്ഞേയത്തെ പരം പൊരുളിനെ അറിയുകയെന്നുള്ളതാണ്. ഒരുവൻെറ മനസ്സിൽ ജ്ഞാനത്തെ സ്ഥിരമായി പ്രതിഷ്ഠിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ അവൻ ജ്ഞാനിയാകുന്നു.

അന്ധൻെറ കൈയിൽ വിളക്കുകിട്ടുന്നതുകൊണ്ട് എന്തു പ്രയോജനമാണുള്ളത്? അതുപോലെ ജ്ഞാനം ലഭിക്കുകയും അതുകൊണ്ട് ജ്ഞേയത്തെ അറിയുകയും ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ അവന് ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ജ്ഞാനം വ്യർത്ഥമാണ്. ജ്ഞാനപ്രകാരം കൊണ്ട് ചിത്തം പരംപൊരുളിൽ എത്തുന്നില്ലെങ്കിൽ അതിനെ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്ന അന്തർഹിത ചൈതന്യം അന്ധമാണ്. നിഷ്കാമവും പരിശുദ്ധമായ ഒരു ചിത്തം, ജ്ഞാനപ്രകാശമേല്ക്കുന്ന ഏതു വസ്തുവും ബ്രഹ്മമായി കാണുന്നു. ജ്ഞാനസംവർദ്ധനത്തോടൊപ്പം അവൻെറ ചിത്തവികാസവും സംഭവിക്കുന്നു. അദ്ധ്യാത്മ ജ്ഞാനം അവൻെറ ചിത്തത്തെ പവിത്രമാക്കുകയും അതു ജ്ഞേയവസ്തുവിനെ കാണുന്നതിനുള്ള മാധ്യമമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്രകാരമുള്ള ചിത്തത്തിൻെറ ഉടമസ്ഥൻ ജ്ഞാനിയുടെ അവതാരമാണെന്നു പ്രത്യേകമായി വിശേഷിപ്പിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. സൂര്യനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു ഇതു സൂര്യനാണെന്ന് പറയേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടോ?

ഇത്രയുമായപ്പോൾ ശ്രോതാക്കൾ പറഞ്ഞു:
മതി, മതി. അങ്ങ് ജ്ഞാനത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞത് ധാരാളമായി. അങ്ങയുടെ കാവ്യാത്മകവും വാചാലവുമായ പ്രഭാഷണം ജ്ഞാനത്തെപ്പറ്റി ഞങ്ങളെ തികച്ചും ബോധവാന്മാരാക്കിയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഗീതയെപ്പറ്റി കേൾക്കാനാണ് ഞങ്ങൾ ഇവിടെ കൂടിയിരിക്കുന്നതെന്ന കാര്യം അങ്ങ് വിസ്മരിച്ചിരിക്കുന്നു. ആളുകൾ ആഹാരം കഴിക്കാൻ കാത്തിരിക്കുമ്പോൾ പാകം ചെയ്ത ആഹാരവുമായി ഗൃഹനാഥ കടന്നുകളഞ്ഞാൽ അവൾ എത്ര വിനയസമ്പന്നയാണെങ്കിലും എന്താണ് പ്രയോജനം? മറ്റെല്ലാതരത്തിലും കൊള്ളാവുന്ന ഒരു പശു കറക്കുന്നവനെ തൊഴിക്കുമെങ്കിൽ അതിന് ആരാണ് തീറ്റി കൊടുക്കുന്നത്.

ജ്ഞാനത്തെപ്പറ്റി ഒന്നും അറിവില്ലാത്തവർ അതേപ്പറ്റി ധാരാളം വായിട്ടടിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ അങ്ങയുടെ കാര്യം അങ്ങനെയല്ല. അങ്ങ് ജ്ഞാനത്തിൻെറ മനോജ്ഞമായ ഒരു ദർശനമാണ് ഞങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ അവതരിപ്പിച്ചത്. അങ്ങയുടെ വാഗ്ധോരണി എത്ര ദിവസംതുടർച്ചയായി കേട്ടാലും ഞങ്ങൾ മുറുമുറുക്കുകയില്ല. ആനന്ദകരമായ

ദിനങ്ങൾ അനവതരം വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ആരെങ്കിലും അതെണ്ണിത്തിട്ട പ്പെടുത്തി മുഷിയുമോ? പൌർണമി ഒരു യുഗം മുഴുവൻ നീണ്ടു നിന്നാലും ചകോരം ചന്ദ്രിക നുകർന്ന് തളരാറുണ്ടോ? ജ്ഞാനത്തെപ്പറ്റി നവരസങ്ങളും കലർന്നുള്ള അങ്ങയുടെ വാക്ചാതുര്യമേറിയ മധുര ഭാഷണം കേട്ടാൽ ആരാണ് മതിയെന്ന് പറയുക? ആതിഥ്യമാര്യാദ അങ്ങേയറ്റം പാലിക്കുകയും പാചകക്കാര്യത്തിൽ അതി സമർത്ഥയുമായ ഒരു ആതിഥേയയുടെ വീട്ടിൽ വിരുന്നു വരുന്ന ഭക്ഷണ പ്രിയനായ ഒരതിഥി, ഭക്ഷണം വിളമ്പാൻ അല്പം താമസിച്ചാലും പരിഭവിക്കുകയില്ല. ഞങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയും അതുപോലെയാണ്. ഞങ്ങൾ ജ്ഞാനത്തെപ്പറ്റി അറിയണമെന്നാഗ്രഹിച്ചു. അത്യന്തം ഔത്സുക്യത്തോടും അതിലേറെ അഭിനിവേശത്തോടുംകൂടി അങ്ങ് അത് ഞങ്ങളെ വിവരിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു. ഞങ്ങൾക്കു ജ്ഞാനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള താൽപര്യം നാലിരട്ടയായി വർദ്ധിച്ചു. അങ്ങ് യഥാർത്ഥത്തിൽ ജ്ഞാനദേവനാണെന്നു പറയാതിരിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്ക് കഴിയുന്നില്ല. എങ്കിലും ഇനിയും ഭഗവാൻ ഗീതയിൽ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ ഞങ്ങളെ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചാലും.

ഇതുകേട്ടപ്പോൾ നിവൃത്തിനാഥിൻെറ ശിഷ്യനായ ജ്ഞാനേശ്വരൻ പറഞ്ഞു: എനിക്കും ഈ അഭിപ്രായം തന്നെയാണുള്ളത്. നിങ്ങൾ എനിക്കു അനുജ്ഞ നൽകിയ നിലയ്ക്ക് ഈ പ്രഭാഷണം ഞാൻ ആവശ്യമില്ലാതെ ദീർഘിപ്പിക്കുകയില്ല. ജ്ഞാനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പതിനെട്ടു ലക്ഷണങ്ങൾ അർജ്ജുനനോട് പറഞ്ഞശേഷം ഭഗവാൻ തുടർന്നു:

ജ്ഞാനത്തിനെതിരായിട്ടുള്ളതെല്ലാം
അജ്ഞാനം

ശ്ലോകം 11 -1
അല്ലയോ അർജ്ജുന, ഈ ലക്ഷണങ്ങൾകൊണ്ട് യഥാർത്ഥജ്ഞാനം എന്താണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. അതു കരതലാമലകം പോലെ നിനക്ക് ഞാൻ സ്പഷ്ടമാക്കിത്തന്നു. ഇനിയും അജ്ഞാനം എന്താണെന്ന് അതിൻെറ ലക്ഷണങ്ങളോടുകൂടി പറയാം. ജ്ഞാനത്തെപ്പറ്റി വ്യക്തമായ ധാരണ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞ നിനക്ക് അജ്ഞാനമെന്തെന്നു നിഷ്പ്രയാസം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. ജ്ഞാനമല്ലാത്തത് എന്താണോ അതാണ് അജ്ഞാനം. പകൽ ഒടുങ്ങുമ്പോൾ രാത്രി അതിൻെറ സ്ഥാനം ഏറ്റെടുക്കുന്നു. പകലും രാത്രിയുമെന്ന രണ്ടവസ്ഥകളല്ലാതെ മൂന്നാമതൊരവസ്ഥ ഇല്ല. ഒരുവൻ പേരിനും പെരുമയ്ക്കുംവേണ്ടി മാത്രം ജീവിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവർ തന്നെ ആദരിക്കണമെണാഗ്രഹിക്കുന്നു. അവനെ ബഹുമാനിക്കുമ്പോൾ അവൻ അമിതമായി ആഹ്ലാദിക്കുന്നു. ഇതിൻെറ ഫലമായി ഒരു നിമിഷനേരത്തേക്കുപോലും കീഴോട്ടിറങ്ങാതെ അഹംഭാവാദ്രിയുടെ ശൃംഗങ്ങളിൽ അവൻ വിലസുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരുവനിൽ പൂർണമായ അജ്ഞത കുടികൊള്ളുന്നു. അവൻ അവൻെറ ദാനകർമ്മങ്ങളെപ്പറ്റി ആലങ്കാരികമയി വിവരിക്കുന്നു. അവൻെറ അറിവിൻെറ ആർഭാടപ്രദർശനം നടക്കുന്നു. അവൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള സൽപ്രവർത്തികളെപ്പറ്റി പറകൊട്ടി പാടുന്നു. ഇതെല്ലാം അവൻെറ മാന്യതയും കീർത്തിയും വർധിപ്പിക്കുന്നതിനാണ്. സ്വന്തം കാര്യങ്ങൾക്കായി ധനം ദുർവ്യയം ചെയ്യുന്ന അവൻ ആതിഥ്യം കാട്ടുന്നതിൽ പിശുക്കനാണ്. കാട്ടുതീ അതിൻെറ പരിസരത്തുള്ള എല്ലാ ചരാചരങ്ങളേയും കത്തിക്കരിക്കുന്നതുപോലെ, അവൻെറ ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾകൊണ്ടും ദുഃസ്വഭാവംകൊണ്ടും പരിസരവാസികളെയെല്ലാം അവൻ പീഡിപ്പിക്കുന്നു. അവൻ ഭസമവും പൂശി ചന്ദനവും ചാർത്തി നടക്കുന്നത് മറ്റുള്ളവരെ കബളിപ്പിക്കാനാണ്. അവൻെറ സാധാരണ സംഭാഷണം കൂർത്ത കത്തികൊണ്ടുള്ള കുത്തിനേക്കാൾ വേദനയുളവാക്കുന്നതായിരിക്കും. അവൻെറ ഉപായങ്ങൾ പാഷാണത്തേക്കാൾ മാരകമാണ്. അവൻ അജ്ഞതയുടെ നിധാനമാണ്. അവൻെറ ജീവിതം അഹങ്കാരത്തിൻെറ ഹിംസയുടെയും ഒരു വിശ്രമാലയമാണ്. കാറ്റൂതുന്ന ഉലത്തോൽ കാറ്റ് കയറുമ്പോൾ വികസിക്കുകയും കാറ്റ് ഒഴിയു

മ്പോൾ ചുരുങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ അവൻ ഉറ്റവരുമായി ഒന്ന് ചേരുമ്പോൾ ആഹ്ലാദഭരിതനാവുകയും വേർപെടുമ്പോൾ വിഷാദമൂകനാവുകയും ചെയ്യുന്നു. സ്തുതി അവനെ പുളകംകൊള്ളിക്കുകയും അപവാദം അവനെ വിധുരനാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അല്പ ജലം കൊണ്ട് ചെളി കുതിരുകയും മന്ദമാരുതനേൽക്കുമ്പോൾ അതു ഉണങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ, പെട്ടെന്നാണ് മാനാപമാനങ്ങൾ അവനെ ബാധിക്കുന്നത്. ഒരു വികാരത്തെയും ചെറുത്തുനിൽക്കാൻ കഴിയാത്ത അവനിൽ അജ്ഞത കൊടികുത്തിവാഴുന്നു. ബാഹ്യമായി തുറന്ന മനസോടെ പ്രവർത്തിക്കുകയും സംസാരിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്ന് തോന്നുമെങ്കിലും അവൻ ദുർബുദ്ധിയും വക്രഗതിക്കാരനുമാണ്. പുറമെ എല്ലാവരോടും സ്നേഹഭാവത്തിൽ പെരുമാറുന്ന അവൻ അകമെ എല്ലാവരോടും എതിരാണ്. ഒരു മിത്രത്തെ ആശ്ലേഷിക്കുകയും അവൻെറ ശത്രുവിനെ സഹായിക്കുകയുമാണ് അജ്ഞാനി ചെയ്യുന്നത്. ഒരു വേടൻ തൻെറ ഇരകൾക്ക് തീറ്റിയിട്ടു കൊടുക്കുന്നത് സദുദ്ദേശത്തോടെയല്ല. ഇരകളെ പ്രലോഭിപ്പിച്ചു വലയിലാക്കുകയാണ് അവൻെറ ഉദ്ദേശം.അജ്ഞാനിയുടെ പ്രവൃത്തികളും അതുപോലെയാണ്. അവൻ ബാഹ്യമായി മിത്രഭാവം കാട്ടി സജ്ജനങ്ങളെപ്പോലും വഞ്ചിക്കുന്നു. പച്ചിച്ച പായൽ പൊതിഞ്ഞ പാറക്കല്ല് മൃദുവായി തോന്നും. കയ്ക്കുന്ന വേപ്പിൻകായ് പഴുത്തു പഴമാകുമ്പോൾ പീതനിറമുള്ള ഒരു മധുരക്കനിയായി തോന്നും. അതുപോലെ അവൻെറ ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾ എപ്പോഴും നന്മ നിറഞ്ഞതായി തോന്നും. എന്നാൽ അവൻ അജ്ഞാനത്തിൻെറ വിളനിലമാണെന്നുള്ളത് പരമസത്യമാണ്.

അവൻെറ ഗുരുപരമ്പരയെപ്പറ്റി അവന് പരമപുച്ഛമാണ്. ഗുരുവിനെ സേവിക്കുന്നതിൽ അവൻ അശ്രദ്ധനാണ്. അവന് അറിവ് നൽകിയ ഗുരുവിനെ അവൻ അനാദരിക്കുന്നു. ഗുരുഭക്തിയിൽ അവന് മടുപ്പ് തോന്നുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ഗുരുദ്രോഹിയെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നതു തന്നെ പാപകരമാണ്. പക്ഷേ എന്തു ചെയ്യാം? അജ്ഞാനത്തെപ്പറ്റി വിവരിക്കേണ്ടി വരുമ്പോൾ ഇവരെപ്പറ്റി പറയേണ്ടിവരുന്നു. ആ പാപത്തിനു പ്രതിവിധിയായി ഉത്തമഭക്തൻമാരെപ്പറ്റി പറഞ്ഞാൽ മതി. സൂര്യപ്രകാശം അന്ധകാരത്തെ നീക്കിക്കളയുന്നതുപോലെ അഭക്തനെപ്പറ്റി പറയുന്ന പാപം ഭക്തനെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ ഒഴിഞ്ഞുപോകും. ഒരു ഗുരുഭക്തന് മറ്റുള്ളവരുടെ പാപം കഴുകിക്കളയുന്നതിനും അവരെ നിർഭയരാക്കുന്നതിനുമുള്ള കഴിവുണ്ട്. അപ്പോൾ പിന്നെ ഗുരുവിൻെറ കഴിവിനെപ്പറ്റി പറയേണ്ടതുണ്ടോ? എന്തൊരു പ്രഭാവമായിരിക്കും ഗുരുവിനുള്ളത്? അത് എല്ലാ തിൻമകളെയും നശിപ്പിക്കുന്ന സർവ്വരോഗശമനൌഷധമായ അമൃതാണ്.

അജ്ഞാനത്തിൻെറ മറ്റു ചില ലക്ഷണങ്ങളെപ്പറ്റി പറയാം. ഒരു അജ്ഞാനി എപ്പോഴും ആശങ്കാകുലനായിരിക്കും. അവൻ ചെയ്യേണ്ട ജോലികളെ അവഗണിക്കുന്നു. കാട്ടിലുള്ള പൊട്ടക്കിണർ ദുർഗന്ധപൂരിതമായിരിക്കും. പുറത്ത് ഭാഗത്ത് മുൾച്ചെടികൾ പടർന്നുകിടക്കുന്ന അതിൻെറ അകം മൃഗങ്ങളുടെ അസ്ഥികൊണ്ട് നിറഞ്ഞിരിക്കും. അതുപോലെ അജ്ഞാനിയുടെ അകവും പുറവും അശുദ്ധമായിരിക്കും. മൂടിവെച്ചിരുന്നതാണോ അല്ലയോ എന്ന് നോക്കാതെ ഏതു ആഹാരസാധനവും തിന്നുന്ന ശ്വാനനെപ്പോലെ.

അജ്ഞാനി തനിക്ക് ന്യായമായി അവകാശപ്പെട്ടതെന്നോ അന്യൻെറതെന്നോ പരിഗണിക്കാതെ ദുരാഗ്രഹത്തോടെ അർത്ഥം സമ്പാദിക്കുന്നു. സന്ദർഭവും സമയവും നോക്കാതെ ഇണചേരുന്ന തെരുവനായ്ക്കളെപ്പോലെയാണ് സ്ത്രീകളോടുള്ള അവൻെറ സമീപനം. നിത്യനൈമിത്തികകൃത്യങ്ങൾ മുറപോലെ നടക്കാതിരുന്നാ ലോ വിഹിതകർമ്മങ്ങൾ വേണ്ടതുപോലെ ചെയ്യാതിരുന്നാലോ അവൻ കുണ്ഠിതപ്പെടുകയോ പശ്ചാത്തപിക്കുകയോ ഇല്ല. അവന് പാപകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിൽ ലജ്ജയോ പുണ്യകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിൽ താല്പര്യമോ ഇല്ല. അവൻെറ മനസ്സ് എപ്പോഴും ദുഷ്ടചിന്തകൾകൊണ്ട് നിറഞ്ഞിരികും. അർത്ഥത്തിലുള്ള ആർത്തി അവ

നെ അന്ധനാക്കുന്നു. നിസ്സാരമായ ലാഭമുണ്ടെന്നു കണ്ടാൽ, ഒരു ഉറുമ്പിൻെറ ഭാരം കൊണ്ടു പുൽക്കൊടി ഇളകുന്നതുപോലെ, അവൻെറ സധൈര്യത്തിനു ഇളക്കം തട്ടുന്നു. ആഴം കുറഞ്ഞ ചേറ്റുകുളത്തിൽ ഒരു കാല് വെയ്ക്കുമ്പോൾതന്നെ അതിലെ ജലം കലങ്ങി മറയുന്നതുപോലെ, ആസന്നമായ ഒരത്യാഹിതത്തിൻെറ ആലോചന പോലും അവനെ ഭയാക്രാന്തനാക്കുന്നു. വെള്ളത്തിൽ വീണ വെള്ളരിക്ക ഒഴുക്കിൻെറ ഗതിയനുസരിച്ച് ഒഴുകുന്നതുപോലെ, അവൻെറ മനസ്സ് മനോരഥങ്ങളുടെ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽ ഒഴുകിനടക്കുന്നു. പുക കാറ്റത്ത് പടരുന്ന വേഗത്തിലാണ് ദുഃഖം അവനെ പരവശപ്പെടുത്തുന്നത്. മണൽമാരിപോലെ അവൻ ഒരിക്കലും ഒരിടത്ത് സ്വസ്ഥമായി നിൽക്കുന്നില്ല. പട്ടണത്തിലോ ഗ്രാമപ്രദേശത്തോ പുണ്യസ്ഥലത്തോ സ്ഥിരമായി നിൽക്കാൻ അവൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ഒരു വൃക്ഷത്തിൻെറ മുകളിൽ നിന്നു താഴോട്ടും മുകളിലോട്ടും പരിഭ്രമിച്ചു ഓടി നടക്കുന്ന ഓന്തിനെപ്പോലെ, അവൻ ലക്ഷ്യമില്ലാതെ വ്യർത്ഥമായി അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞുനടക്കുന്നു. ഒരു മൺകുടം ഭാഗികമായിട്ടെങ്കിലും ഭൂമിയിൽ കുഴിച്ചുവെയ്ക്കുമ്പോൾ മാത്രം ഉറച്ചിരിക്കുന്നു. അതുപോലെ, നിദ്രയിൽമാത്രമാണ് അവൻ സ്വസ്ഥനായിരിക്കുന്നത്. മനസ്സിൻെറ ചാഞ്ചല്യം അവനെ മർക്കടസഹോദരനാക്കിത്തീർക്കുന്നു. അവൻെറ മനസ്സിനുമേൽ അവന് യാതൊരു നിയന്ത്രണവുമില്ല. കൂലംകുത്തിപ്പായുന്ന മലവെള്ളം മണൽത്തിട്ടകളെ തട്ടിമറിച്ചു കളയുന്നതുപോലെ നിഷിദ്ധങ്ങളായ കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ അവന് യാതൊരു ഭയവുമില്ല. അവൻ ധർമ്മത്തെ ധിക്കരിക്കുന്നു; സ്വന്തം മതത്തെ അധിക്ഷേപിക്കുന്നു; ശാസ്ത്രവിധി പ്രകാരമുള്ള നിയമങ്ങളെയും ചട്ടങ്ങളെയും തൃണവൽഗണിക്കുന്നു; വേദങ്ങളെ നിരസിക്കുന്നു. നമതിന്മകളെ തിരിച്ചറിയാനുള്ള കഴിവും അവനില്ല. അവൻ ക്ഷേത്രക്കാളയെപ്പോലെയോ ശക്തിമത്തായ കാറ്റുപോലെയോ അനിനിയന്ത്രനായി വർത്തിക്കുന്നു. വിരണ്ടു ഓടി നടക്കുന്ന അന്ധനും മത്തനുമായ മത്തേഭത്തെപ്പോലെ എല്ലായിടത്തും പടർന്നുപിടിക്കുന്ന കാട്ടുതീപോലെ, അവൻെറ മനസ്സ് നിയന്ത്രണമില്ലാതെ ഇന്ദ്രിയവിഷയങ്ങളുടെ പിന്നാലെ പാഞ്ഞു നടക്കുന്നു. ഒരു ഗണികാഗൃഹത്തിൽ ആർക്കും പ്രവേശിക്കാവുന്നതുപോലെ നാനാവിധചിന്തകൾ കൂട്ടംകൂട്ടമായി അവൻെറ മനസ്സിൽ കടന്നകൂടുന്നു. അവൻ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോഴും മരിക്കുമ്പോഴും ഇന്ദ്രിയസുഖങ്ങൾ കൈവെടിയുകയില്ല; മരണശേഷം സ്വർഗ്ഗത്തിലെത്തി ഈ സുഖങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നതിനായി പുണ്യം നേടാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അവൻ ഫലദായകങ്ങളായ കാമ്യകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യാനാണ് എപ്പോഴും ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. ഇന്ദ്രിയവിഷയങ്ങൾക്ക് അവനോട് മടുപ്പും മുഷിച്ചിലും ഉണ്ടായാൽപോലും അവന് അവയോട് ഒരിക്കലും വിരസത ഉണ്ടാവുകയില്ല. ഒരു കുഷ്ഠരോഗി കുഷ്ഠംപിടിച്ച തൻെറ കൈകൾകൊണ്ട് ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിൽ ജുഗുപ്സാവഹമായി ഒന്നും കാണുന്നില്ല. പെൺകഴുതയുടെ പിന്നാലെ പായുന്ന ആൺകഴുത തൊഴിയേറ്റാലും അഭിമാനത്തോടെ പെൺകഴുതയുടെ പിന്നാലെ വീണ്ടും നടക്കും. അതുപോലെ, ഇന്ദ്രിയഭോഗാനുഭവങ്ങൾക്കുവേണ്ടി, എരിയുന്ന തീയിൽ ചാടുന്നതുപോലെയുള്ള എന്തു സാഹസകൃത്യങ്ങൾക്കും സന്നദ്ധനാകുന്ന അവൻ, അവൻെറ ദുരാചാരാങ്ങളെ തൻെറ വിഭൂഷ്ണങ്ങളായി കരുതി ഗർവോട്കൂടി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. തൻെറ നയനേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ വിഭാന്ത്രിയാണെന്നു മനസ്സില്ലാക്കാതെ മാൻപേട മരീചികയുടെ പിന്നാലെ ഓടി തളർന്നു വീഴുന്നു. എന്നാൽ ജനനം മുതൽ മരണം വരെ അനവധി ക്ലേശങ്ങളും കഷ്ടപ്പാടുകളും സഹിച്ചു ഭോഗസുഖങ്ങളിൽ മുഴുകുന്ന അജ്ഞാനിക്ക് അതിനോട് വെറുപ്പോ വിരസതയോ തോന്നുന്നില്ല. പ്രത്യുത, ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചു അതിൽ ആസക്തനാകുന്നു. അവൻെറ ശൈശവകാലത്ത് അവൻ മാതാപിതാക്കന്മാരെ മതിമറന്ന് സ്നേഹിക്കുന്നു. യൌവനകാലമാകുമ്പോൾ അവൻെറ സ്നേഹം ഭാര്യയുടെ ശരീരത്തോടായിരുന്നു. ഭാര്യ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ വാർദ്ധക്യത്തിൽ അത് സന്താനങ്ങളിലേക്ക് മാറുന്നു. അവൻെറ ജീവിതാവസാനംവരെയും ലൌകികസുഖങ്ങളോട് അവനുള്ള താൽപര്യം അവസാനിക്കുന്നില്ല. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരുവൻെറ അജ്ഞാനത്തിന് ഒരതിരുമില്ല.

അജ്ഞാനിയുടെ മറ്റു ലക്ഷണങ്ങളെപ്പറ്റി പറയാം. താൻ ദേഹമാണെന്നും ദേഹവും ദേഹിയും ഒന്നാണെന്നുള്ള ഉത്തമബോധ്യത്തോടെയാണ് അവൻ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. പൂർത്തിയാകാത്ത പ്രവൃത്തികളെ പൊങ്ങച്ചത്തോടുകൂടി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. തലയിലേറ്റിയ വിഗ്രഹവുമായി ക്ഷേത്രപൂജാരി ഞെളിഞ്ഞു നടക്കുന്നതുപോലെ അവൻ അവൻെറ യുവത്വവും അല്പമായ അറിവും പേറി അഹംഭാവത്തോടെ നടക്കുന്നു. അവൻ അഹങ്കാരത്തോടെ പറയും: വീട്ടിൽ ധാരാളം ധനമുള്ള ഏകധനവാൻ ഞാൻ മാത്രമാണ്. ലോകത്ത് എന്നെപ്പോലെ വിദ്വത്വമുള്ളവനായി മറ്റാരുമില്ല. നന്നായി പെരുമാറുന്നതിന് എന്നെപ്പോലെ മറ്റാർക്കും കഴിവില്ല. ഞാൻ പറയുന്നതെല്ലാം മറ്റുള്ളവർ അംഗീകരിക്കുന്നു. തൻെറ ശ്രേഷ്ഠമ്മന്യത കാട്ടി അവൻ സ്വയം സംതൃപ്തി അടയുന്നു. തനിക്കാഹരിക്കാൻ കഴിയാത്ത മധുര പലഹാരങ്ങൾ കാണാൻ ഒരു രോഗി ഇഷ്ടപ്പെടാത്തതുപോലെ അന്യർക്കുണ്ടാകുന്ന അഭിവൃദ്ധി കാണാൻ അവൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല.

പ്രകാശം നൽകുന്ന വിളക്കിലെ എണ്ണ തീർന്നാലും തിരികത്തികൊണ്ടിരിക്കും. അതെവിടെ വെച്ചാലും ആ സ്ഥലത്ത് കരിപുരളും. വെള്ളം തളിച്ചാൽ അത് പൊട്ടൽ ശബ്ദമുണ്ടാക്കും. ഊതിയാൽ അണഞ്ഞു പോകും. ബന്ധപ്പെടാനിടയാകുന്നതിനെയെല്ലാം അത് അഗ്നിക്കിരയാക്കും. അതിന് പ്രകാശം കുറവാണെങ്കിലും അതിൻെറ അടുത്തിരുന്നാൽ ചൂടുതട്ടും. അല്പജ്ഞാനം മാത്രം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഒരജ്ഞാനിയുടെ സ്ഥിതിയും ഇപ്രകാരമാണ്. ഗുണങ്ങളെക്കാൾ വളരെയധികം ദോഷങ്ങളാണ് അവനുള്ളത്. സന്നിപാതജ്വരമുള്ള ഒരുവന് പാലുകൊടുത്താൽ രോഗം അധികരിക്കുന്നു. പാമ്പിനുകൊടുക്കുന്ന പാല് വിഷമായി മാറുന്നു. അവനിൽ എന്തെങ്കിലും ഗുണങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽതന്നെ പകയും സ്പർദ്ധയും അവയെ മലീമസമാക്കുന്നു. അവൻ സജ്ജനങ്ങളെ അസൂയയോടെ വീക്ഷിക്കുന്നു. അവനുള്ള അല്പജ്ഞാനം, പാർത്ഥിവനായിത്തീർന്ന ഒരു പറയനെപ്പോലെ അവനെ അഹങ്കരിപ്പിക്കുന്നു. കല്ലിനെപ്പോലെ കഠിനഹൃദയനായ അവൻെറ മനസ്സ് അനുകമ്പകൊണ്ട് അലിയുകയില്ല. പാമ്പാട്ടിക്ക് വശംവദമാകാത്ത അണലിപ്പാമ്പിനെപ്പോലെ, അവൻ ആർക്കും കീഴടങ്ങുകയോ ആരുമായി അനുരഞ്ജിക്കുകയോ ചെയ്യുകയില്ല. ഇപ്രകാരമുള്ളവനിൽ അജ്ഞാനം അനുദിനം വർദ്ധിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കും.

ശരീരം, ഗൃഹജനങ്ങൾ, സമ്പത്ത് എന്നിവകളെപ്പറ്റി സദാചിന്തിക്കുന്ന അവന് പൂർവജന്മത്തെപ്പറ്റിയോ ഭാവിജന്മത്തെപ്പറ്റിയോ ഒരു ചിന്തയുമില്ല. കൃതഘ്നനായ ഒരുവൻ തനിക്കു ലഭിച്ച സഹായങ്ങളെപ്പറ്റി ഓർക്കാത്തതുപോലെ, ഒരു വഞ്ചകൻ വായ്പവാങ്ങിയ ധനത്തിൻെറ കാര്യം വിസ്മരിക്കുന്നതുപോലെ, അവൻ അതെല്ലാം മറക്കുന്നു. പാമ്പിൻെറ വായിലിരിക്കുന്ന തവള അപ്പോഴും നാക്ക് നീട്ടി ഈച്ചയെ പിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുപോലെ, വാർദ്ധക്യത്താൽ രോഗഗ്രസ്ത്നായി എല്ലാ ഇന്ദ്രിയങ്ങളും ക്ഷയിച്ചു നവദ്വാരങ്ങളിലൂടെ ജലം ഇറ്റിറ്റു വീഴുമ്പോഴും ഇതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചുവെന്നുള്ള ചിന്ത അവനെ അലട്ടുന്നില്ല. ഇതെങ്ങനെ വന്നുവെന്ന് അവൻ അന്വേഷിക്കാറുമില്ല, ചളിയും ചോരയും നിറഞ്ഞ ഗർഭപാത്രത്തിൽ ഒമ്പതുമാസം കിടന്ന് നരകിച്ചത്തോടെ അതിൽ നിന്ന് പുറത്തുവരാൻ അനുഭവിച്ച വേദന അവൻ സ്മരിക്കുകയില്ല. മടിയിൽ കിടക്കുന്ന കുഞ്ഞ് മലമൂത്ര വിസർജ്ജനത്തിൽ കിടന്നുരുളുന്നത് അവനെ അസഹ്യപ്പെടുത്തുകയില്ല. താരുണ്യത്തിൻെറ തിരത്തള്ളലിൽ അവൻ മരണത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുയില്ല. മരണമില്ലാതെ എന്നും ഇതുപോലെ ജീവിക്കുമെന്നാണ് അവൻെറ ധാരണ. ആഴമില്ലാത്ത കുളത്തിൽ കിടക്കുന്ന മത്സ്യം അതിലെ വെള്ളം വറ്റുകയില്ലെന്നുള്ള മൂഢവിശ്വാസം മൂലം ആഴമുള്ള കുളത്തിലേക്ക് പോകാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ഗാനം കേട്ടു മതിമറന്നു നിൽക്കുന്ന പുള്ളിമാൻ പിന്നിൽകൂടി വരുന്ന വേടനെ കാണുകയില്ല. ഇര വിഴുങ്ങുന്ന മത്സ്യം അതിനുള്ളിൽ ചൂണ്ട ഒളിച്ചു വെച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അറിയുന്നില്ല. അഗ്നിയിലേക്ക് ആകർഷിക്കപ്പെടുന്ന ഈയാംപാറ്റ അഗ്നി തന്നെ ആഹരിക്കുമെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. അതുപോലെ ഐഹികസുഖങ്ങളിൽ മുഴുകിക്കഴിയുന്ന ഒരുവന് വേഷപ്രച്ഛന്നമായി വന്നിരിക്കുന്ന മരണമാണ് ജീവി

തമെന്നു ബോധ്യമാവുകയില്ല. അവൻെറ ശരീരവളർച്ചയും, ദിനരാത്രങ്ങളുടെ വരവും പോക്കും, ഇന്ദ്രിയഭോഗങ്ങളുടെ ആസ്വാദനവും യാഥാർത്ഥ്യമാണെന്നു അവൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. പാവം സാധുമനുഷ്യൻ, ഒരു ഗണിക തൻെറ ശരീരമുൾപ്പെടെ സർവ്വതും ഒരുവന് സമർപ്പിക്കുന്നുവെന്നു പറയുന്നത് അവനെ തെണ്ടിയാക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയാണെന്നോ, തസ്കരനെ മാന്യനെന്നു കരുതി സഹചാരിയാക്കുന്ന പാമ്പൻ മരണത്തെയാണ് സുഹൃത്താക്കുന്നതെന്നോ, ഒരു കളിമൺപ്രതിമ കഴുകിയാൽ അത് അലിഞ്ഞ് നശിച്ചുപോകുമെന്നോ, മഞ്ഞപ്പിത്തം ബാധിച്ച് ശരീരമാകെ നീരുവന്നു വീർത്തിരിക്കുന്ന ഒരുവൻ മരണഗർത്തത്തിലേക്ക് വഴുതി വീണുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നോ ഉള്ള വസ്തുത അജ്ഞാനി മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. മതിഭ്രമം പിടി പെട്ട അവൻെറ ചിന്ത, തിന്നുകയും കുടിക്കുകയും വിഷയസുഖങ്ങൾ അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനപ്പുറത്തേക്ക് കടക്കുന്നില്ല.തൂക്കികൊല്ലാൻ വിധിക്കപെട്ട ഒരു കൊലയാളിയുടെ കൊലമരത്തിലേക്കുള്ള ഓരോ കാൽവെപ്പും മരണത്തെ തന്നോട് അടുപ്പിക്കുകയാണെന്ന് അവൻ അറിയുന്നില്ല. അതുപോലെ വാർദ്ധക്യം ശരീരത്തെ ക്രമേണ ബാധിക്കുമ്പോഴും ദിവസങ്ങൾ ഓരോന്നായി കൊഴിഞ്ഞു വീഴുമ്പോഴും ഭോഗസുഖങ്ങളിൽ അവൻ കൂടുതൽ കൂടുതലായി മുഴുകുമ്പോഴും, മൃത്യുദേവൻ ദ്രുതഗതിയിൽ അവനെ പിന്തുടരുകയും അവസാനം വിഴുങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. വെള്ളത്തിൽ ഉപ്പ് അലിഞ്ഞുപോകുന്നതുപോലെ, അവൻെറ ജീവിതം വ്യർത്ഥമായിത്തീരുന്നു. അർജ്ജുനാ, ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരുവൻ അജ്ഞാനസാമ്രാജ്യത്തിലെ ചക്രവർത്തിയാണ്.

വ്യാഘ്രങ്ങളുടെ കാനനത്തിൽ മേഞ്ഞ് സുരക്ഷിതനായി മടങ്ങിയെത്തുന്ന വൃഷഭം, അടുത്ത ദിവസം നിർഭയനായി അവിടെ മേയാൻ പോകും. പാമ്പിൻെറ പൊത്തിൽ നിന്ന് വിജയകരമായി നിധികുഴിച്ചെടുത്തവൻ പാമ്പ് നിധികാക്കുന്നുവെന്ന് വിശ്വസിക്കുകയില്ല. ഇപ്രകാരം യാദൃശ്ചിക സംഭവങ്ങൾ ഉണ്ടായെന്നുവരാം. എന്നാൽ ഇതെല്ലാം ജീവാപായമുണ്ടാക്കുന്ന സാഹസകൃത്യങ്ങളാണ്. ശത്രു, നിദ്രയിലായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം അവനെ കാണാതിരിക്കുന്നവൻ, ശത്രു നാടുവിട്ടെന്നും ശത്രുത്വമെല്ലാം അവസാനിച്ചുവെന്നും ഭാവിച്ച് അജാഗ്രതയോടെ പെരുമാറിയാൽ അവൻെറയും അവൻെറ സന്താനങ്ങളുടെയും ജീവഹാനിക്ക് ഇടയാകും. ധാരാളമായി ധനം സമ്പാദിക്കുകയും ഭാര്യാസന്താനങ്ങളോടൊപ്പം ജീവിച്ച് അതു ആസ്വദിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരുവൻെറ കാഴ്ച, ധനത്തിൻെറ പുകകൊണ്ട് മടങ്ങിപ്പോകുന്നു. തന്മൂലം ഇതെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ച് പോകേണ്ടിവരുന്ന ഭാവിദൃശ്യം അവന് കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല. തനിക്ക് ചേർന്നതാണോ അല്ലയോ എന്നൊന്നും ചിന്തിക്കാതെ താരുണ്യഭ്രാന്തികൊണ്ട് അവൻ വിഷയസുഖങ്ങളിൽ മുഴുകുന്നു. അവൻ ചെയ്യരുതാത്തത് ചെയ്യുന്നു. അപ്രാപ്യമായാത് ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അചിന്ത്യങ്ങളായതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നു; പ്രവേശിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ഇടങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു; വർജ്ജിക്കേണ്ട ദൃശ്യങ്ങൾ വീക്ഷിക്കുന്നു; സ്വീകരണാർഹമല്ലാത്തത് ആവശ്യപ്പെടുന്നു; സ്പർശിക്കാൻ പോലും പാടില്ലാത്തതു കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നു; ആഹരിക്കാൻ പാടില്ലാത്തത് ആഹരിക്കുന്നു; ശാസ്ത്രവിധിപ്രകാരം നിഷിദ്ധങ്ങളായ കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നു; ഒഴിവാക്കേണ്ടവരുമായി ചങ്ങാത്തം കൂടുന്നു. പോകാൻ പാടില്ലാത്ത മാർഗങ്ങളിൽക്കൂടി ചരിക്കുന്നു; കേൾക്കാൻ പാടില്ലാത്തത് കേൾക്കുകയും ശ്രദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അസംഗതമായി സംസാരിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും ഇതിൽ നിന്നെല്ലാമുള്ള ദോഷഫലങ്ങളെ അവൻ കാണുന്നില്ല. അവൻെറ ഏകലക്ഷ്യം ശരീരത്തിനും മനസ്സിനും സുഖം നൽകുകയെന്നതാണ്. തന്മൂലം കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുമ്പോൾ അതിൻെറ ന്യായാന്യായങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാതെ താൻ ചെയുന്നതെല്ലാം ശരിയാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. തൽഫലമായി താൻ ചെയ്യുന്നതു പാപമാണെന്നോ തനിക്ക് നരക യാതന അനുഭവിക്കേണ്ടി വരുമെന്നോ അവൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതേയില്ല. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരുവനിൽ അജ്ഞാനം അതീവവേഗത്തിൽ വളരുകയും അത് ജ്ഞാനികളെപ്പോലും പീഡിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അജ്ഞാനത്തെപ്പറ്റി കുറച്ചുകൂടി വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാത്തക്കവണ്ണം അതിൻെറ മറ്റു ചില ലക്ഷണങ്ങൾ കൂടി ഞാൻ പറയാം. ഒരു ഭ്രമരത്തിന് നവഗന്ധകേസരത്തോടുള്ള ബന്ധമാണ് ഒരു അജ്ഞാനിക്ക് അവൻെറ ഗൃഹത്തിനോടുള്ളത്. പഞ്ചസാരക്കൂമ്പാരത്തിന് മുകളിലിരിക്കുന്ന ഈച്ച അതിനെ വിട്ടുപിരിയാത്തതുപോലെ സ്ത്രീജിതനായ അവൻ ഭാര്യയുടെ ചുറ്റും വട്ടമിട്ടു നിൽക്കും. കൂപമണ്ഡൂകത്തെപ്പോലെയോ മൂക്കളയിൽ ഒട്ടിപിടിച്ചിരിക്കുന്ന മക്ഷികത്തെപ്പോലെയോ, ചേറിൽ പൂണ്ടു പോയ മൃഗത്തെപ്പോലെയോ അവൻ അവൻെറ വീടിനോട് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മരിച്ചതിനുശേഷം അവൻ ഒരു സർപ്പമായി ജന്മമെടുത്തു ആ വീടിൻെറ പരിസരത്തുതന്നെ പാർക്കുന്നു. ഒരു തേനീച്ച തേൻ സംഭരിക്കുന്നതിലും സൂക്ഷിക്കുന്നതിലും കാണിക്കുന്ന അദ്ധ്വാനമാണ് അവൻ അവൻെറ വീട് കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ കാണിക്കുന്നത്. വയസ്സുകാലത്തുണ്ടായ ഏകപുത്രനോട് മാതാപിതാക്കൾക്കുള്ള വാത്സല്യം പോലെയാണ് അവന് അവൻെറ വീടിനോടുള്ളത്. അവൻെറ ഭാര്യയെക്കാൾ പ്രിയപ്പെട്ടതായി അവന് ഒന്നുമില്ല. അവൻ ആരാണെന്നോ എന്തുചെയ്യണമെന്നോ ചിന്തിക്കാതെ അവൻെറ ഭാര്യയുടെ ശരീരത്തിൽ ആകൃഷ്ടനായി കഴിച്ചുകൂട്ടും. എല്ലാ കർമ്മങ്ങളും നിലയുക്കുമ്പോൾ ഒരു മഹാപുരുഷൻെറ അന്തഃകരണം ബ്രഹ്മ സ്വരൂപത്തിൽ ലയിച്ചുചേരുന്നതുപോലെ, പൊതുജനസംസാരത്തെപ്പോലും അവഗണിച്ചു അവൻ അവൻെറ ഭാര്യയുടെ ആജ്ഞാനുവർത്തിയായി മായാജാലക്കാരൻെറ മർക്കടത്തെപ്പോലെ ജീവിക്കുന്നു.

അത്യാഗ്രഹിയായ ഒരു പിശുക്കൻ അതിയായി ക്ലേശങ്ങൾ സഹിച്ചും തൻെറ ബന്ധുമിത്രാദികളുടെ വികാരങ്ങളെ വ്രണപ്പെടുത്തിയും ധനം സമ്പാദിക്കുന്നു. ദാനകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യാതെയും മതപരമായ ചടങ്ങുകൾ നിർവഹിക്കാതെയും ബന്ധുക്കളെ വഞ്ചിച്ചും ധനം സമ്പാദിക്കുന്ന അജ്ഞാനി, ഒരു ലോപവും വരുത്താതെ അവൻെറ ഭാര്യയുടെ എല്ലാ സുഖസൌകര്യങ്ങൾക്കും ഉദാരമായി ചിലവഴിക്കുന്നു, അവൻ തൻെറ കുലദൈവത്തെ ഏകാഗ്രമായി ഉപാസിക്കുന്നതുപോലെയാണ് ഭാര്യയെ ആരാധിക്കുന്നത്. മധുരവചനങ്ങൾകൊണ്ടു സ്തുതിച്ചു അവൻ ഗുരുവിനെ വഞ്ചിക്കുന്നു. കൃത്രിമമായി നിർധനത്വം നടിച്ച് മാതാപിതാക്കന്മാരെ സഹായിക്കാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു. ഈശ്വരനെ അനാസ്ഥയോടും ഉദാസീനമായും അവൻ ഭജിക്കുന്നു. മറ്റുള്ള ബന്ധുക്കളെ അവഗണിച്ച് അവൻെറ ഭാര്യയ്ക്ക് വിലകൂടിയ ഉപഹാരങ്ങൾ നൽകുന്നു. അവൻെറ ഭാര്യയെ ആരെങ്കിലും ദേഷ്യപ്പെടുകയോ അവളുടെ നേരെ കടക്കണ്ണിടുകയോ ചെയ്താൽ ലോകാവാസാനം വന്നതുപോലെ അവൻ പരിഭ്രാന്തനാകുന്നു. ചുരുക്കിപറഞ്ഞാൽ അവന് ഭാര്യ എലാറ്റിലും എല്ലാമാണ്. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരുവൻ അജ്നാന്ത്തിൻെറ ഉറവിടമാണ്. അവനിൽക്കൂടി അതു ശക്തി പ്രാപിക്കുന്നു. അല്ല, അവൻ തന്നെ അജ്ഞതയുടെ അവതാരമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

സന്തുഷ്ടമോ അസ്ന്തുഷ്ടമമോ ആയ സന്ദർഭങ്ങൾക്കനുസൃതമായി ആഹ്ലാദിക്കുകയും വിഷാദിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അവൻ പ്രക്ഷുബ്ധമായ അർണ്ണവത്തിൻെറ അലകൾക്കിടയിൽപ്പെട്ട് ഉയരുകയും താഴുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു തോണിപോലെയാണ്. അനുകൂലവും പ്രതികൂലവുമായ സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഉത്കണ്ഠ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവൻ ബുദ്ധിമാനാണെങ്കിലും അജ്ഞാനിയാണ്. അവന് എന്നോട് ഭക്തിയുണ്ടെങ്കിലും എന്നെ ആരാധിക്കുന്നത് ഫലേച്ഛയോടുകൂടിയാണ്. ധനസമ്പാദനത്തിനുവേണ്ടി സന്ന്യാസവേഷം ധരിച്ച്നടക്കുന്ന കപടതാപസന്മാരുണ്ട്. ഭർത്താവിൽ കൃത്രിമപ്രേമം ചൊരിഞ്ഞു, അയാളുടെ വിശ്വാസം ആർജ്ജിച് കാമുകനെ സന്ദർശിക്കാൻ സന്ദർഭം ഉണ്ടാക്കുന്ന കുലടകളുണ്ട്. അജ്ഞാനിയായ ഒരുവൻ അതുപോലെയാണ്. അവൻ എന്നെ ആരാധിക്കുകയും അതേ സമയം ലൌകികസുഖങ്ങളിൽ മുഴുകി കഴിയുകയും ചെയ്യുന്നു. അവൻെറ ആരാധനയ്ക്ക് ഉദിഷ്ടഫലം സിദ്ധിച്ചില്ലെങ്കിൽ ആരാധന മിഥ്യയാണെന്ന് പറഞ്ഞു അതു ഉപേക്ഷിക്കുന്നു. നിരക്ഷരകുകക്ഷിയായ കർഷകൻ ഓരോ വളപ്പിലും പുതുതായി കൃഷിയിറക്കുമ്പോൾ പുതിയ ദേവന്മാരെ വെച്ച് പൂജിക്കുന്നതുപോലെയാണ് അജ്ഞാനിയും. എൻെറ വിഗ്രഹം ഉണ്ടാക്കി വീട്ടിൽ വെച്ചിട്ട് മറ്റു ദേവ

ന്മാരെയും ദേവിമാരെയും സന്ദർശിക്കാനായി അവൻ തീർത്ഥയാത്ര പോകും. എന്നെ ദിവസേന പൂജിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും അവൻെറ വ്യാപാരസംരംഭങ്ങളുടെ വിജയത്തിനായി കുലദേവതയെ പൂജിക്കുകയും പ്രത്യേക ആഘോഷവേളകളിൽ മറ്റ് ദേവന്മാരെ പൂജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവൻ എന്നെ വീട്ടിൽ പ്രതിഷ്ഠക്കുകയും മറ്റ് ദേവന്മാർക്കുവേണ്ടി വ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യും. പൂർവികന്മാരുടെ ചരമ വാർഷികത്തിൽ അവൻ പൂജിക്കുന്നത് പിതൃക്കളെയാണ്. എല്ലാ ഏകാദശി ദിവസങ്ങളിലും എന്നെ ആരാധിക്കുന്ന അവൻ അതെ നിഷ്ഠയോടെ നാഗപഞ്ചമി ദിവസങ്ങളിൽ സർപ്പങ്ങളെ പൂജിക്കുന്നു. ഗണേശചതുർഥിദിവസങ്ങളിൽ അവൻ ഗണപതി ഭക്തനാണ്. ശുക്ലപക്ഷത്തിലെ ചതുർദശി ദിവസങ്ങളിൽ അവൻ ദേവീഭക്തനാണ്. ദേവിയെ അമ്മയായി ആരാധിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ പറയും' അമ്മേ ഞാൻ അമ്മയുടെ മാത്രം ഭക്തനാണ്. എൻെറ എല്ലാം അമ്മയ്ക്ക് സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

അവൻെറ നിത്യനൈമത്തിക കർമ്മങ്ങളുപേക്ഷിച്ചു, നവരാത്രി ദിവസം ദുർഗയെ പ്രകീർത്തിച്ചു നവചണ്ഡിസ്തോത്രം ചൊല്ലും. ഞായറാഴ്ച ദിവസങ്ങളിൽ അവൻ ഭൈരവനെ പൂജിക്കും. തിങ്കളാഴ്ച തോറും ബിലപത്രവുമായി ശിവക്ഷേത്രത്തിലലേക്കോടും. നിത്യവും ഓരോ ഭർത്താക്കന്മാരെ ലഭിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അഖണ്ഡസൗഭാഗ്യവതിയായിത്തീരുന്ന ഒരു തെരുവ് വേശ്യ എല്ലാവരിലും പ്രമം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ അവൻ അനവതരം ഓരോ ദൈവങ്ങളെയും ആരാധിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം എല്ലാ ദൈവങ്ങളുടെയും പിന്നാലെ പായുന്നവൻ അജ്ഞാനദേവനാണ്.

ഏകാന്തസ്ഥാനം, തപോവനം, തീർത്ഥസ്ഥാനം, ജലാശയതീരം തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടാത്തവൻ തികച്ചും അജ്ഞാനിയാണ്. ഒരുവന് എത്രതന്നെ അറിവുണ്ടെങ്കിലും ആത്മാസാക്ഷാൽക്കാരത്തിനുതകുന്ന ബ്രഹ്മവിദ്യയെ നിന്ദിക്കുന്നവനും അജ്ഞാനിയാണ്. അവൻ ഉപനിഷത്തുകൾ വായിക്കുകയോ യോഗശാസ്ത്രത്തിൽ താൽപര്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുകയോ അദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനത്തിൽ ആഭിമുഖ്യം കാണിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. പരം പൊരുളിൻെറ സ്വഭാവം ആത്മചർച്ചയിലൂടെ അറിയേണ്ടത് പരമപ്രധാനമായ വസ്തുതതന്നെയാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കേണ്ട അവൻെറ മനസ്സ്, ബുദ്ധിയുടെ സംരക്ഷണഭിത്തി ഭേദിച്ച് പുറത്ത് ചാടി, അലഞ്ഞുനടക്കുന്ന കന്നുകാലികളെപ്പോലെ, അസൈ്വരതയോടെ ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞു നടക്കുന്നു.

വേദങ്ങളിലെ കർമ്മസംഹിതകളെയും അനുഷ്ഠാനങ്ങളെയും പറ്റി അവൻ അഭിജ്ഞനാണ്. അവന് പുരാണങ്ങൾ മുഴുവനും കാണാപാഠമാണ്. ജ്യോതിഷത്തിൽ നിപുണനായ അവൻെറ എല്ലാ പ്രവചങ്ങളും ശരിയായിരിക്കും. അവൻ കൊത്തു പണിയിൽ വിദഗ്ദനും പാചകകലയിൽ സമർത്ഥനുമാണ്. അഥർവ വേദത്തിലെ ആഭിചാര്യവിദ്യകളെല്ലാം അവൻെറ വിരൽത്തുമ്പിലുണ്ട്; കാമശാസ്ത്രത്തിൽ കൂടുതൽ പഠിക്കേണ്ടതായി ഒന്നും ശേഷിച്ചിട്ടില്ല. മഹാഭാരതം മുഴുവൻ വായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല, അതേപ്പറ്റി പ്രഭാഷണം നടത്താനുള്ള കഴിവും അവനുണ്ട്. വൈദ്യ ശാസ്ത്രത്തിലും നീതിശാസ്ത്രത്തിലും അവൻ നിപുണനാണ്. കാവ്യനാടകകലകളിൽ അവനെ വെല്ലാൻ ആരും തന്നെയില്ല. അവൻ സ്മൃതികളിൽ പാരംഗതനാണ്. വൈദികശബ്ദകോശം അവന് മനഃപാഠമാണ്. ഇന്ദ്രജാലത്തിൻെറ ഗൂഢതന്ത്രങ്ങൾ അവന് നല്ലതുപോലെ അറിയാം. വ്യാകരണ, തർക്കശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അവൻ പ്രവീണനാണു. എന്നാൽ അദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനത്തിൻെറ കാര്യത്തിൽ അവൻ ജന്മനാ അന്ധനാണ്. അദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന തത്ത്വശാസ്ത്രമൊഴികെയുള്ള മറ്റെല്ലാ ശാസ്ത്രങ്ങളിലും നൂതനതത്ത്വങ്ങളും മാർഗ്ഗങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള ജ്ഞാനം അവനുണ്ട്. ഛീ, ഛീ. അവൻെറ ജ്ഞാനം കൊണ്ട് എന്തു പ്രയോജനം? അവൻെറ ജ്ഞാനം അശുഭകരമായ നക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ച ഒരു ശിശുവിനെപ്പോലെയാണ്. അതിന് യാതൊരു ശ്രദ്ധയും കൊടുക്കരുത്. മയിൽപ്പീലിയിൽകാണുന്ന നിരവധി കണ്ണുകൾ പോലെയാണത്. അതിലൊരെണ്ണം പോലും കാഴ്ചയുള്ളതല്ല.

മൃതസഞ്ജീവനച്ചെടിയുടെ വേരെങ്കിലും കിട്ടിയാൽ പിന്നെ മറ്റ് ഔഷധചെടികൾ വണ്ടി നിറയെ കൊണ്ടുവരേണ്ട കാര്യമുണ്ടോ? ദീർഘായുസ്സില്ലാത്ത ഒരുവന്റെ പാണിതലത്തിൽ മറ്റ് ഭാഗ്യരേഖകളുണ്ടായിട്ടു എന്തു കാര്യം? തലയില്ലാത്ത ശരീരത്തിൽ ആരെങ്കിലും ആഭരണം അണിയിക്കുമോ? വരനും വധുവും ഇല്ലാതെ എങ്ങനെയാണ് വിവാഹഘോഷയാത്ര പുറപ്പെടുന്നത്? അതുപോലെ ആദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനമില്ലാത്ത ഒരു ജ്ഞാനവും ആധികാരികമായ ജ്ഞാനമല്ല. അല്ലയോ അർജ്ജുനാ യഥാർത്ഥമായ അധ്യാത്മജ്ഞാനമില്ലാത്ത വിദ്യാസമ്പന്നമായ വിഡ്ഢിയുടെ ശരീരം. അജ്ഞാനബീജത്തിൽ നിന്നാണ് മുളച്ചതെന്നും, അവന്റെ വിദ്വത്വം അജ്ഞാനവല്ലരിയാണെന്നും അറിയുക. അവൻ സംസാരിക്കുന്നതെല്ലാം ആലങ്കാരികമായ അജ്ഞതയായിരിക്കും. അവൻ ചെയ്യുന്ന പുണ്യകർമ്മങ്ങളിൽ നിന്ന് ലഭികുന്നത് അജ്ഞതയുടെ കനിയായിരിക്കും. അധ്യാത്മജ്ഞാനത്തെപ്പറ്റി അറിയാത്തവരിൽ എങ്ങനെ അതിന്റെ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കും? ഈ കരയിലെത്തുന്നതിനു മുമ്പ്തന്നെ തിരിഞ്ഞോടുന്നവന് മറുകരയിലെ കാര്യങ്ങൾ എങ്ങനെ അറിയാൻ കഴിയും? വാതിൽക്കൽ വെച്ചുതന്നെ കുഴിയിൽ വീഴുന്ന ഒരുവന് വീടിനകത്തെ വസ്തുക്കൾ കാണാൻ കഴിയുമോ? അദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനത്തോടെ ആഭിമുഖ്യമില്ലാത്ത ഒരുവൻ യഥാർത്ഥജ്ഞാനത്തെപ്പറ്റി അജ്ഞനാണ്. അർജുജുനാ ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരുവനോട് ആദ്ധ്യാത്മികകാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി സംസാരിക്കാനേ പാടില്ല.

ഒരു ഗർഭിണിക്ക് കൊടുക്കുന്ന ആഹാരം അവളുടെ ഗർഭസ്ഥശിശുവിനും ലഭിക്കുന്നു. അതുപോലെ ജ്ഞാനത്തിന്റെ സ്വഭാവം വിശദീകരിക്കുമ്പോൾ അതിനുനേരെ വിപരീതമായ അജ്ഞാനത്തിന്റെ സ്വഭാവവും അതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കും. ഒരു അന്ധനെ വിരുന്നിനു ക്ഷണിക്കുമ്പോൾ അവന്റെ വഴികാട്ടിക്കുള്ള ക്ഷണം കൂടി അതോടോപ്പമുണ്ടാകും. അതുപോലെ അജ്ഞാനത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ പ്രത്യേകമായി വിവരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ജ്ഞാനത്തിന്റെ സ്വഭാവങ്ങളായി മുമ്പ് പറഞ്ഞ ഇരുപതു കാര്യങ്ങൾ പ്രതികൂലരൂപത്തിൽ പറയുമ്പോൾ അജ്ഞാനത്തിന്റെ സ്വഭാവം വ്യക്തമാകുന്നു.

ജ്ഞാനത്തിനെതിരായിട്ടുള്ളതെല്ലാം അജ്ഞാനം എന്നാണ് ഭഗവാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ഭഗവാന്റെ അധികാരപൂർവമായ അഭിപ്രായത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലാണ് ഞാൻ അജ്ഞാനത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വിവിരിച്ചത്. പാലിൽ വെള്ളം, കലർത്തി അതിന്റെ അളവ് വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ എന്തെങ്കിലും അർത്ഥമുണ്ടോ? മൂലശ്ലോകത്തിലെ വക്കുകളുടെ അർത്ഥപരിധി ലംഘിക്കാതെയും വിരസത തോന്നാത്ത വിധത്തിലും വികസിപ്പിക്കുകമാത്രമാണ് ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

ജ്ഞാനേശ്വരന്റെ വിശദീകരണം കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ശ്രോതാക്കൾ പറഞ്ഞു:
കവികൾക്ക്പോലും കവനശക്തി നല്കുന്നവനേ, എന്തിനാണ് അങ്ങ് ഇങ്ങനെയൊക്കെ പ്രസ്താവിക്കുന്നത്? അങ്ങയുടെ വിശദീകരണം അസ്സലായി. അതിനെ ന്യായീകരിക്കാൻ ഒന്നും പ്രത്യകം പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അങ്ങ് എന്തിനാണ് ഭയപ്പെടുന്നത്? ഭഗവാൻ ഗൂഢമായിവെച്ചകാര്യങ്ങൾ വെളിവാക്കാൻ അദ്ദേഹം തന്നെ അങ്ങയെ നിയോഗിച്ചതാണ്. ഭഗവാന്റെ അന്തരംഗരഹസ്യം മാത്രമാണ് അങ്ങ് ഉദ്ഗീരണം ചെയ്തത്. അതു സ്തുത്യർഹമായ വിധത്തിൽ അങ്ങ് നിർവഹിച്ചുവെന്നു ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞാൽ അങ്ങ് വികാരധീനനാകും. അതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ അതു പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ ഞങ്ങൾ ഇതുമാത്രം പറയാം. അങ്ങയുടെ പ്രഭാഷണമാകുന്ന ജ്ഞാനനൌകയിൽ ഞങ്ങൾ നടത്തിയ യാത്ര ഉല്ലാസകരമായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ അതു അങ്ങേയറ്റം ആസ്വദിച്ചു, ഇനിയും ഭഗവാൻ അർജ്ജുനനനോട് പറഞ്ഞ മറ്റു കാര്യങ്ങൾ ഞങ്ങളോട് പറഞ്ഞാലും.

ശ്രോതാക്കളുടെ അഭിനന്ദനവാക്കുകൾ കേട്ടു നിവൃത്തി നാഥിന്റെ ശിഷ്യൻ പറഞ്ഞു.

ഭഗവാൻ കൃഷ്ണൻ അർജുനനനോട് പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ ഞാൻ പറയാം ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കുക.

ഭഗവാൻ പറഞ്ഞു, അർജ്ജുനാ, നീ ഇപ്പോൾ കേട്ടതൊക്കെ അജ്ഞാനത്തിൻെറ ലക്ഷണങ്ങളും സ്വഭാവവുമാണ്. നീ അതിനെ അവഗണിക്കണം. നിൻെറ ചിന്ത എപ്പോഴും സ്ഥിരമായിജ്ഞാനത്തിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കണം. ജ്ഞാനത്തിൻെറ സഹായത്തോടെ നിനക്ക് ജ്ഞേയത്തെ കാണാൻ കഴിയും

ഇതുകേട്ടപ്പോൾ അർജ്ജ്ജുനൻ ആകാംഷാഭരിതനായി. ജനനത്തിൻെറ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തുന്ന ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനുള്ള അവൻെറ ആഗ്രഹം അധികരിച്ചു. ഇതു ദിവ്യദൃഷ്ട്യാ മനസ്സിലാക്കിയ സർവ്വജ്ഞനായ ഭഗവാൻ അരുൾ ചെയ്തു. ജ്ഞേയത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ ഇപ്പോൾ പറയാം.

(കടപ്പാട് ഭഗവത്ഗീത ജ്ഞാനേശ്വരി ഭാഷ്യം)

abraham_mukkath@yahoo.com